

Giới thiệu Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân

Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân là tựa truyện sâu sắc nói về Tuyết Như Song là một nữ sát thủ chuyên dụng độc của thế kỷ 21, nàng chưa từng thất bại bất kỳ nhiệm vụ nào, là sát thủ mà thế giới ngầm đều cảm thấy sợ hãi. Đi vô ảnh đến vô tung, một kích giết chết đối thủ. Nhưng lại chết dưới tay chính em gái mà nàng luôn yêu thương che chở, là hi vọng để nàng tồn tại suốt hai mươi năm qua. Đến lúc chết nàng vẫn không thể tin được chính em gái mình đã bán chết nàng.

Hắn là hoàng tử của Hiến Viên quốc, từ nhỏ nhận lấy sự đố kỵ, hãm hại của các huynh đệ, mẫu phi bị tiếp dẫn đến không gian cấp cao, hắn được đưa về ngoại, cứ nghĩ rằng sẽ loại bỏ được hắn thật không ngờ ngoại tộc của hắn lại là một trong những gia tộc khổng lồ- Bắc Nguyệt gia tộc. Phụ hoàng hắn từ khi hắn sinh ra đã không dám thương hắn mặc cho hắn bị khi dễ tất cả bởi vì muốn bảo vệ đứa con trai này. Sự lãnh khốc của hắn làm kẻ khác kính sợ, tài năng của hắn làm bọn họ đố kỵ nhưng hắn lại gặp nàng. Hai kẻ lạnh lùng sẽ có được hạnh phúc? Tâm đã chết sẽ lần nữa tái sinh? Hai trái tim băng giá liệu có cùng chung nhịp đập?

Chỉ biết rằng từ khi gặp nhau, đối phương đã lặng lẽ chiếm giữ một vị trí quan trọng trong lòng bọn họ. Cùng tiếp tục theo dõi truyện xuyên không để tìm hiểu thêm về cặp đôi này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trở Về

Kinh thành Hiến Viên quốc vô cùng trù phú, khung cảnh nhộn nhịp. Trên đường phố, kẻ qua người lại tấp nập. Trước phủ thừa tướng, một chiếc xe ngựa dừng lại. Từ trong xe một bạch y thiếu nữ bước ra, theo sau nàng là tiểu nha hoàn xinh xắn. Tuyết Như Song nhìn cánh cửa phủ thừa tướng đang đóng chặt, trong lòng cười lạnh, rõ ràng bọn họ biết hôm nay nàng sẽ trở về đây nên mới đóng chặt cửa muốn ra oai phủ đầu. Nhưng Tuyết Như Song nàng là ai, há có thể để lũ nữ nhân mang theo gương mặt giả tạo kia khi dễ như Thượng Quan Song trước đây hay sao, nực cười. Nhớ năm xưa mẫu thân Thượng Quan Song thân phận cao quý nhưng mà nàng gặp được Thượng Quan Kỳ tức thừa tướng bấy giờ tài mạo song toàn, vừa gặp đã yêu. Mẫu thân Thượng Quan Song trốn tránh gia tộc, giấu diếm thân phận của mình nguyện làm thê tử Thượng Quan Kỳ nhưng nào ngờ nam nhân vô tình, sau khi bà qua đời vì sinh khó Thượng Quan Song, hắn lại mê luyện thiếp mới là Nhị phu nhân hiện tại, bỏ mặc Thượng Quan Song bị đám người Nhị phu nhân khi dễ sau lại chết đói. Tuyết Như Song khi đó đã trọng sinh vào người nàng.

Tuyết Như Song vốn dĩ là sát thủ dụng độc ở thế kỷ 21, người người nghe tên đều khiếp sợ nhưng đến cuối cùng lại bị em gái bán chết mà nguyên nhân chính là vị trí của nàng. Tuyết Như Song từ đó lòng đã nguội lạnh. Nàng xin 'phụ thân' đưa nàng đến am ni cô trên núi, đứng như suy đoán hẳn liền đồng ý. Cho đến khi người đó đến tìm đến nàng và nàng biến mất hơn mười năm, không ai biết được sự biến mất của nàng.

Nghĩ lại chuyện xưa, Tuyết Như Song ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Hai cánh cửa lớn cuối cùng cũng mở ra. Lúc này mặt trời đã đứng bóng. Trước cửa là một đám nữ nhân oanh oanh yến yến. Nhị phu nhân cau mày nhìn bạch y thiếu nữ có khuôn mặt vô cùng tầm thường kia:

- Người xác định mình là đại tiểu thư phủ Thừa tướng.

- "Nhị phu nhân, nhị muội, các vị di nương đã lâu không gặp a". - Tuyết Như Song không nhanh không chậm nói ra thân phận các nàng, điều đó đủ để chứng minh thân phận nàng. Giọng nói lại lạnh như băng.

Đám nữ nhân kia kinh ngạc nhìn nàng. Nàng ta từ khi nào trở nên lạnh nhạt như vậy, hừ bất quá chỉ là một kẻ bin xem thường mà thôi.

Nhị tiểu thư Thượng Quan Nhu âm thầm nhìn Tuyết Như Song. Dựa vào cái gì nàng ta lại được tứ hôn với Tĩnh Vương, hắn là thiên tài đệ nhất Hiến Viên quốc, chỉ có nàng mới xứng được đứng cùng hắn. Nếu không phải vì Hoàng hậu không đồng ý chuyện phụ thân lập mẫu thân nàng làm chính thê thì nàng đã là đại tiểu thư phủ Thừa tướng rồi. Tuy rằng nghĩ vậy nhưng Thượng Quan Nhu vẫn nặn ra một nụ cười ôn nhu:

- Đại tỷ đi đường vất vả rồi, muội muội không nghênh đón từ sớm thật có lỗi.

Tuyết Như Song nhìn vẻ giả tạo của nàng ta, ánh mắt nổi lên hưng trí, người muốn diễn vậy ta sẽ phụng bồi.

- "Nhị muội cũng biết có lỗi sao? Nhưng sao muội thấy đại tỷ lại không hành lễ a." Tuyết Như Song giọng nói ôn hòa cực điểm.

Thượng Quan Nhu nụ cười thoáng chốc cứng ngắc. Muốn nàng hành lễ với tiểu tiện nhân kia, làm sao có thể. Từ trước đến nay, nàng vẫn là tiểu thư cao quý nhất. Nhưng dân chúng đã vây quanh trước cửa xem náo nhiệt

- " Ai nha trời đã nắng như thế này, ta bắt muối muối hành lễ với đại tỷ ta đây thật có lỗi. Cũng tại ta đem mấy thứ lễ nghĩa kia làm quan trọng, như vậy làm khó muối muối rồi. Vậy không cần hành lễ đâu, các vị di nương cũng không cần đa lễ."- Tuyết Như Song trong lời nói uyển chuyển hàm xúc nhất thời làm người xem xung quanh có cách nhìn hòa ái về mình lại làm cho bọn họ hiểu ngầm Thượng Quan Nhu là thiếu lễ nghĩa.

Thượng Quan Nhu không phải kẻ ngốc, nàng làm sao không hiểu rõ. Tuyết Như Song là đang ám chỉ cái gì. Nàng ta tức đến đỏ mặt chỉ vào Tuyết Như Song lắp bắp.

- Người là mắng ta thiếu lễ nghĩa.

- " ai nha, ta cũng đâu có nói như vậy sao nhị muội lại nghĩ vậy nha hay muội tự nhận mình như vậy ." Tuyết Như Song thấy Thượng Quan Nhu lọt vào bẫy lại tỏ vẻ vô tội.

Thượng Quan Nhu lập tức cứng họng không nói nên lời. Nhị phu nhân thấy con gái thất thế bèn mở miệng trong ánh mắt bà ta hiện rõ vẻ tính toán:

- Song nhi không cần cùng nhị muội con đôi co, là Nhu nhi không đúng, nhị nương thấy Nhu nhi cấp con lời xin lỗi, tại Nhu nhi gặp lại tỷ tỷ nhất thời vui mừng nên mới quên hành lễ với con.

Nhị phu nhân một câu nói phải sạch chuyện Thượng Quan Nhu thiếu lễ nghĩa, thành công kéo lòng dân hướng về phía mình. Trong đám đông đã có tiếng xì xào:

- Nhị tiểu thư là thật vui mừng nên mới quên nha.

- Theo ta thấy đúng là vậy, đại tiểu thư không nên làm khó nàng.

- Đúng thế.

Ánh mắt Tuyết Như Song chợt lóe, nữ nhân này không đơn giản nhưng nàng là ai há lại để cho bà ta tính kế. Tuyết Như Song giả vờ mệt mỏi ngã ra phía sau. Nha hoàn Diệp nhi khẽ đỡ lấy nàng, giọng nói đầy lo lắng:

- Tiểu thư người sao vậy, không phải là do phơi nắng quá nhiều nên choáng váng chứ, người đừng dọa Diệp nhi.

- " Diệp nhi ta không sao, chỉ là đứng vài canh giờ thôi." Tuyết Như Song mệt mỏi nói.

Trong đám đông lại có nhiều tiếng bàn luận.

- Nàng dù gì cũng là đại tiểu thư phủ Thừa tướng mà.

- Bất người ta đứng phơi nắng vài canh giờ, Nhị phu nhân này không phải người tốt.

- Đại tiểu thư này cũng quá đáng thương.

-....

Nhiều tiếng bàn tán sôi nổi, chiều này của Tuyết Như Song quả nhiên đủ độc. Vốn Nhị phu nhân tính ra oai phủ đầu với nàng bây giờ lại bị nàng lấy cớ này cần ngược trở lại. Đám cơ thiếp vốn định xem nào nhiệt giờ đây cũng kinh ngạc không thôi. Nhị phu nhân bắt đầu dĩ phân phó hạ nhân đưa Tuyết Như Song vào trong. Nhìn bạch y thiếu nữ gần khuất dạng. Trong lòng Nhị phu nhân thầm tính toán. Xem ra phải dùng cách khác đối phó nàng ta, nha đầu này khó đối phó.

Một trận đấu khắu cứ như vậy kết thúc. Tuyết Như Song hiện tại đã được lòng người dân mà việc Nhị phu nhân ra oai phủ đầu với Đại tiểu thư phủ thừa tướng cứ vậy lan ra khắp kinh thành. Tuyết Như Song bây giờ thật cảm thấy hứng thú. Cuộc sống sau này sẽ rất thú vị đây.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đạo Phó

- " Tiểu thư.... tiểu... thư...có tin mới" Mặt trời vừa đứng bóng, Diệp nhi đã ba chân bốn cẳng chạy về tiểu viện của tiểu thư nhà mình kêu réo không ngừng.

Tuyết Như Song lười biếng nằm dài trên ghế quý phi, nhắm mắt dưỡng thần, bàn tay đang vuốt ve tiểu tuyết hồ. Tuyết hồ nhìn thấy Diệp nhi phá rối bắt mẫn giương vuốt, trừng mắt nhìn nàng. Chủ nhân đang ôm nó nghỉ ngơi, kêu cái gì mà kêu chứ. Tuyết Như Song rất cực cảm nhận được khí tức của tuyết hồ, dịu dàng xoa đầu nó vài cái, tiểu tuyết hồ được sủng ái rất nhanh thu lại móng vuốt dụi dụi vào ngực nàng lấy lòng.

- " Có phải nhị tiểu thư cùng nhị phu nhân chịu đựng không được đã phao một ít tin tức ra ngoài phải không ?" Tuyết Như Song giọng nói nhàn nhạt mang theo nồng đậm ý khẳng định.

- " Tiểu thư đoán chuyện như thần, bọn người nhị phu nhân đúng là đã tung tin đồn người là phế vật không biết tu luyện, dung mạo tầm thường cũng đòi trèo cao tới Tĩnh vương là thiên tài bậc nhất của Hiên Viên quốc, tiểu thư có cần Diệp nhi ngăn chặn tin đồn hay không?" Vừa sáng sớm đi ra phố mua đồ cho tiểu thư đã nghe được lời đồn nhảm này, Diệp nhi rất tức giận liền điều tra xem kẻ nào dám to gan như vậy, quả nhiên là đám nữ nhân không chịu yên phận kia, thật đáng giận.

Tuyết Như Song khẽ nhướn mày, nữ nhân trong phủ thừa tướng này thật quá nhảm chán, tưởng sẽ có trò vui gì mới không ngờ cũng chỉ có chút tâm cơ như vậy. Nhị phu nhân người thật làm ta thất vọng a.

- " Không cần, cứ để cho tin đồn này truyền khắp kinh thành, càng nháo càng tốt, rất nhanh thôi sẽ có kẻ tìm tới cửa." Tuyết Như Song vẫn một bộ dáng lười biếng nằm dài trên ghế quý phi phân phó Diệp nhi. Không biết Tĩnh vương sau khi nghe được lời đồn này sẽ có phản ứng gì, nàng rất mong chờ a.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, nửa canh giờ sau, nhị tiểu thư Thượng Quan Nhu đã dẫn đám muội muội tới trước cửa. Thượng Quan Nhu bộ dáng cao ngạo giờ đây đang tỏ vẻ ôn nhu, hiền lương thực đức đến tiểu viện của Tuyết Như Song. Đi theo nàng ta còn có Tam tiểu thư Thượng Quan Uyển do tứ phu nhân sinh và Tứ tiểu thư Thượng Quan Hồng do tam phu nhân sinh. Hiểu được chuyện gì cũng phải nhần, Thượng Quan Nhu lần này vừa đến liền thỉnh an Tuyết Như Song:

- Muội muội xin thỉnh an đại tỷ.

Phía sau nàng, Thượng Quan Uyển cùng Thượng Quan Hồng cũng lục tục hành lễ. Người đang lười biếng nằm trên ghế quý phi rốt cục cũng mở mắt.

- " Các muội muội cấp ta lễ lớn như vậy đại tỷ ta sợ nhận không nổi a." Tuyết Như Song lúc này đã đứng dậy, giọng nói đầy trào phúng. Các người muốn diễn cứ diễn ta đây muốn coi các người muốn diễn đến khi nào.

- " Đại tỷ quá lời rồi, đây là bổn phận của chúng muội muội. Chẳng giấu gì đại tỷ, hôm nay bọn muội đến đây là để rủ tỷ đi dạo phố, không biết đại tỷ có muốn đi hay không?" Thượng Quan Nhu ôn nhu nói xong, ánh mắt lại chứa đầy ý cười.

Nàng ta lúc mới gặp Tuyết Như Song đã thăm dò thực lực nàng, không phát hiện ra khí tức của đối phương, Thượng Quan Nhu đã mừng thầm, cũng chỉ là một kẻ không biết tu luyện thực lực cũng can đảm giành Tĩnh vương với nàng, không biết tự lượng sức. Vì sao Thượng Quan Nhu chắc chắn Tuyết Như Song không có thực lực tất nhiên là có nguyên nhân. Linh huyền đại lục rất coi trọng vấn đề thực lực, các cấp bậc tu luyện linh lực được chia thành các cấp bậc: Huyền linh giả, Thiên linh giả, Tôn linh giả, Hoàng linh giả, Thánh linh giả, cấp bậc cao nhất là Đế linh giả, bước vào Đế linh giả, chỉ cần hội đủ điều kiện sẽ được tiếp dẫn đến không gian bậc cao. Bất quá điều này chỉ xảy ra ở đại gia tộc mà thôi. Một người hình thường vốn dĩ có thể tu luyện Huyền linh giả. Mà hiện nay Thượng Quan Nhu mười bảy tuổi đã đạt đến Thiên linh giả ngũ cảnh đã được tính là thiên tài rồi. Hiên Viên quốc này chỉ có, Tĩnh vương đạt tới Thiên linh giả đỉnh cảnh ở tuổi mười tám là thiên tài bậc nhất Hiên Viên quốc. Cho nên Thượng Quan Nhu luôn cho rằng chỉ có nàng ta mới xứng cùng Tĩnh vương, ai ngờ Thượng Quan Song đã đi am ni cô mười năm trước đột nhiên được Hoàng hậu tứ hôn cho Tĩnh vương. Điều này làm nàng ta hận ghiến răng nghiến lợi.

Trên môi vẫn treo một nụ cười ôn nhu giả tạo, nhưng Thượng Quan Nhu đã cảm thấy đắc ý cực kì, Thượng Quan Song với cái danh tiếng phế vật này xem người còn muốn leo lên vị trí Tĩnh vương phi hay không.

- " Được thôi, các muội đã có lòng, tỷ tỷ ta đây cung kính chi bằng tuân mệnh." Tuyết Như Song thật muốn nhìn xem lũ nữ nhân ngu ngốc này có thể làm được gì.

Được kết quả như ý, Thượng Quan Nhu rất là 'hào tâm' đưa đại tỷ của mình đi dạo phố.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hiên Viên Thần

Thượng Quan Nhu mặt ngoài thì nói dẫn Tuyết Như Song đi dạo phố, thực chất lại chứng thực lời đồn đãi do chính nàng ta tung ra. Thượng Quan Nhu tâm tình đặc biệt tốt dẫn Tuyết Như Song đi khắp phố xá trong kinh thành, trên mặt lúc nào cũng treo lên nụ cười ôn nhu, miệng thì một tiếng đại tỷ hai tiếng muội muội, thật làm cho người dân kinh thành biết được nàng ta là nữ tử hiền lương thực đức, mỹ mạo, tài năng đều xuất chúng, chỉ có nàng mới xứng với Tĩnh vương gia. Mà người dân kinh thành vừa nhìn thấy gương mặt tầm thường kia của Tuyết Như Song thì càng tin lời đồn là thật. Hơn nữa sự

lạnh nhạt của nàng trong mắt kẻ khác vừa vặn liền biến thành vẻ kiêu căng ngạo mạn. Tiếng bàn tán ngày một lan xa. Xấu danh của Tuyết Như Song nhanh chóng bay ra khắp kinh thành. Tiếng bàn tán không dứt.

- "Này, mau nhìn đi, tại sao cùng là tỷ muội mà lại cách một trời một vực như vậy, đại tiểu thư kia tại sao chẳng bằng một phần của nhị tiểu thư thế." Người nói là một lão nương trung niên.

- "Bà không biết sao, đại tiểu thư kia cái gì cũng không tinh thông, chẳng qua là dựa vào Hoàng hậu nên mới được trèo lên vị trí Tĩnh vương phi." Đại hán bên cạnh tiếp lời.

- "Nhưng mà Hoàng hậu tại sao lại chọn nàng ta làm con dâu a, mau nhìn xem nhị tiểu thư của chúng ta ôn nhu thiện lương biết bao, lại cùng Tĩnh vương là một cặp trời sinh, đại tiểu thư kia sao có thể giành giật với muội muội của mình, lòng dạ thật xấu." Tiểu cô nương trẻ tuổi bất mãn nói.

- "Này nhị tiểu thư cũng thật đáng thương, bị đại tỷ cướp mất người trong lòng lại còn phải cười nói dẫn nàng ta đi khắp nơi, thật là số khổ mà." Đại nương bán trân ngọc tỏ vẻ thương tiếc, nói xong lại thở dài.

- Đúng vậy nhị tiểu thư quá đáng thương...

Nhiều tiếng bàn tán vẫn không ngớt, hướng chỉ trích toàn bộ nhắm vào Tuyết Như Song, mà nhân vật chính lúc này cũng chẳng biểu lộ ra thái độ như thế nào, chỉ lạnh nhạt nhìn xung quanh cứ như là chuyện này chẳng can hệ gì với nàng.

Thượng Quan Nhu sau khi đạt được kết quả như mong muốn thì đã sớm đắc ý. Thượng Quan Song xem người sau này còn có mặt mũi mà gặp người nữa sao. Chúc Tĩnh vương phi kia người đừng hồng có được, mà ta cũng muốn cả đời này người đừng mong gả đi đâu, tiểu tiện nhân còn muốn tranh với bốn tiểu thư, người còn chưa đủ tư cách đó. Thượng Quan Nhu trông lòng cười thầm, lại liếc nhìn xem phản ứng của Tuyết Như Song liền bị thái độ hờ hững của nàng làm cho sững sờ. Chẳng lẽ nàng ta không quan tâm đến những lời chỉ trích kia sao. Được lắm, tiện nhân da mặt thật dày, hai bàn tay trông ống tay áo của Thượng Quan Nhu đã siết chặt. Bất chợt nàng ta chợt thấy vài bàn đáng quen thuộc trong tiệm quần áo, ánh mắt Thượng Quan Nhu lóe lên tia âm mưu. Thượng Quan Song hôm nay ta sẽ cho người mất sạch thể diện.

Một chút âm mưu quỷ kế kia của Thượng Quan Nhu sao có thể qua được ánh mắt của Tuyết Như Song. Nàng cũng chẳng buồn chơi mấy trò nhảm chán này, muốn làm nàng mất sạch thể diện, sao nàng ta không tự xem mình có bao nhiêu phân lượng. Diễn trò từ sáng đến giờ cũng hết tâm tư rồi nhỉ, xem ra Thượng Quan Nhu là muốn đi vào mục đích chính rồi. Tĩnh vương sao, phải xem thử đứa con trai này có giống với Hoàng hậu không đã.

- "Đại tỷ, phía trước có gian hàng quần áo rất đẹp, chúng ta mau qua xem đi." Thượng Quan Nhu vừa nói xong không đợi Tuyết Như Song đồng ý nàng ta đã kéo nàng đi (Tuyết Như Song).

Mà hai người này giờ đang yên lặng theo sau (Thượng Quan Uyển và Thượng Quan Hồng) giờ phút này đang âm thầm tính toán.

Vừa bước vào cửa hàng kia, Thượng Quan Nhu làm bộ như ngạc nhiên nhìn đám người Hiền Viên Thần:

- "Ủa Thần ca ca... À không Tĩnh vương điện hạ dẫn Hy công chúa đi mua đồ sao." Thượng Quan Nhu làm như mình lỡ gọi nhầm vội vàng sửa lại rồi lại tỏ vẻ xa cách cung kính hành lễ.

- Nhu nhi tham kiến Tĩnh vương điện hạ, Phong vương điện hạ, Hy công chúa.

Thượng Quan Hồng cùng Thượng Quan Uyển ở phía sau cũng nhu thuận hành lễ xong lại dùng ánh mắt si mê nhìn Phong vương. Bọn họ cho dù rất muốn cùng Tĩnh vương nhưng lại sợ Thượng Quan Nhu nên chỉ dám mong ước tới Phong vương bên cạnh Tĩnh vương.

Nhưng mà điều bọn họ không thể ngờ được là Tuyết Như Song lại không hề hành lễ, ngay cả liếc mắt cũng lười, khách nhân vây quanh đám người bọn họ đang chuẩn bị xem kịch vui. Thượng Quan Nhu thấy vậy thì vui vẻ khi người gặp họa lại có làm ra vẻ lo lắng:

- Đại tỷ, mau hành lễ đi.

Tuyết Như Song nhìn bộ dáng giả tạo của nàng ta thì khinh thường vô hạn, khóe môi cong lên nụ cười giễu cợt.

- Muốn ta hành lễ, các người vẫn còn chưa đủ tư cách đâu.

Lời cuồng ngạo vừa nói ra, tất cả mọi người đều nín thở. Sắc mặt Tĩnh vương lập tức thâm trầm. Ánh mắt sắc bén quét qua người Tuyết Như Song như muốn xé tan nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lành Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tuyệt Như Song Cuồng Vọng

Không khí xung quanh nhất thời bị hạ xuống nhiệt độ thấp nhất. Người xem hoàn toàn bị kinh sợ, đều chạy trốn chết. Hiện trường chỉ còn lại Tuyệt Như Song, tỷ muội Thượng Quan Nhu và Đám người Hiến Viên Thần. Ánh mắt Hiến Viên Thần sắc bén nhìn Tuyệt Như Song, mà nàng, vẫn cuồng ngạo như vậy, không đem hân đề vào trong mắt.

- "Thượng Quan Song, đừng tưởng mẫu hậu ta quan tâm ngươi, ngươi liền có thể mất cao hơn đầu, cuồng ngạo vô pháp vô thiên. Ở đây là Hiến Viên quốc, ngươi dám vô lễ với bốn vương như vậy chính là tử tội." Hiến Viên Thần nhíu mi, giọng nói lạnh lùng mang theo nồng đậm chán ghét. Một nữ nhân không có thực lực, không có dung mạo, vậy mà dám to tưởng làm vương phi của hắn, thật nực cười. Hắn là thiên tài bậc nhất Hiến Viên quốc, là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, sao có thể lấy loại nữ nhân kia được, người có thể đứng bên cạnh hắn chỉ có thể là Nhu nhi.

- "Xem ra Tĩnh vương gia có vẻ là người rất có nguyên tắc nhỉ, nhưng mà ngươi đừng quên, ở Hiến Viên quốc ngươi là kẻ được người khác tôn sùng, bất quá đối với đại môn phái, đại gia tộc ngươi chẳng là cái thá gì cả. Ngươi có từng nghe qua câu chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng chưa?" Tuyệt Như Song vô cùng trào phúng nhìn Hiến Viên Thần ngày càng đen mặt. Muốn ra oai với nàng, Tuyệt Như Song nàng là loại người nào, há có thể để bọn họ cười lên đầu sao, nực cười. Hiến Viên Thần, ngươi đừng quá đề cao chính mình.

Hiến Viên Thần sắc mặt ngày càng âm trầm, Thượng Quan Song, ngươi dám đùa giỡn tôn nghiêm của bản vương, ngươi là đang muốn chết hay là đang chơi trò lật mềm buột chặt. Bản vương sẽ đề ý đến mấy trò nhảm nhí này sao, Thượng Quan Song, ngươi quá tự tin đi. Hiến Viên Thần trong lòng hừ lạnh, nữ nhân ngu ngốc. Hiến Viên Thần lúc này còn chưa nói gì, Hiến Viên Hy đã tức giận.

- "Tiểu tiện nhân kia, bốn công chúa nói cho ngươi biết, ngươi dám vô lễ với huynh muội chúng ta, ta sẽ nói phụ hoàng xử tử ngươi xem ngươi còn cuồng vọng được nữa không. Bốn công chúa chỉ chấp nhận Nhu nhi tỷ tỷ làm hoàng tẩu của ta. Nữ nhân ti tiện ngươi đừng hòng đạt được mục đích." Hiến Viên Hy tức giận chỉ tay vào mặt Tuyệt Như Song, hung hăng chửi bới. Nàng ta quả nhiên là công chúa được nuông chiều từ nhỏ, lại thân thiết với Thượng Quan Nhu nên tính cách đúng là điều ngoa. Nàng ta trước nay chỉ muốn Thượng Quan Nhu làm hoàng tẩu, mà bây giờ giữa đường lại nhảy ra một cái trình giáo kim phá hồng, bảo sao nàng ta không bực bội.

- "Công chúa vẫn chưa hiểu thế nào là chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng sao?" Tuyệt Như Song tựa phi tựa tiểu đáp lời nàng ta, đúng là một công chúa đánh đá, chẳng khác nào mấy nữ nhân chanh chua chửi đồng ngoài chợ.

- "Ngươi..ngươi.." Hiến Viên Hy tức giận đến đỏ mặt, không nói được lời nào.

- "Hy công chúa, nể tình ngươi là nữ nhi thân sinh của Hoàng hậu nương nương, ta bỏ qua cho ngươi lần này, nếu ngươi còn dám mắng ta một tiếng tiểu tiện nhân thì đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình." Giọng nói của Tuyệt Như Song đột nhiên trở nên âm lạnh, ánh mắt lạnh lẽo như muốn đóng băng kẻ đối diện. Hiến Viên Hy đang muốn mắng nàng vài câu nghe thấy lời này liền sợ hãi trốn sau Hiến Viên Thần. Ngay cả Phong vương Hiến Viên Phong cùng Hiến Viên Thần đều bị khí tức trên người nàng làm cho kinh sợ.

- "Đại tỷ, tỷ không thể như thế được, tỷ mau xin lỗi công chúa và Tĩnh vương đi." Thượng Quan Nhu đang xem kịch vui lúc này mới ra vẻ lo lắng 'khuyến nhủ' Tuyệt Như Song, Thượng Quan Uyển và Thượng, Quan Hồng chân tay sớm đã mềm nhũn ngã xuống đất.

- "Nhu nhi, nàng không cần lo lắng cho nàng ta. Thượng Quan Song nếu có lá gan cuồng vọng thì phải tự có lá gan lĩnh tội. Còn nữa nàng sau này chính là vương phi của bản vương, nàng không cần phải xa lánh ta, cứ gọi ta Thần ca ca là được." Hiến Viên Thần quan tâm ôm Thượng Quan Nhu vào lòng, an ủi nàng.

- "Nhưng Hoàng hậu nương nương đã tứ hôn đại tỷ cho ngài." Thượng Quan Nhu 'sầu khổ' nói. Trong lòng nàng ta sớm đã vui sướng ngất ngây nhưng vẫn cố làm ra vẻ do dự, Thượng Quan Song. Ngươi dám đấu với ta đúng là tự rước lấy nhục.

- "Nhu nhi, không lo, ta sẽ hưu nàng ta." Hiến Viên Thần trong âm điệu mang theo tia tức giận, hắn nói câu này với Thượng Quan Nhu cũng là muốn để cho Tuyệt Như Song nghe được. Để xem, nàng ta có quỷ xuống cầu xin hắn không.

- "Hưu nàng? Ngươi có tư cách đó sao?" Đúng lúc này lam y nữ tử từ xa đi đến, giọng nói tràn ngập ý trào phúng, giấu cợt nhìn đám người Hiến Viên Thần.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hưu Thư

Ánh mắt mọi người đều dời lên người lam y nữ tử kia, đó là một cô nương tuổi khoảng hai mươi, gương mặt tinh tế, không có một khuyết điểm, phải nói

là một vẻ đẹp thanh thuần, làn da trắng nõn, ánh mắt lại vô cùng bén nhọn. Trong lòng bọn họ cả kinh Hiên Viên quốc từ khi nào xuất hiện một đại mỹ nhân như vậy, nếu đem thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của Hiên Viên quốc là Thượng Quan Nhu so sánh với nàng thì Thượng Quan Nhu chẳng bằng một phần khí chất của nàng.

Ánh mắt của Thượng Quan Nhu ghen ghét nhìn nàng. Xinh đẹp thì sao, chỉ cần dám đối đầu với Thượng Quan Nhu nàng thì chỉ có con đường chết. Bàn tay trong ống tay áo đã nắm chặt. Nàng ta mềm nhũn dựa vào người Hiên Viên Thần.

"Thần ca ca, nàng là ai a, sao có thể vô lễ như vậy, thật không tốt." Thượng Quan Nhu ôn nhu nói, nàng ta tựa như con mèo nhỏ nép vào lòng Hiên Viên Thần, tỏ vẻ sợ hãi trước hành động của lam y nữ tử.

Lam y nữ tử cười giễu cợt nhìn đám người Hiên Viên Thần, thanh âm thực sắc bén.

- Giữa thanh thiên bạch nhật mà còn có thể ôm ấp giữa đường a. Là không biết xấu hổ hay là ngay cả một chút lễ nghĩa các người cũng không biết.

Hiên Viên Thần nghe được sự châm chọc trong giọng nói của nàng, liền buông Thượng Quan Nhu ra. Thượng Quan Nhu bất ngờ bị buông ra suýt nữa là mất đà ngã xuống, cũng may có Hiên Viên Hy ở phía sau tiếp được. Nàng ta âm độc liếc lam y nữ tử.

"Ai nha, nghe nói Thượng Quan tiểu thư đây là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lại tinh thông cầm kỳ thi họa, cư xử đứng mực, ôn nhu thiện lương, hôm nay bốn cô nương ta may mắn được diện kiến thật là so với lời đồn quả thật là càng chính xác nha." Lam y nữ tử tỏ vẻ kinh hi, ngấm nhìn Thượng Quan Nhu.

"Tất nhiên rồi, Nhu nhi tỷ tỷ là ôn nhu thực đức, xinh đẹp vô song, ai dám sánh bằng chứ." Hiên Viên Hy nghe được lời nói của lam y nữ tử thì đắc ý vô cùng, hất hàm nói.

"Ồ thì ra là vậy a.. Nhưng ta thấy Thượng Quan tiểu thư đây lại là một kẻ dung mạo tầm thường, lòng dạ hiểm độc, một bụng âm mưu, ánh mắt độc ác lại biết giả vờ nga. Nếu để cho nàng vào đội kịch chắc sẽ làm ăn rất khá." Lam y nữ tử nói ra một tràng dài làm cho Hiên Viên Hy đang dương dương đắc ý chết trân tại chỗ.

"Hỗn xược, nữ nhân không biết tốt xấu, hoàng huynh, huynh mau trói nàng lại giam vào đại lao." Hiên Viên Hy cảm tức chỉ tay vào mặt lam y nữ tử, tay kia kéo áo Hiên Viên Thần.

Hiên Viên Thần vẫn không hề chú ý đến Hiên Viên Hy, hần trầm mặc suy nghĩ những lời lam y nữ tử kia vừa nói 'muốn hưu nàng, người có tư cách đó sao'

"Người vì sao nói ta không có đủ tư cách hưu nàng." Hiên Viên Thần nghi hoặc hỏi lam y nữ tử. Lời hần vừa nói ra làm Hiên Viên Hy, Thượng Quan Nhu cùng Hiên Viên Phong hóa đá tại chỗ.

"Tĩnh vương gia, kẻ cuồng vọng tự nhiên là có lý do để cuồng vọng, người không có tư cách chính là không có tư cách, đừng nói hưu nàng, ngay cả tư cách cưới nàng người cũng không có đâu, đừng vọng tưởng." Lam y nữ tử vừa đáp xong Hiên Viên Thần đã đen mặt.

"A Ngũ, tỷ không nên nói vậy a, cho dù Tĩnh vương không có đủ tư cách hay nhị muội của ta giả tạo đi nữa thì cũng không nên nói thẳng ra vậy nga." Tuyết Như Song có lòng tốt khuyên A Ngũ. Nói xong nàng hướng về đám người Hiên Viên Thần làm bộ đánh như muốn nói: 'nhìn xem ta rất tốt mà.'

"Đúng nga, ta làm sao lại quên, Tĩnh vương đây là nhân vật cao quý a. Hơn nữa Thượng Quan tiểu thư đây lòng dạ âm độc, nếu bọn họ muốn sai người giết ta thì phải làm sao a. Ô ta thật sợ Song nhi, chỉ tại ta quá thành thật mà." A Ngũ rất là 'sợ hãi' ôm lấy Tuyết Như Song.

- "A Ngũ, tỷ đừng sợ, giữa ban ngày ban mặt bọn họ làm sao có thể ạm sát người vô tội a, cùng lắm là thuê một đám sát thủ bí mật làm việc thôi a." Tuyết Như Song an ủi A Ngũ rất 'chân thành'.

- "ô ô ta chưa muốn chết, bọn họ sao có thể không để Vương pháp vào mắt được a." Tuyết Như Song càng nói, A Ngũ càng khóc dữ hơn. Hai người kẻ xướng người họa thật không chê vào đâu được, đám người Hiên Viên Thần sắc mặt càng âm trầm. Miệng lưỡi thật độc.

- "Người đâu, mang giấy bút tới, ta muốn viết hưu thư." Hiên Viên Thần tức giận đến cực điểm, chưa bao giờ hần nhận lấy sỉ nhục lớn như vậy.

- "Không cần. Hưu thư ta đã sớm chuẩn bị sẵn rồi, Tĩnh vương ta sẽ hưu người. Các người yên tâm, ta sẽ nói với Hoàng hậu nương nương tứ hôn cho nhị muội và Tĩnh vương gia, các người chẳng phải rất là nồng tình mật ý sao." Tuyết Như Song nghe thấy Hiên Viên Thần nói hai chữ hưu thư, hai mắt liền sáng rõ, vội vàng sai Điệp nhi đưa hưu thư cho hần.

Hiên Viên Thần ngờ ngác nhìn hưu thư trong tay còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Tuyết Như Song đã dẫn A Ngũ đi. Bỏ lại sau lưng câu nói: 'Ta sẽ giúp người cùng muội muội nên duyên vợ chồng, trăm năm hạnh phúc ha ha.'

Khi Thượng Quan Nhu, Hiên Viên Phong, Hiên Viên Hy tỉnh táo lại thì đã nghe Hiên Viên Thần rống giận.

- Thượng Quan Song, người đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Trong một gian phòng của tửu lâu bên cạnh. Tử y nam tử khỏe môi nhàn nhạt gọi lên nụ cười. Nữ nhân này thật thú vị. Thượng Quan Song này, hần phải hảo hảo tìm hiểu nàng mới được. Hắc y nam tử đứng bên cạnh kinh ngạc. Xem ra chủ tử đã chọn được phu nhân tương lai rồi.

Chương 6: Người Có Tư Cách Làm Phụ Thân Ta Sao?

Tuyết Như Song dẫn A Ngủ đi dạo vài trà lâu trong kinh thành đến chạng vạng tối mới về tới Thừa tướng phủ, vừa bước vào đại sảnh, nàng đã thấy Thượng Quan gia tụ tập đầy đủ. Trên ghế chủ vị là Thừa tướng đương triều Thượng Quan Kỳ, bên cạnh là Nhị phu nhân và Thượng Quan Nhu, kế tiếp chính là các vị di nương và thứ nữ. Thượng Quan Kỳ sắc mặt giận dữ. Thật không ngờ ông ta vừa từ trong cung trở lại đã nghe được chuyện tốt của Tuyết Như Song làm, lại nghe nữ tử bảo bối tố giác rằng bị nàng bêu xấu mặt, Thượng Quan Kỳ tức giận không thôi.

Tuyết Như Song nhìn thấy cũng làm bộ như không có chuyện gì. Ánh mắt mang theo ý cười nhìn qua đám người Thượng Quan gia một lượt, tầm mắt dừng lại trên người Thượng Quan Nhu hai mắt đã đỏ hoe. Tuyết Như Song khoe môi ẩn hiện nụ cười như có như không, tao nhã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

"Sao hôm nay mọi người lại tụ tập đông vui vậy nhỉ." Tuyết Như Song hai chân bắt chéo, nhàn nhả thưởng thức ly trà mà Diệp Nhi vừa đem lên, rất lấy làm ngạc nhiên.

"Hỗn xược, dám vô lễ như vậy, ngươi còn không biết mình đã làm ra chuyện tốt gì sao." Thượng Quan Kỳ đập tay xuống bàn vô cùng tức giận, tại sao hắn lại sinh ra một cái nghịch tử như vậy, nó muốn cả Thượng Quan gia này một nhà sao trầm hay sao chứ.

"Ồ ý của Thừa tướng đại nhân đây là chuyện ta hư Tình vương sao?" Tuyết Như Song giọng nói nồng đậm sự giễu cợt. Thượng Quan Kỳ à Thượng Quan Kỳ, ngươi nghĩ mình có tư cách nói chuyện với ta sao. Những gì ngươi đã đối xử với Thượng Quan Song, ta nhất định sẽ thay nàng đòi lại.

"Ngươi vừa nói cái gì, ta chính là phụ thân của ngươi, ngươi đối xử với Tình vương như vậy là muốn Thượng Quan gia đều chôn theo ngươi sao, mau đến Tình vương phủ lấy lại hư thư, quỳ gối trước cửa tạ tội, bằng không đừng trách ta vô tình." Thượng Quan Kỳ giận đến đỏ mặt, nếu sớm biết Tuyết Như Song vô pháp vô thiên như vậy, hắn nhất định không cho nàng bước chân vào Thừa tướng phủ.

"Vậy từ trước đến nay ngươi đối với ta là hữu tình hay sao?" Đặt ly trà trong tay xuống, ánh mắt Tuyết Như Song đột nhiên biến đổi, lạnh đến thấu xương.

"Ngươi.. " Thượng Quan Kỳ cứng họng, phải hắn từ trước đến nay chưa từng nhìn đến nữ nhi này, nếu không phải Hoàng hậu tử hôn, hắn cũng sẽ quên mất mình còn có một nữ nhi Thượng Quan Song, nàng nói đúng, hắn có gì để phản bác đây.

"Thượng Quan Kỳ, ngươi quên rồi sao, mẫu thân ta thương yêu ngươi như thế nào, nếu như hai mươi năm trước mẫu thân ta không dùng viên đan được đó cứu mạng Thái hậu, ngươi sẽ được Hoàng thượng coi trọng, sẽ có ngày hôm nay sao?" Tuyết Như Song chất vấn Thượng Quan Kỳ, nếu hắn đã vô tình, nàng cũng sẽ cho hắn về sau phải ân hận.

"Ta.." Thượng Quan Kỳ lảng tránh ánh mắt kia của Tuyết Như Song, không hiểu sao trong lòng lại có một cảm giác tội lỗi.

"Ngươi mười mấy năm qua chưa từng nhìn nhận Thượng Quan Song là nữ nhi của ngươi, nếu ngươi là một người phụ thân, ngươi sẽ không để nữ nhi mình bị tiếu thiếp hành hạ, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, càng không để mặc nữ nhi mình ở am ni cô suốt mười năm không ngo ngàng đến." Âm điệu Tuyết Như Song càng ngày càng cao, sát khí bẩm sinh của một sát thủ tỏa ra bốn phía.

"Thượng Quan Kỳ, ngươi xứng làm phụ thân ta sao?" Câu hỏi cuối cùng, giọng điệu nàng chứa đầy sự trào phúng, muốn giáo huấn nàng, ông ta có tư cách đó sao.

Thượng Quan Kỳ không nói gì, bàn tay đang nắm chặt từ từ dần ra, sắc giận đã sớm tiêu tan. Ngay cả tư cách làm phụ thân nàng hắn cũng không có, hắn lấy tư cách gì để giáo huấn nàng đây. Cả đời hắn không có một đứa con trai, chỉ mong có thể vì nữ nhi của mình mà nở mày nở mặt. Trong lòng hắn, Nhu Nhi là bảo bối được nâng niu trên tay, là niềm tự hào lớn nhất của hắn, hắn chưa từng để nàng chịu đựng một chút ủy khuất nào, hai nữ nhi còn lại mặc dù không có được đãi ngộ tốt như vậy nhưng cũng được sống nhàn nhã, phú quý. Khi hắn nghe Nhu Nhi khóc lóc ủy khuất nói đại tỷ bêu xấu nàng, hắn thật rất đau lòng, liền hỏi tội Thượng Quan Song. Hắn chưa từng nghĩ rằng nàng cũng là nữ thân sinh của mình. Vào thời khắc nàng nói hắn không có tư cách làm phụ thân của nàng, hắn cảm thấy bản thân hoàn toàn thất vọng. Bây giờ hỏi hận, còn kịp sao?

"Song Nhi, cho dù là vậy con cũng không thể ăn nói thiếu gia giáo như vậy, mau xin lỗi phụ thân con." Nhị phu nhân thấy được Thượng Quan Kỳ thay đổi, trong lòng bất an, muốn thể hiện bản thân là thê tử hiền lương.

"Nhị phu nhân, xin hỏi Thượng Quan gia có dạy ta gia giáo không?" Tuyết Như Song lại trở về bộ dạng lười biếng, đối phó với loại nữ nhân này không cần phí sức.

"Lão gia..." Nhị phu nhân ủy khuất nhìn Thượng Quan Kỳ.

- "Song nhi, cho dù là phụ thân không đúng nhưng ngươi cũng không nên đối với Tĩnh vương như vậy, đó là tử tội." Thượng Quan Kỳ không để ý đến Nhị phu nhân đang ủy khuất, giọng nói của hắn đã hòa lẫn đi rất nhiều.

Tuyết Như Song cười khẩy, xem ra Thượng Quan Kỳ còn có chút lương tâm. Đáng tiếc rằng bây giờ đã trễ, Thượng Quan Song đã chết, nàng sẽ không để cho hắn sống thoải mái nửa đời sau.

- "Thừa tướng đại nhân, ta dù chết cũng sẽ không kéo theo các người, Thượng Quan gia đối với ta mà nói cũng giống như người xa lạ, ta cũng không hề muốn dính dáng gì đến các người. Ta trở về, chẳng qua là bởi vì Hoàng hậu là tỷ muội tốt của mẫu thân ta. Ta sẽ nói bà ấy từ hôn Thượng Quan Nhu và Tĩnh vương." Nếu đã đạt được mục đích, Tuyết Như Song nàng không cần vòng vo, dù sao nàng trở về Hiến Viên quốc không chỉ có chuyện này.

Thượng Quan Kỳ sững sờ, hắn thật không ngờ nữ tử lại nói ra những lời như vậy. Vốn định khuyên nàng vài câu, bây giờ lời chuẩn bị nói đều bị nuốt lại.

- "Song nhi, phụ thân sẽ không để con chịu khổ nữa, con cứ yên tâm ở lại đây." Thượng Quan Kỳ thở dài, hắn chỉ có thể làm được như vậy.

Nhị phu nhân và Thượng Quan Nhu nghe Tuyết Như Song nói không khỏi vui mừng, nhưng lại lo lắng vì thái độ của Thượng Quan Kỳ thay đổi.

- "Khỏi cần, phần thịnh tình này của thừa tướng đại nhân ta gánh không nổi, Điện nhị, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi thôi." Tuyết Như Song đứng dậy định rời đi, nàng còn có chuyện khác phải làm, không rảnh ở đây chơi đùa. Lúc này đột nhiên có tiếng hô.

- Tĩnh vương gia đến.

Mặt Thượng Quan Kỳ khẽ biến vội mang theo gia quyến tiếp kiến.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: A Ngủ Trở Lại

Hiên Viên Thần vừa nghe nói Tuyết Như Song đã trở lại liền chạy đến Thừa tướng phủ, chuyện xảy ra khi sáng, hắn đã suy nghĩ rất lâu. Trước giờ, nữ nhân nào thấy hắn đều sẽ si mê, ngay cả Thượng Quan Nhu trong lòng vẫn mến mộ hắn. Hắn sinh ra được hết mọi sự sủng ái của phụ hoàng, mẫu hậu. Người dân Hiến Viên quốc tôn thờ hắn, huynh đệ ghen tị. Nhưng hắn biết đám nữ nhân kia chỉ muốn nhắm vào địa vị, quyền lực mà hắn đang nắm giữ. Mà nàng... thật tin, cuồng ngạo, chưa từng để hắn vào trong mắt, hắn chưa bao giờ bị ai đối xử như vậy. Cứ nghĩ rằng nàng là đang chơi trò lật mềm buột chặt, bất quá hắn thấy vẻ mặt dửng dưng của nàng khi nghe nói hắn sẽ lập Thượng Quan Nhu làm chính phi, suy nghĩ này liền bị gạt phắt ra sau đầu. Nàng rất đặc biệt.

- "Thần tham kiến Tĩnh vương điện hạ, điện hạ vạn phúc." Thượng Quan Kỳ nghe nói Tĩnh vương đã tìm tới cửa thì lo lắng không thôi. Chắc hẳn Tĩnh vương là đến trách tội Thượng Quan Song, nàng dù sao cũng là con hắn, nhưng hắn sẽ không để lộ chuyện đến Thượng Quan gia. Nếu như không cầu tội được thì đành phải hi sinh nàng.

Tuyết Như Song đã nhìn thấu được ý nghĩ trong lòng Thượng Quan Kỳ, khẽ môi câu lên nụ cười lạnh. Thượng Quan Kỳ à Thượng Quan Kỳ, ta vốn dĩ muốn thả cho ngươi một con ngựa, lạng lẽ rồi đi, nhưng mà bây giờ, vì lựa chọn này của ngươi, ta sẽ cho ngươi hối hận suốt đời.

- "Song nhi, còn không mau tham kiến điện hạ." Nhị phu nhân rất vui sướng khi người gặp họa, lần này Tĩnh vương nhất định sẽ không tha cho Tuyết Như Song. Chỉ cần nàng ta chết, con gái bà ta sẽ được làm Tĩnh vương phi, bà ta sẽ làm mẹ của vương phi, như vậy vinh hoa phú quý nửa đời sau sẽ vô lượng.

- "Đại tỷ, mau tham kiến vương gia đi, tỷ có thể vô lễ với phụ thân, phụ thân liền tha thứ cho tỷ, nhưng vô lễ với vương gia là tử tội a." Thượng Quan Nhu tỏ vẻ 'lo lắng' cho đại tỷ của mình. Một lời nói có ẩn ý như vậy mọi người đều nghe được. Hiên Viên Thần nghe được lời này khẽ nhíu mày.

- "Miễn lễ." Hiên Viên Thần miễn cưỡng nói ra hai chữ, không hề để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh.

Thượng Quan Nhu trừng lớn đôi mắt, không tin vào tai mình, hắn làm sao... có thể.. Rất nhanh nàng ta bình tĩnh lại, có lẽ hắn chính là muốn xử lý nhanh chuyện này. Thượng Quan Song, người chết chắc rồi.

- "Thần ca ca, huynh đừng trách tội đại tỷ, tỷ tỷ là không cố tình..

- "Ta có nói sẽ trách tội nàng sao?" Không đợi Thượng Quan Nhu nói hết câu, Hiên Viên Thần đã cắt lời, đúng như Thượng Quan Song nói, nữ nhân này thật biết giả bộ, hắn bây giờ thật chán ghét nàng ta, hừ.

- "Sau này gọi ta Tĩnh vương." Thượng Quan Nhu còn đang muốn hỏi Hiên Viên Thần vì sao không trách tội Thượng Quan Song thì đã bị lời nói lạnh lùng của hắn làm cho kinh ngạc, lão đảo ngả xuống.

Không chỉ có Thượng Quan Nhu, Nhị phu nhân, Thượng Quan Kỳ và những người bên cạnh kinh ngạc không thôi. Tĩnh vương không phải là có vấn đề gì đó chứ. Chẳng phải hắn rất thích Thượng Quan Nhu sao?

Tuyết Như Song khoe môi khinh bạc, Thượng Quan Nhu thật sự rất ngu ngốc, nàng ta diễn giả tạo như vậy mà cũng muốn qua mặt Hiên Viên Thần. Nếu hắn dễ bị lừa như vậy thì hắn không phải là Tĩnh vương. Nhưng mà, hôm nay hắn tới thật mang cho nàng phiền toái ngoài ý muốn.

- "Chuyện ngày hôm nay xem như chưa từng xảy ra, nàng vẫn sẽ là vương phi của bốn vương." Lời nói của Hiên Viên Thần quả nhiên có sức công phá rất lớn. Toàn bộ Thượng Quan gia đều bị một màn này dọa cho chân tay mềm nhũn.

Tuyết Như Song xoa xoa huyết thái dương, về mặt đây phiền muộn.

- Tĩnh vương gia, lẽ nào hôm nay ta nói chưa rõ ràng sao.

- "Ta đã nói nàng là vương phi của ta." Giọng nói của Hiên Viên Thần đầy kiên định.

- "Lẽ nào, não người bị nước vào hả?" Tuyết Như Song quả thật cảm thấy lí do này rất hợp lý, Hiên Viên Thần trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

- "Bốn vương rất tinh táo." Khoe môi cười nhợt nhạt, Hiên Viên Thần không ngại lời nói vô lễ của nàng mà đáp lại.

Thượng Quan Kỳ vừa mừng vừa sợ, Tĩnh vương đã bỏ qua chuyện này, lại còn tỏ ra sủng ái Song nhi, như vậy, không chỉ bảo toàn cho Thượng Quan gia mà còn có được mối hôn sự này. Bất quá nhìn thái độ của Song nhi như vậy.. Aiz có lẽ hắn phải thúc đẩy mối quan hệ hai người.

Nhị phu nhân tất cả ảo tưởng từ trước đến nay đều hóa thành tro tàn. Nhìn nữ nhi mình bị đối xử lạnh nhạt còn nữ nhân kia lại được sủng ái, bà ta hận đến nghiến răng nghiến lợi. Thượng Quan Song này không trừ không được. Trong lòng Nhị phu nhân sớm đã sắp xếp một âm mưu.

Thượng Quan Nhu toàn thân run rẩy, nàng thật không ngờ mình sẽ có ngày hôm nay. Trong lòng nàng ta chất chứa đầy thù hận.

- "Tiểu thư, Điệp nhi sắp xếp xong rồi, chúng ta đi thôi." Điệp nhi kéo một đồng lớn đồ đạc đến đại sảnh, vui vẻ nói với Tuyết Như Song.

- "Chuyện này là sao?" Hiên Viên Thần lập tức đen mặt.

- "Ta quên nói với người từ nay về sau ta không còn là người Thượng Quan gia nữa. Ta phải đi rồi, Tĩnh vương gia, thỉnh nhường đường." Tuyết Như Song tâm tình cực kỳ tốt nói vài câu khách khí với Hiên Viên Thần.

- Nếu bốn vương không nhường?

- Thì ta sẽ đánh cho tới khi người nhường.

Một giọng nói thanh thúy vang lên, rất nhanh bóng dáng màu lam của A Ngũ xuất hiện trên bức tường của Thừa tướng phủ. Vẫn là giống như lần trước, đến vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Rời Đi

Hiên Viên Thần nhìn nữ tử áo lam trên bức tường giận đến nghiến răng nghiến lợi, quả không hổ danh là người có quan hệ với Tuyết Như Song, hai người cuồng vọng như nhau, không chê vào đâu được. Bảo hắn tránh đường để Vương phi mình chạy mất, hắn cũng không phải ngu. Nghĩ tới bộ dạng lạnh nhạt của nàng đối với hắn, trong lòng Hiên Viên Thần quả là khó chịu không thôi. Hắn chưa bao giờ bị nữ nhân nào đối xử bằng cách đó. Có lẽ chính điều đó làm cho hắn yêu thích nàng. Cho dù nàng không có mỹ mạo, không có tài năng thì hắn cũng sẽ không so đo. Bây giờ nàng đừng mong thoát khỏi tay hắn.

- "Hừ, dựa vào người sao, nàng là vương phi của bốn vương, ai có thể mang nàng rời đi." Hiên Viên Thần khinh thường liếc mắt nhìn A Ngũ, chỉ dựa vào nàng ta, hoang tưởng.

- "Nàng có nói sẽ làm vương phi của người sao, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói càn a, phải không A Cửu." A Ngũ đầy châm chọc nhìn Hiên Viên Thần, kẻ ngu ngốc, yếu ớt như thế mà muốn cưới A Cửu nhà nàng, hừ, nghĩ cả nhà nàng đều yếu đuối, dễ bắt nạt sao.

A Ngũ đột nhiên thay đổi cách xưng hô, gọi Tuyết Như Song là A Cửu làm tất cả sùng sốt, Hiên Viên Thần mặc dù không hiểu nhưng cũng không thèm quản mấy chuyện kia, thứ hắn cần là Tuyết Như Song.

Tuyết Như Song trước sau không hề tham gia vào, cứ như là nhân vật chính trong câu chuyện trên không hề liên quan gì tới nàng cả. Nếu A Ngũ đã tới đây thì nàng không cần phải động tay vào. Như vậy cũng tốt, sau này nàng vừa vịn có thể cho đám người ngu xuẩn kia một 'kính hi'.

- "Mẫu hậu ta đã tứ hôn rồi, cho dù nàng không muốn vẫn sẽ phải làm vương phi của bản vương." Hiên Viên Thần nhắc tới chuyện này thì vô cùng đắc ý, trong lòng vạn lần đa tạ mẫu hậu đã tìm cho hắn một vương phi thú vị như vậy, để. Hiên Viên Thần hẳn xem A Ngũ kia còn có thể làm được cái gì.

- "Tiểu tử ngoại trừ việc khua môi múa mép, lấy hoàng quyền ra uy hiếp kẻ khác thì có thể làm được trò trống gì, đại hội linh giả lần này sắp tổ chức, ngươi lo mà chuẩn bị đi, đừng có ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm thì tìm A Cửu gây phiền toái, nếu để cô nãi nãi ta mất hứng không chừng sẽ đánh cho ngươi gãy vài cái xương, đến lúc đó không lên võ sân được thì đừng trách." A Ngũ khinh thường Hiên Viên Thần vô hạn, loại người này cho dù có được thiên phú tốt mà không có nhân phẩm thì các môn phái sẽ không bao giờ để mắt tới, thật ngu ngốc.

Hiên Viên Thần giận sôi máu, miệng lưỡi thật ác độc. Nếu hôm nay không dạy cho nàng một bài học thì nàng ta sẽ còn cuồng vọng tới đâu nữa, mặt mũi hoàng thất phải để vào đâu.

A Ngũ cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp mang người rời đi là được, bóng dáng màu lam chợt lóe liền dạo một vòng quanh đám thị vệ của Hiên Viên Thần, đến khi xác định rõ bóng dáng của nàng, đám thị vệ kia đã bị đánh bầm dập, toàn bộ ngã trên mặt đất. Hiên Viên Thần tròn mắt nhìn nàng, không thể nào, nàng ta sao có thể... có thể...

Thượng Quan gia toàn bộ hóa đá, Thượng Quan Song từ khi nào thì quen biết với cao thủ như vậy. Thượng Quan Kỳ bị chuyện trước mắt làm cho kinh sợ, nử tử áo lam kia e rằng ngay cả ông ta cũng không đánh lại nàng. Vậy đại hội linh giả sắp tới, Nhu nhi làm sao đạt được vị trí xuất sắc đây. Vấn đề này làm Thượng Quan Kỳ phiền não không thôi.

Nhị phu nhân và Thượng Quan Nhu trong lòng lại lo lắng chuyện khác, bên người Thượng Quan Song có cao thủ như vậy, kế hoạch chẳng phải sẽ thất bại sao. Nghĩ đến kế hoạch kia, nhị phu nhân trong lòng bồn chồn không yên.

- "Hiên Viên Thần, ngươi không phải đối thủ của ta, nên làm thế nào ngươi tự mình biết rõ. Còn nữa, đại hội linh giả lần này ta sẽ không tham gia nên các ngươi không cần phải lo lắng thừa. A Cửu chúng ta đi." A Ngũ nói xong cũng không bận tâm điều gì. Tuyết Như Song và. Diệp nhi cũng thuận thế rời đi.

Sắp bước ra khỏi Thừa tướng phủ, đột nhiên Thượng Quan Kỳ gọi vọng tới.

- Song nhi, con có thể đi, nhưng sinh thân Hoàng hậu nửa tháng sau, con có thể cùng đi với phụ thân hay không, cũng nên cho phụ thân chút mặt mũi đi...

- Được.

Thượng Quan Kỳ kinh ngạc trước câu trả lời này, vốn nghĩ nàng sẽ không đồng ý nhưng câu trả lời lại ngược lại. Nhị phu nhân nghe được chuyện này, âm thầm dựng lên một âm mưu khác.

Hiên Viên Thần trở mắt nhìn Tuyết. Như Song rời đi, hai bàn tay nắm chặt. Nàng dùng hòng thoát khỏi bản vương.

A Ngũ và Tuyết Như Song dẫn Diệp nhi tiêu sái rời đi. Chuyện này chỉ mới vừa bắt đầu thôi, lũ người ngu xuẩn các ngươi cứ từ từ mà thưởng thức những ngày vui vẻ sau này. Khóe môi Tuyết Như Song cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp Phải Yêu Nghiệt

Trong rừng cây, hai thiếu nữ áo trắng thông thả đi dạo. Hai kẻ nhàn nhã kia không ai khác ngoài Tuyết Như Song và Diệp nhi. Bình thường, nếu người khác nhìn vào thì chỉ thấy, Tuyết Như Song là một nữ tử nhu nhược, còn Diệp nhi lại là một nha hoàn nóng nảy, nhưng rất tiếc sự thật lại không phải như vậy, hàn khí ẩn chứa trong đôi mắt của cả hai người bọn họ chính là tính cách được rèn giữa từ trong sinh tử mà thành. Một người bình thường tất nhiên sẽ không có loại ánh mắt đó, trừ phi hai nữ tử này là kẻ có một thân phận không thể tưởng tượng được. (Tử Linh: về thân phận của bọn họ sẽ được tiết lộ trong hai chương tới, thân phận không nhỏ đâu nga)

Đi đến được chỗ thích hợp, bước chân hai người bỗng dừng lại. Giọng nói của Diệp nhi trở ẩn chứa đầy sát cơ.

- Các ngươi đã đi theo bọn ta lâu như vậy rồi cũng nên xuất hiện đi chứ.

Mười mấy hắc y nhân bao vây lấy Tuyết Như Song, bọn chúng không ngờ lại bị phát hiện dễ dàng như vậy. Tuyết Như Song ánh mắt lạnh lẽo lướt qua đám hắc y nhân, là người quả nhiên là người của Thích sát minh. Kẻ có nhiều tiền bạc dư dả để thuê sát thủ đến ám sát nàng không phải là Nhị phu nhân thì là ai.

- "Lũ sát thủ của Thích sát minh khi nào lại trở nên ngu ngốc như vậy a." Tuyết Như Song khinh thường bọn họ, một đám không biết trời cao đất dày là gì, nếu đã tự mình đưa tới cửa tại sao lại không hào hào chơi đùa một phen.

- "Người là ai?" Thủ lĩnh hắc y nhân nghi ngờ dò hỏi, nàng ta đã nhận ra bọn họ, khẳng định thân phận không hề nhỏ, hẳn có chút hối hận vì lúc đầu đã nhận vụ làm ăn này. Bất quá người kia ra giá cao, hơn nữa chỉ có hai nữ nhân, làm sao đấu lại bọn họ được.

- "Tại sao ta phải nói cho người biết." Tuyết Như Song nhướn mày, một phen đùa bỡn thủ lĩnh hắc y nhân.

Thủ lĩnh hắc y nhân đen mặt. Ra hiệu cho đồng bọn xông lên. Điệp nhi tay vận dụng nội lực định xử lí đám hắc y nhân. Đột nhiên, bóng dáng màu tím từ đâu vọt ra. Mười mấy hắc y nhân đồng loạt ngã xuống, cho đến khi chết, bọn họ cũng không biết mình chết như thế nào.

Từ y nam tử gương mặt vạn phần yêu nghiệt, thân hình cường tráng. Đôi mắt thâm trầm khó có thể dò đoán được. Tuyết Như Song trong lòng reo lên hồi chuông báo động, nam nhân này cực kì nguy hiểm. Chỉ thấy nam tử kia môi mỏng kéo ra một nụ cười mê hoặc chứng sanh.

- "Ta đã cứu nàng một mạng, ta không ngại nàng lấy thân báo đáp đâu." Mồ yêu nghiệt thập phần tự kỷ.

- "Vậy sao? Nếu không có người ngăn đường ta đã có thể hào hào chơi đùa một phen rồi." Tuyết Như Song lạnh mặt liếc xéo hắn.

Khỏe miệng của từ y nam tử không ngừng co rút. Trên đời này còn có nữ nhân cuồng vọng đến thế sao. Lần trước sau khi thấy nàng ở giữa phổ hựu phu hân đã cảm thấy rất thú vị, liền len lén đi theo nàng. Nhưng nàng cứ như một ẩn số khiến hắn không ngừng tìm tòi, càng ngày càng cảm thấy thú vị. Lần đó khi nhìn thấy Tuyết Lam Vũ (Từ Linh: là chị A Ngưu đây ạ) đi với nàng, hắn đã nghi ngờ về thân phận của nàng rồi. Để hắn từ từ đến tìm hiểu bí mật của nàng đi.

Thấy từ y nam tử chậm chạp không phản bác, Tuyết Như Song trong lòng mừng như điên. Không đi lúc này thì còn đợi lúc nào. Nàng liền xoay người cùng Điệp nhi nhanh chóng chạy trốn. Tuyết Như Song nàng không sợ trời không sợ đất cũng có ngày hôm nay, nhưng mà nam nhân kia rất nguy hiểm, nàng không chạy không được a. Tranh thủ lúc hắn còn chưa phát hiện ra nàng là ai thì nên tranh thủ chạy trước đã.

Chạy được một lúc, Tuyết Như Song cảm thấy có cái gì đó không đúng cho lắm. Ách sao hắn không đuổi theo. Tức thì sau lưng vang lên câu hỏi:

- Nương tử, sao nàng dừng lại, không chạy nữa sao?

Tuyết Như Song choáng váng, đó chẳng phải là giọng nói của yêu nghiệt kia sao. Cái gì, hắn gọi nàng là nương tử, cả đời Tuyết Như Song nàng chưa bao giờ có cảm giác không diễn tả được như lúc này.

- Bắc.Nguyệt.Từ.Minh.

Rít ra từng chữ từ kẽ răng, Tuyết Như Song vô cùng giận dữ. Bắc Nguyệt Từ Minh không để ý đến sự giận dữ của nàng, cười đến sáng lạn.

- Nương tử, ngay cả tên vị phu nàng cũng biết rồi nha, nếu ta đoán không nhầm nàng họ Tuyết thì phải.

Bắc Nguyệt Từ Minh quả nhiên đủ sức nguy hiểm, nhanh như vậy đã điều tra được nàng. Nhắc đến họ của mình, Tuyết Như Song quả thật có hơi chột dạ, nếu để hắn biết được cái hôn ước mười năm trước, nàng sẽ xong đời.

- Coi như ta với người chưa hề gặp nhau, ta đi trước.

Tuyết Như Song nói xong thì đã chạy trốn mất dạng. Bắc Nguyệt Từ Minh không khỏi nghi ngờ, bộ dạng hắn đâu có dọa người, nàng làm gì phải sợ vậy a. Tuyết gia sao? Tiểu nương tử nàng không thoát khỏi tay ta đâu.

Bắc Nguyệt Từ Minh nghĩ thông rồi liền đuổi theo phương hướng nàng rời đi.

Ở Linh Huyền đại lục chia làm bốn quốc gia: Hiên Viên Quốc, Nam Thiên Quốc, Long Ngân Quốc và Điệp Linh Quốc. Tuy sự phân chia là như vậy nhưng các quốc gia này không phải là mạnh nhất. Bên cạnh đó là các đại gia tộc và các môn phái lớn trên đại lục. Thích sát minh là một ví dụ về tổ chức sát thủ đứng trong tốp đầu của Linh Huyền đại lục. Các đại gia tộc bao gồm: Thánh tộc Tuyết gia, Dị tộc Bắc Nguyệt, Vân gia, Phượng gia và Hách Liên gia. Các đại gia tộc này nhân tài vô số, là các thế lực mạnh mẽ nhất của đại lục, giữa bọn họ có một mối quan hệ rất mật thiết. Các môn phái lớn gồm: Nguyệt Ảnh cung, Băng Tâm cung, Hàn cung, Học viện thần thú, Dược đàn minh, Luyện khí tông. Hai năm một lần đại lục sẽ tổ chức đại hội linh giả, các nhân tài của quốc gia sẽ được chọn vào môn phái. Đây là một vinh hạnh cũng như là cơ hội để bọn họ tu luyện linh lực. Tuy nhiên, người của đại gia tộc chỉ làm khách mời bởi vì bọn họ vốn dĩ không cần gia nhập môn phái. Tuyết Như Song tất nhiên là người của Thánh tộc. Còn Bắc Nguyệt Từ Minh thì không cần bàn cãi, bởi vì hắn là gia chủ của Bắc Nguyệt gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thân Phận Của Tuyết Như Song

Ánh nắng chiếu xuống hậu viện của Bạch Yên lâu. Đây là trà lâu nổi tiếng nhất kinh thành Hiên Viên Quốc. Bạch Yên lâu nhìn thì có vẻ chỉ là một trà lâu bình thường, thực chất nó lại là một cơ sở của Băng Tâm Cung - một trong những môn phái đứng đầu Linh Huyền đại lục được đặt ở Hiên Viên Quốc. Người của đại lục không biết cung chủ là ai, chưa từng kẻ nào nhìn thấy nàng. Có rất nhiều lời đồn thổi về vị cung chủ này, nào là lãnh khốc vô tình, giết chết người không chớp mắt, có người nói cung chủ Băng Tâm Cung vì dung mạo không xinh đẹp nên không muốn cho ai nhìn thấy, chỉ có điều bọn họ đều biết rằng nàng là nữ tử. Hơn nữa Băng Tâm Cung tuy không được xưng là chính phái nhưng trước nay chưa hề lạm sát vô tội, thực lực của nó lại rất cao nên được bước chân vào Băng Tâm Cung là giấc mộng của rất nhiều linh giả. Bất quá, Băng Tâm Cung tuyển sinh điều kiện lại kỳ lạ, không cần phải có thiên phú, nhưng phải có đầu óc cùng đạo đức. Mỗi năm chỉ tuyển có hai ba người từ các quốc gia, có năm còn không tuyển người nào. Bởi vì nữ thiếu chủ của Băng Tâm Cung tính tình cổ quái, mỗi lần tổ chức đại hội linh giả, nàng lại lẫn vào đám linh giả có thiên phú tốt thử bọn họ. Kết quả khỏi cần nói cũng biết, mấy người kia đa số phần đều ngạo mạn, chẳng xem ai ra gì, kết quả là không những không được vào Băng Tâm Cung mà còn không được vào môn phái lớn, đây cũng là điều mà hoàng đế tứ quốc rất lo lắng cho con cháu hoàng gia tham gia đại hội linh giả. Mặc dù tuyển sinh khá ít nhưng số đề tử vẫn tăng không ngừng, bọn họ đều có thực lực cao cấp, điều này không khỏi khiến người ta muốn phun máu.

Mà bây giờ, kẻ bị người người đều nói tính tình cổ quái kia đang bận rộn xử lý đồng công việc chồng chất. Nàng không phải ai khác chính là Tuyết Như Song.

- "Điện nhi, đại hội linh giả lần này mười đi thử đám linh giả kia, lựa ra vài người tính cách tốt, đợi đến lúc thi đấu ta sẽ khảo nghiệm thực lực bọn họ." Tuyết Như Song phân phó cho Điện nhi làm chuyện này bởi vì năm nay nàng phải phụng bồi Thượng Quan Nhu chơi trò mèo vờn chuột rồi.

- Vâng.

Điện nhi đáp xong liền rời đi làm nhiệm vụ của mình. Nàng dù sao cũng là hộ pháp Băng Tâm Cung Cổ Điện, đi chơi với. Tuyết Như Song lâu như vậy, đã đến lúc làm nhiệm vụ rồi.

- "Băng Huyền, tỷ giúp ta canh chừng đám người Lão Đại, đừng để hắn gây rối." Tuyết Như Song lại quay sang nói với Băng Huyền hộ pháp.

Giữa những người này với nàng tuy là có quan hệ chủ tớ nhưng tình như tỷ muội, nên quan hệ giữa bọn họ không có phân cao thấp. Điều này cũng làm cho thái độ của các vị hộ pháp đối với huynh muội của Thánh tộc cũng giống như bằng hữu. Đơn giản là bởi vì cung chủ của bọn họ là Bát công chúa của Thánh tộc, còn Tuyết Như Song chính là Cửu công chúa. Lão Đại trong lời nàng không ai khác chính là vị Thánh chủ nổi tiếng phong lưu- Tuyết Vô Ưu.

Nghĩ đến sự phân phó của mình, Tuyết Như Song thật vừa lòng, nhìn xem, đem tặng băng di động Băng Huyền này ném cho Đại ca nàng, thử coi hắn còn dám chạy tới thanh lâu uống rượu hoa nữa hay không. Băng Huyền lại không vừa mắt hắn đã lâu, được dịp thư giãn gân cốt tại sao lại không làm. Mỗi lần nghĩ đến Tuyết Vô Ưu bị đánh thật thảm hại, Tuyết Như Song trong lòng liền cười trộm.

Chỉ nghe Băng Huyền nói mấy chữ 'được' bóng dáng đã biến mất tăm. Phân phó công việc xong xuôi, Tuyết Như Song tâm tình vô cùng tốt chuẩn bị đi về phòng, nào ngờ giữa đường lại đụng phải 'bức tường'.

Vừa xoa cái mũi nhỏ nhắn, nàng nhìn kẻ gây họa trước mắt, bao nhiêu tâm tình tốt đều bị dập tắt hết.

- "Này yêu nghiệt, ngươi không lăn về Nguyệt Ánh cung của đại ca ngươi, bám dính ở đây làm gì hả?" Tuyết Như Song buồn bực vô cùng, yêu nghiệt này bám dai như đĩa. Cứ mỗi lần nhìn thấy nàng là một tiếng nung từ hai tiếng nung từ, làm đệ tử trong cung hiểu lầm không ít. Nhận thức được rằng cho dù có giải thích cũng không ai tin, nàng đành phải lờ đi mà sống thôi, nhưng mà hắn cứ bám riết lấy làm nàng rất bực mình.

- "Đây là chỗ của đại tẩu a, đại ca ta không cho ta ăn nhờ ở đậu nên ta đành đến ăn bám đại tẩu thôi." Bắc Nguyệt Tử Minh tỏ vẻ đây là chuyện đương nhiên. Đại tẩu của hắn là bát tỷ của Tuyết Như Song.

Tuyết Như Song biết rõ nàng không đấu lại hắn nên đành nghiễm nhiên coi hắn là không khí mà lờ đi. Thấy Tuyết Như Song bỏ đi, không thèm đoái hoài gì tới mình, Bắc Nguyệt Tử Minh lòng tự tin có chút bị dả kích. Chẳng lẽ hắn không anh tuấn sao.

- "Nương tử, Vô Ưu nói chúng ta có hôn ước từ nhỏ, có phải hay không bây giờ nên thực hiện." Nhắc tới chuyện hôn ước, Bắc Nguyệt Tử Minh vô cùng đắc ý, Vô Ưu người thật đúng là hào bằng hữu mà.

- "Đã bảo không được gọi ta là nương tử, cho dù có cái hôn ước đó đi nữa, ta không muốn gả thì không ai ép được." Tuyết Như Song trong lòng nguyên rủa Tuyết Vô Ưu vạn lần, hừ Lão Đại, người được lắm ta sẽ nói Băng Huyền xử lý người.

Tuyết Vô Ưu đang uống rượu trong tửu lâu đệ nhất kinh thành đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, là ai dám nguyền rủa sau lưng hắn.

- "Vậy ta liền gọi nàng Song nhi đi." Bắc Nguyệt Tử Minh nhận được câu trả lời của nàng tuy có hơi cảm thấy thất bại nhưng ngày tháng còn dài, hắn sẽ đến trộm lấy tâm nàng.

Khóe môi Tuyết Như Song không ngừng co rút, còn có dạng người vô sỉ đến vậy sao. Dù sao hắn kêu nàng Song nhi còn đỡ hơn suốt ngày cứ nương tử này nọ. Tuyết Như Song hít sâu một hơi áp chế sự buồn bực trong lòng, quyết định mặc kệ hắn, chạy lấy người.

Bắc Nguyệt Tử Minh thấy bóng dáng nhỏ nhắn chạy trốn, khóe môi cong lên nụ cười thật tâm. Tiểu nương tử thật thú vị.

Chương 11: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm

Hơi nước lượn lờ trong phòng, một mỹ nhân tuyệt sắc đang ngâm mình trong thùng tắm. Gương mặt phải nói là tuyệt điểm vô song, lông mày lá liễu, hai hàng mi cong vút, môi đỏ mọng hoa đào, đặc biệt mái tóc đen dài như mực tùy tiện thả xuống. Đặc biệt, đôi mắt sâu không thấy đáy, tựa như biển cả, khó mà dò xét, lạnh lùng mà thanh khiết. Không ai có thể nghĩ tuyệt sắc giai nhân kia cư nhiên lại là Thượng Quan Song nổi danh phế vật. Trên ngực trái nàng có hình hoa tuyết, là dấu ấn Thánh nữ các đời của Tuyết gia, mà hiện tại chỉ có nàng và Bát tỷ Tuyết Thiên Băng có. Dấu ấn chứng tỏ người sẽ trở thành Thánh nữ đời sau.

Đôi mắt lười biếng đang khép hờ của Tuyết Như Song đột nhiên trùng lớn. Là kẻ nào dám nhìn lên nàng tắm. Khóe môi cười lạnh, ngay sao đó, rầm một tiếng, 'vật thể' kia liền từ trên xà nhà rơi xuống. Khi nhìn rõ kẻ chán sống kia là ai, khóe môi Tuyết Như Song kịch liệt co rút, từ khi nào hắn có sở thích nhìn lên nữ nhân tắm, sao nàng lại không biết nhỉ.

"Bác Nguyệt gia chủ, ta không ngờ người còn có sở thích này." Tuyết Như Song thật vất vả mới phun ra một câu đủ đọc.

Bác Nguyệt Tử Minh từ dưới sàn nhà lồm cồm bò dậy, vô cùng xấu hổ, hẳn cả đời này chưa từng bị mất mặt như vậy. Đã nhìn lên nữ nhân tắm mà còn bị nàng phát hiện, một phát đánh rớt từ trên xà nhà xuống. Uy danh cả đời của hắn lần này thật thảm rồi. Trở về làm sao, nữ nhân kia lại là vị hôn thê của hắn. Hắn chỉ định ghé qua thăm nàng, sợ bị đuổi ra ngoài nên hắn mới ngồi trên xà nhà đợi, nào ngờ Song nhi của hắn lại tắm ở trong này. Vốn đã định chuồn ra nhưng khi thấy nàng gỡ cái vật gì trong suốt từ trên mặt xuống hắn liền quyết định lưu lại. Quả nhiên gương mặt tầm thường kia không phải là thật, nàng thì ra chính là xinh đẹp như vậy. Cho dù nàng có như thế nào thì hắn vẫn sẽ yêu nàng.

Vật trong suốt kia chẳng phải là áo ảnh kính của Thất ca nàng Tuyết Vô Ngân sao, không ngờ hắn còn đem ra cho tiểu muội chơi trò, thật xa xỉ. Phát hiện ra chuyện này, Bác Nguyệt Tử Minh đang muốn chạy thì lại bị phát hiện, hắn trong lòng âm thầm kêu khổ.

"Bác Nguyệt Tử Minh, người cầm rồi sao." Đợi lâu không thấy trả lời, Tuyết Như Song hướng Bác Nguyệt Tử Minh nghi ngờ.

Lúc này. Tuyết. Như Song đã mặc đồ xong, một thân bạch y phiêu dật.

"Khụ khụ, ta đã nhìn thấy thân thể nàng, ta nên chịu trách nhiệm thôi." Bác Nguyệt Tử Minh đầu óc linh hoạt một phen đã tìm ra một lý do đủ hợp lý, đủ vô si.

Tuyết Như Song như rồng mây, bộ dáng dừng dừng trả lời hắn:

"Vậy ta giết người là xong."

Lời vừa dứt, ba cây ngân châm liền hướng Bác Nguyệt Tử Minh phóng tới. Tức thì, hắn ôm lấy cánh tay bị trúng độc về mặt đầy đau khổ.

"Nương tử, nàng muốn mưu sát chồng sao."

"Mưu sát chồng, ta với người có quen biết sao?" Tuyết Như Song bày ra một vẻ mặt như muốn nói 'ta là cố tình không quen biết người'. Bác Nguyệt Tử Minh nhìn thấy nàng hồ hững, nội tâm thật không thoải mái chút nào. Để hắn tranh thủ chút tình cảm của nàng mới được.

Nghĩ là làm, ngay lập tức, Bác Nguyệt Tử Minh giả bộ đau đớn, tay còn lại ôm lấy cánh tay bị trúng độc, rất là đáng thương nhìn Tuyết Như Song lạnh nhạt trước mắt.

"Nương tử, vì phu sắp bị độc chết rồi." Nói xong còn chớp chớp mắt vài cái thể hiện bộ dáng 'ta rất đáng thương'.

Tuyết Như Song khóe miệng giật giật. Không phải chứ, yêu nghiệt này không lẽ bảo bị hòng rồi. Nàng nhớ là chỉ hạ cho hắn loại nhẹ thôi mà, sẽ không dẫn đến hư não đó chứ.

"Người bị hòng não sao?." Tuyết Như Song rất nghi ngờ hỏi.

Lúc đầu, thấy Tuyết Như Song lại gần, Bác Nguyệt Tử Minh còn rất đắc ý. Bất quá, sau khi nghe được câu hỏi của nàng hắn gần như đông cứng tại chỗ. Hòng não.. Nàng đang suy nghĩ cái quái gì vậy.

"Nương tử, nàng thật là không có tim phổi mà, vì phu thật đau lòng." Kế hoạch thất bại hoàn toàn, Bác Nguyệt Tử Minh mang theo ý đồ xấu muốn mượn cơ ôm Tuyết Như Song.

Rất tiếc, thoáng một cái, bóng dáng màu trắng đã đứng sau lưng hắn. Ôm lấy không khí, Bác Nguyệt Tử Minh buồn bã vô hạn, tiểu nương tử vẫn luôn tránh né hắn như vậy. Nhưng hắn vốn dĩ hơn nàng một cấp linh giả, thân hình chợt lóe, Bác Nguyệt Tử Minh liền vòng lại đằng sau, ôm được Tuyết Như

Song vào lòng. Cười thật thoát mồm.

Thân thể Tuyết Như Song đông cứng một hồi, lập tức trong phòng nàng vang lên tiếng rống giận.

- Người đi chết đi.

Lập tức, Bắc Nguyệt Từ Minh bị Tuyết Như Song đá bay thẳng ra ngoài, hoa hoa lệ lệ tiếp đất. Chỉ thấy hân phùi mông đứng dậy, làm như không có chuyện gì mà rời đi.

Cổ Điệp vừa đi vào vừa vận chứng kiến được cảnh này không khỏi kinh hách: Nữ thiếu chủ chẳng phảo đang tắm sao, Bắc Nguyệt Từ Minh sao..sao lại bay ra từ trong đó'. Trong đầu Cổ Điệp nhanh chóng hình thành mấy chữ ' có gian tình'

Tuyết Như Song trong lòng nguyên rủa Tuyết Vô Ưu ngàn vạn lần, hân sao dám định ra cái hôn ước chết tiết đó. Lão Đại, cứ đợi đi, đợi Lão Nhị Tuyết Vô Thương tới thì đừng trách.. Tuyết Như Song lại một phen nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong tủi lâu.

Tuyết Vô Ưu liên tục ách xì, dạo này hân bị nguyên rủa thật nhiều a.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hoàng Yến (1)

Mười lăm ngày trời qua thật nhanh, sinh thần của Hoàng hậu đã đến, Tuyết Như Song theo lời hứa với Thượng Quan Kỳ trở về Thừa tướng phủ cùng ông ta dự Hoàng yến. Nàng rất muốn biết thái độ của vị Hoàng hậu kia đối với nàng là như thế nào. Tuy rằng trong ký ức của Thượng Quan Song, Hoàng hậu và mẹ nàng là hảo tỷ muội, nhưng trong chốn thâm cung thật sự có thứ tình cảm đó sao? Tuyết Như Song thật muốn biết điều này.

Sinh thần Hoàng hậu, kinh thành nơi nơi kết đèn treo hoa, không khí rộn rã tung bừng. Trước cửa Thừa tướng phủ, một chiếc xe ngựa rất bình thường dừng lại. Từ trong xe, bạch y thiếu nữ bước ra, theo sau là nha hoàn thiếp thân của nàng. Đó là Tuyết Như Song và Cổ Điệp. Hôm nay nàng vẫn như cũ đeo áo ảnh kính trên mặt, gương mặt vẫn tầm thường, không có điểm gì nổi bật.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy Tuyết Như Song bước đường thì rất vui mừng nhưng sau một lúc vẫn không thấy thêm người nào nữa thì rất thất vọng, ông ta vốn dĩ muốn lôi kéo vị cô nương tên A Ngũ kia về phía Hiến Viên Quốc, như vậy ông ta sẽ được lập đại công. Nhưng sự việc lại không tiến triển theo dự định khiến tâm tình Thượng Quan Kỳ thoáng chốc trầm xuống.

- "Người còn đang chờ ai sao, chỉ có ta và Điệp nhi đến đây thôi." Tuyết Như Song làm sao không biết được ý nghĩ của ông ta, đúng là lòng tham không đáy.

- "Song nhi, vị cô nương bằng hữu của con không đi với con sao?" Thượng Quan Kỳ đầy ôn hòa hỏi Tuyết Như Song.

Thượng Quan Nhu và Nhị phu nhân thấy nàng đứng đây trong lòng đã bức bối. Nàng ta (Tuyết Như Song) mạng thật đủ lớn, người của thích sát mình quả nhiên không gét được nàng. Bây giờ nhìn thấy phụ thân đối với Tuyết Như Song tốt như vậy, nàng ta thật thống hận. Nếu để Thượng Quan Nhu biết được đám sát thủ kia đều đã chết hết, nàng ta nhất định sẽ bị chấn kinh mà ngất xỉu tại chỗ.

- "Tỷ ấy đi cùng với ca ca đến đó." Tuyết Như Song lười biếng nói, Thượng Quan Kỳ a Thượng Quan Kỳ, cứ chờ xem Thát ca sẽ xử lý người ra sao.

Nghĩ đến Thát ca Tuyết Vô Ngân của mình, Tuyết Như Song quả thật có hơi phiền não. Tuy thát ca rất thương nàng nhưng hân lại không kín miệng. Nếu hân vì bị lũ nữ nhân ngu ngốc kia kích động, lỡ miệng nói ra thân phận của nàng, vậy thì ' món quà' nàng đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ sẽ không còn thú vị nữa sao. Tốt nhất là cứ để bọn chúng tự đắc rồi từ trên cao ngã xuống, vậy mới vui vẻ được.

Thượng Quan Kỳ nghe được câu trả lời của Tuyết Như Song thì âm thầm tính toán, nếu A Ngũ có thiếp mời tham dự Hoàng yến thì khẳng định nàng ta cũng có thân phận, như vậy việc lôi kéo này chẳng phải khó càng thêm khó hay sao.

Thượng Quan Nhu tuy có hận ý nhưng cũng không dám để lộ ra. Nàng ta nghĩ tới kế hoạch thứ hai này thì cảm thấy vô cùng thống khoái. Thượng Quan Song, nếu như người trở thành tàn hoa bại liễu thì sao, Tĩnh vương sẽ còn nghĩ muốn người sao. Đám tranh giành với Thượng Quan Nhu này thì sẽ đều có kết cục như vậy.

- "Đại tỷ, lâu ngày không gặp, để muội cùng bồi tỷ ngồi xe ngựa." Thượng Quan Nhu cười đến phong hoa tuyết nguyệt, ôn nhu nói.

- "Vậy thì ta sẽ ' phụng bồi ' Thượng Quan tiểu thư đến cùng." Tuyết Như Song quả thật cảm thấy việc chơi đùa cùng Thượng Quan Nhu là một việc thú

vị, nàng rất hào sảng đồng ý.

Trong chiếc xe ngựa hoa lệ, bầu không khí có hơi cổ quái. Mặc cho hai mẹ con Thượng Quan Nhu thao thao bất tuyệt, Tuyết Như Song vẫn như cũ nhắm mắt dưỡng thần. Trong xe có một mùi hương kỳ lạ phảng phất. Tuyết Như Song khước môi hờ nhếch lên. Thượng Quan Nhu, ta sẽ cùng ngươi hào chơi trò chơi này.

Xe ngựa hoa lệ vừa tới cửa Hoàng cung, Tuyết Như Song liền chạm mặt kẻ chán sống Hiên Viên Hy. Nàng ta hát hằm

- "Đây chẳng phải là phế vật nổi danh sao."

- "Điệp nhi, Hoàng cung cũng có tiếng chó sủa hay sao?" Tuyết Như Song nhún mày tỏ vẻ khó hiểu.

Điệp nhi còn chưa kịp trả lời, Hiên Viên Hy đã tức giận la hét.

- "Ngươi dám mắng bốn công chúa là chó."

- "Ta có nói là công chúa sao, ồ thì ra công chúa tự nhận mình là...a." Tuyết Như Song nói được một nửa liền tỏ ra vẻ mặt 'ta lờ lờ' lấy khăn tay che miệng lại.

Hiên Viên Hy thẹn quá hóa giận rống lên.

- "Người đâu, mau đem ả tiện nhân kia vào hồ cho bốn công chúa."

Nghe mệnh lệnh của Hiên Viên Hy, hai tên thị vệ xông tới chỗ Tuyết Như Song. Thượng Quan Nhu thấy vậy liền vui vẻ vô cùng. Lúc này, đột nhiên âm một tiếng, có kẻ vừa bị ném vào trong hồ nước. Khi nhìn rõ người kia là ai, tất cả đều kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoàng Yến (2)

Vừa xác định được người đang vùng vẫy trong hồ nước, tất cả dường như nín thở. Hiên Viên Hy vùng vẫy cố ngoi lên khỏi mặt nước nhưng khổ nỗi càng ngày càng chìm xuống, nàng ta liên tục kêu cứu mạng. Thượng Quan Nhu là người đầu tiên tỉnh lại, vẻ mặt đắc hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự kinh hoàng.

- "Mau, mau đưa công chúa lên." Thượng Quan Nhu quýnh cả lên, Hy công chúa dù sao cũng là hòn ngọc quý trên tay hoàng đế Hiên Viên Hàn, nếu sự việc hôm nay không giải quyết tốt, mẹ con nàng ta cũng sẽ bị vạ lây.

Hai tên thị vệ đã nhận thức được tình huống trước mắt, vội vàng kéo Hiên Viên Hy lên. Hiên Viên Hy cấp bậc linh giả rất thấp bởi vì nàng ta là luyện đan sư, bởi vậy bị ngâm trong hồ nước đối với nàng ta là một cực hình. Hiên Viên Hy sắc mặt trắng bệch, thân thể vì nhiễm lạnh mà run cầm cập.

Thượng Quan Nhu lại càng lo lắng không thôi, trong đầu lóe lên một tia sáng, nàng ta liền hướng kẻ gây chuyện lớn tiếng quát tháo:

- "Ngươi là kẻ nào, dám ở đây cố tình muốn hãm hại công chúa, đúng là chán sống rồi, hoàng thượng biết được sẽ băm vằm ngươi ra làm trăm mảnh."

Thượng Quan Nhu nhìn nam nhân áo tím kia dung mạo yêu nghiệt, khí chất bất phàm. Tuy nhiên, người nàng ta muốn là Tĩnh vương điện hạ. Nàng ta muốn có được quyền lực, địa vị. Nam nhân tuy anh tuấn nhưng trong đám thế gia công tử nàng ta chưa hề thấy nên đoán chắc rằng không phải là kẻ có địa vị. Thật đáng thương cho Thượng Quan Nhu đã chọc nhầm kẻ không nên chọc vào.

Bắc Nguyệt Tử Minh đôi mắt yêu mị híp lại, vô cùng chán ghét bộ dạng giả tạo của nàng ta. Muốn hại Song nhi của hắn thì phải trả giá thật nhiều.

- "Thế thì sao, ta thấy lão đầu tử kia biết chuyện chắc chắn sẽ cảm tạ ta đã giúp hắn dạy dỗ nữ nhi không có gia giáo này." Khước môi khinh bạc, âm thanh lười biếng làm cho bọn họ hít thở không thông.

Hắn cư nhiên gọi hoàng đế bệ hạ là lão đầu tử, trừ hoàng thượng chết là tử tội, người này là lá gan lớn hay là vì không có đầu óc đây. Thượng Quan Nhu vì lời nói cuồng vọng trên mà thân thể run bần bật. Hiên Viên Hy bị kinh hãi không nhẹ. Giới cho một nam nhân cuồng ngạo.

- "Ngươi dám khi quân phạm thượng, được, được lắm, hoàng thượng nhất định tru di cửu tộc nhà ngươi." Thượng Quan Nhu tay run run chỉ vào Bắc Nguyệt Tử Minh, ánh mắt lại oán độc nhìn Tuyết Như Song.

Bắc Nguyệt Tử Minh vẫn như cũ lười biếng, một vòng qua ôm lấy eo nhỏ của Tuyết Như Song, khinh thường phun ra một câu :

- "Vậy thì phải xem lão đầu tử đó có bản lĩnh hay không, phải không Song nhi."

Tức thì đám người đứng trước cửa cung lâm vào hoảng loạn. Một số tiểu thư danh môn vì không chịu nổi đả kích này nên đã sớm ngắt xi. Những kẻ còn lại thì âm thầm mặc niệm thay cho Bắc Nguyệt Từ Minh. Tuyết Như Song lần thứ hai bị hấn ôm, tâm tình cũng không tệ lắm, dù sao hai người cũng có hôn ước, và lại hấn đối với nàng thật tốt. Bất giác nàng đã không còn bài xích hấn nữa.

Bắc Nguyệt Từ Minh thấy nàng không có ghét bỏ hấn thì không khỏi vui mừng. Xem ra con đường bắt tâm nàng đã gần tới đích. Thượng Quan Nhu nhìn hai kẻ nồng tình mật ý trước mắt thì cảm thấy vô cùng khó chịu. Nàng ta âm độc nhìn Tuyết Như Song.

- "Đại tỷ, người đừng quên mình là vị hôn thê của Tĩnh vương gia, người ở trước Hoàng cung ngang nhiên cùng nam nhân này tư tình. Tội này xem ra ta đây cũng không giúp được tỷ, hai người các người chắc chắn sẽ chết."

Tuyết Như Song vẫn hờ hững như cũ, một chút cũng không đem Thượng Quan Nhu để vào mắt, rất là khinh thường đáp lời nàng ta.

- "Người đừng lo, vị trí Tĩnh vương phi kia ta nhất định sẽ xin Hoàng hậu ban cho người." Tuyết Như Song bỏ lại một câu nói cuồng vọng rồi nhanh chóng vào cung.

Hai bàn tay Thượng Quan Nhu nắm chặt. Thượng Quan Song, người cứ đắc ý đi. Ta sẽ chống mắt lên mà xem người chết như thế nào.

Hiên Viên Hy vừa từ trong mơ hồ tỉnh lại, nhìn thấy bo gs đáng màu tím kia, tâm nàng ta liền hoảng sợ. Người đó chẳng phải là hấn sao, hấn đã trở lại. Nàng ta kéo tay Thượng Quan Nhu đây lo lắng.

- "Nhu nhi tỷ tỷ, không cần..."

- "Hoàng thượng sẽ rửa hận cho muội, yên tâm đi, bọn họ chết chắc." Thượng Quan Nhu tưởng rằng Hiên Viên Hy vì chuyện bị đá vào hồ nước mà hoảng sợ nên nhẹ giọng an ủi.

Hiên Viên Hy lúc này càng run rẩy kịch liệt hơn. Nàng đang muốn cảnh báo Thượng Quan Nhu không nên động vào người kia. Muốn phụ hoàng báo thù cho nàng sao? E rằng phụ hoàng cũng không có cách nào cùng hấn đối mặt. Hiên Viên Hy sau một hồi sợ hãi rốt cục ngắt đi. Đám tiểu thư danh môn vội đưa nàng trở về Hy Minh Cung.

Yến hội.

Tuyết Như Song cùng Bắc Nguyệt Từ Minh vừa bước vào yến hội đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Nhiều lời bàn tán nổi lên.

- "Đó chẳng phải là Đại tiểu thư Thừa tướng phủ hay sao? Nam nhân kia cùng nàng quan hệ rất mập mờ sao?"

- "Ai nha, tin tức của người thật không linh thông, ta nghe nói hấn vì Đại tiểu thư mà đá Hy công chúa vào trong hồ nước a."

- "Thật không, ta xem bọn họ chết chắc rồi."

- "aiz, nam tử như vậy chết thật uổng nha."

Lời bàn luận rơi vào tai Hiên Viên Thần không khác gì tát cho hấn một gáo nước lạnh. Vương phi của hấn (Hiên Viên Thần) lại bị hấn (Bắc Nguyệt Từ Minh) cướp đi. Hiên Viên Thần thật không cam lòng.

Lúc này, một giọng the thé vang lên.

- "Hoàng thượng, Hoàng hậu giá lâm"

Tức thì cả đại diện đồng loạt quỳ xuống.

- "Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

- "Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Giữa đám người chỉ có hai kẻ đang ngồi nhàn nhả là Tuyết Như Song và Bắc Nguyệt Từ Minh. Đại diện im lặng đến tiếng hít thở đều nghe rõ. Chỉ thấy Hiên Viên Hân mặt rùng rợn giận dữ phun ra hai tiếng 'miễn lễ' liền tức giận chất vấn.

- "Là kẻ nào to gan dám đá Hy nhi vào trong hồ."

Không ai dám trả lời, tất cả đều im lặng. Lúc này, Thượng Quan Nhu đã từ chỗ ngồi đứng dậy.

- "Hoàng thượng, là đại tỷ thần lỗ mãng, mong Hoàng thượng thứ tội." Thượng Quan Nhu vẻ ngoài là đang cầu tình, thực chất nàng ta đang cố đổ hết tội lỗi lên đầu Tuyết Như Song.

Hiên Viên Thần tim như treo lên, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Thượng Quan Nhu. Hiên Viên Hàn giận dữ vô cùng, đang định nói đem Tuyết Như Song đi chém thì một giọng khác đã chen vào.

"- Lão đầu từ, là ta đã đá nha đầu vô giáo dục kia vào hồ nước đấy, thì sao nào?" Bắc Nguyệt Tử Minh không hề để ý thân phận của Hiên Viên Hàn, một câu nói chấn động toàn trường.

Hiên Viên Hàn run run nhìn hấn. Đã bao lâu rồi bọn họ chưa gặp nhau. Mà lúc bấy giờ chính là đối địch. Thượng Quan Nhu thấy Bắc Nguyệt Tử Minh vô lễ thì húng khời nói.

"- Hoàng thượng, thần thấy nam nhân này cuồng vọng như vậy, dám khi quân phạm thượng, còn ở trước mặt bao người ôm ấp Tĩnh vương phi tương lai, nên tru di cửu tộc hấn." Thượng Quan Nhu ghép tội trạng lên đầu Tuyết Như Song và Bắc Nguyệt Tử Minh thì vô cùng đắc ý. Lời lẽ thật đanh thép.

Hiên Viên Hy vừa mới tới nghe được lời này liền kinh hô.

"- Nhu nhi tỷ tỷ, không nên a."

Ánh mắt Hiên Viên Hàn chợt lạnh. Bắc Nguyệt Tử Minh khinh thường liếc mắt qua Thượng Quan Nhu. Muốn tru di cửu tộc hấn, đúng là tự tìm đường chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Cường Già Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thánh Chủ Xuất Hiện

Thượng Quan Nhu ghép được tội hai người Tuyết Như Song và Bắc Nguyệt Tử Minh thì vô cùng vui vẻ. Chỉ cần Tuyết Như Song chết, ngôi vị Tĩnh vương phi kia còn không vào túi nàng hay sao. Tĩnh vương một mặt không thể kháng lại ý chỉ của Hoàng thượng, mặt khác lại thấy rõ bộ mặt dâm loạn của nàng ta. Thượng Quan Nhu nàng muốn không vui vẻ cũng chẳng được. Vậy kế hoạch kia cũng không cần thiết phải dùng tới rồi.

"-Hoàng thượng, tuy tỷ tỷ thần có mạo phạm công chúa, lại cùng nam nhân này quan hệ mập mờ, tuy nhiên là do tỷ tỷ thần còn trẻ người non dạ nên mới bị dụ dỗ, thỉnh Hoàng thượng tha cho tỷ ấy con đường sống, Nhu nhi nguyện gánh vác một phần trách nhiệm vì đã không quan tâm tỷ tỷ." Thượng Quan Nhu tuy rất muốn Tuyết Như Song chết nhưng nàng ta vẫn có tình giả mù sa mưa, một lần nữa khẳng định hai người kia có gian tình.

Hiên Viên Hy càng nghe, sắc mặt càng trắng bệch, sao Nhu nhi tỷ lại dám đụng đến hấn a. Hiên Viên Thần tựa phi tựa tiểu lướt mắt qua Thượng Quan Nhu, nữ nhân thật ngu ngốc. Tuyết Như Song cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi xem kịch vui. Để cho yêu nghiệt xử lý chẳng phải sẽ rất tốt sao.

Đúng lúc bầu không khí căng thẳng thì ngoài điện truyền vào tiếng ồn ào. Dường như đang xảy ra cái vớ. Hiên Viên Hàn mi tâm nhíu chặt.

"-Có chuyện gì vậy."

"-Bẩm hoàng thượng, ngoài điện có một cô nương áo lam muốn vào thì bị đám người của công chúa Nam Thiên Quốc cản lại." Một tên thị vệ cung kính bẩm báo.

"-Cho bọn họ vào xem sao, thật ồn chết đi được." Hiên Viên Hàn phiền não xoa tay, Hoàng hậu bên cạnh liền dâng trà cho hấn.

Tiếng hô của thái giám lại vang lên.

"-Công chúa Nam Thiên Quốc đến"

Tức thì, một nữ tử xinh đẹp như hoa tiến vào điện. Phải nói Nam Cung Vi không hổ là công chúa Nam Thiên Quốc, xinh đẹp vô song. Thượng Quan Nhu nhìn nàng ta, lòng ghen ghét lại nổi lên.

Nam Cung Vi khẽ khom người bái kiến Hiên Viên Hàn rồi mắt lạnh quét tới đám người vừa đi tới.

"- Hoàng thượng, thứ cho bốn cung nói thẳng, nữ tử này lỡ mắng muốn xông vào điện, thật không có phép tắc, mong hoàng thượng hãy xử trí nàng." Nam Cung Vi rất ghen ghét vẻ đẹp của A Ngũ, nàng ta muốn dùng quyền uy đè ép nàng.

Hiên Viên Hàn cau mày, yển hời hôm nay thật xui xẻo, rối loạn liên tục.

"-Bẩm Hoàng thượng, vị cô nương kia là A Ngũ, là cao thủ thần từng nói với ngài." Chưa đợi Hiên Viên Hàn nói gì, Thượng Quan Kỳ liền giành trước một bước.

Hiên Viên. Hàn lâm vào trầm tư, hẳn nghe Thừa tướng nói có một cao thủ mới xuất hiện, nếu có thể chiêu dụng vậy thì sẽ vô cùng lợi ích. Hôm nay gặp mặt quả là tướng mạo bất phàm.

- "Nếu ngươi trở thành người của Hoàng thất, tội nhiều loạn hôm nay có thể cho qua." Cân nhắc một chút, Hiên Viên Hàn vẫn là muốn có được cao thủ.

Nam Cung Vi nghe nói như vậy liền giận tím mặt. Nàng ta căm phẫn nhìn sang Tuyết Lam Vũ (là chị A ngũ đấy ạ). Tuyết Lam Vũ nghe vậy thì rất là khinh thường.

- "Hiên Viên Hàn, ngươi có tư cách đó sao." Tuyết. Lam Vũ lời vừa nói ra, cả đại điện đã không ngừng hít khí lạnh, đạo này thật có nhiều kẻ chán sống.

- "Người đâu, mau giam nàng ta vào đại lao chờ xử trí." Hiên Viên Hàn âm trầm ra lệnh, đám đưa giỡn tôn nghiêm của hắn, chỉ có chết.

Thượng Quan Nhu và Nam Cung Vi còn chưa kịp mừng thầm thì một giọng nói khác đã xen vào.

- "Là kẻ nào muốn giam Ngũ muội ta lại." Tiếng nói vừa uy nghiêm, vừa trầm thấp của một nam tử. Hẳn cư nhiên lại là Tuyết Vô Ưu.

Lần này, giọng thái giám đã run run.

- Thánh chủ đến.

Hiệ Viên. Hàn vừa nghe được ba từ này liền từ trên ghế nhảy dựng lên. Thánh chủ là nhân vật cỡ nào a, sao có thể hạ giá đến một yến hội nhỏ bé này được chứ. Đây là vinh hạnh cực điểm a.

- "Không biết Thánh chủ quang lâm, không tiếp đón từ xa, mong ngài lượng thứ." Hiên Viên Hàn xoay một trăm tám mươi độ, bộ mặt vô cùng chân chó, đầu còn phong phạm đế vương nữa.

Chỉ thấy Tuyết Vô Ưu đến ngồi chiếc ghế chủ vị phía trên ngai vàng, ánh mắt lạnh thấu xương. Hẳn lúc này vận một bộ bạch y trắng muốt. Dung nhan phiêu dật tuyệt thế. Hai mắt lạnh quét xuống dưới.

- "Ta hỏi, là kẻ nào dám bắt ngũ muội ta."

Hiên Viên Hàn từ trong choáng váng hồi tỉnh, vị ngũ muội của Thánh chủ sẽ không là vị lam y nữ tử kia chứ. Nhất thời toàn thân hắn mồ hôi túa ra. Dám uy hiếp Ngũ công chúa của Thánh tộc, hắn thật điên rồi.

- "Thánh chủ thứ tội, là ta không biết nàng là Ngũ công chúa, thỉnh Thánh chủ hãy bỏ qua cho." Hiên Viên Hàn kịch liệt run rẩy, Thánh chủ nổi giận, có thể Hiên Viên Quốc sẽ đổi chủ mất thôi.

Tất cả nữ tử trong yến hội đều nhìn Tuyết Vô Ưu đầy vẻ si mê. Bọn họ hận không thể thế vào chỗ của Băng Huyền đang đứng ở sau Tuyết Vô Ưu.

- "Ha ha, giam lại càng tốt chứ sao, ta đỡ phiền." Tuyết Vô Ưu đột nhiên thay đổi thái độ làm cả đại điện lâm vào mê man, có ca ca nào lại muốn giam muội muội lại chứ.

Tuyết. Lam Vũ vẻ mặt vô cùng bình thường, ánh mắt lại giảo hoạt cực kì.

- "Đại ca, ngươi càng ngày càng lớn mặt nhĩ. Băng, xử lí hắn." Lời vừa nói xong cả đại điện đều bị choáng váng. Hai người này thật cổ quái.

Băng Huyền đứng sau lưng đã không vừa mắt Tuyết Vô Ưu từ lâu, ngân kiếm chợt lóe liền đặt ngay trên cổ hắn. Tuyết Vô Ưu khòe môi không ngừng co rút. Trong Tuyết gia, Băng Huyền người nào cũng nghe lời chỉ trừ hắn ra, không lẽ hắn thật sự không có phẩm cấp đến vậy sao.

- "Băng nhi, đao kiếm vô tình, bỏ thanh kiếm xuống trước rồi hãy nói." Thái độ của Tuyết Vô Ưu không khỏi khiến người ta ngơ ngát. Nữ tử kia chẳng qua chỉ là thuộc hạ, có cần thiết phải như vậy không.

- "Nô tỳ to gan, ngươi chỉ là phận người hầu mà dám có ý sát hại Thánh chủ." Nam Cung Vi là người đầu tiên bất bình thay cho Tuyết Vô Ưu.

- "Xin lỗi Ngũ tiểu thư." Băng Huyền vẫn không hề để ý đến Nam Cung Vi đang gào thét, lạnh giọng nói với Tuyết Vô Ưu.

- "Ngươi, thật quá làm càn." Nam Cung Vi bị gạt qua một bên rất tức giận, chỉ tay vào Băng Huyền.

- "Được rồi, xin lỗi Ngũ muội, ha ha." Tuyết Vô Ưu cười vô cùng miễn cưỡng, xin lỗi Tuyết Lam Vũ.

Băng Huyền nghe được câu trả lời như ý thì liền thu kiếm về. Tuyết Vô Ưu lúc này mới lạnh mặt nhìn về phía Nam Cung Vi đang rít gào. Nàng ta thấy vậy liền cúi đầu, hai má đỏ ửng, thẹn thùng.

- "Người của ta còn đến lượt ngươi có ý kiến sao?" Tuyết. Vô Ưu mặt dù nở một nụ cười đến phong hoa tuyết đại nhưng âm thanh lại sắc bén vô cùng.

Nam Cung Vi toàn thân run rẩy ngã khụy xuống. Mà Băng Huyền tâm khê rung động là vì câu nói này.

Chương 15: Minh Vương Gia

Lời Tuyết Vô Ưu vừa mới nói xong, toàn trường rơi vào trầm mặc. Đủ thứ suy diễn hiện lên trong đầu đám khách nhân. Hiền Viên Hàn không ngừng lau mồ hôi. Nữ tử sau lưng Thánh chủ không phải là với hắn có quan hệ gì đó mập mờ chứ. Đại não của bọn họ sắp hỏng mất rồi.

Tuyết Vô Ưu vô cùng đắc ý, cuối cùng cũng nắm được nhược điểm của Băng Huyền. Trước đây toàn là hắn bin nàng đánh cho hoa rơi nước chảy, cảm giác trâu chọc nàng rất tốt nga. Bọn người kia chắc sức tưởng tượng không tệ nhỉ. Tuyết Vô Ưu vừa nghĩ vừa vui vẻ không thôi, chợt hắn cảm thấy không khí sau lưng nhiệt độ liên tục hạ thấp. Trong lòng thầm kêu không ổn, sao hắn lại quên mất Băng Huyền nổi giận sẽ rất đáng sợ đâu. Cỗ lại một lần nữa cảm giác được độ lạnh của ngân kiếm, chỉ có điều, lần này lại mang theo sát ý.

Cỗ Điệp cúi đầu cật lực nhịn cười xuống, hai bờ vai run run không ngừng. Trong lòng không ngừng thay Tuyết Vô Ưu mặc niệm. Dám đùa bốn tầng băng Băng Huyền, hắn chề cuộc sống quá dài sao. Nếu không phải là giúp tiểu thư che giấu thân phận, lúc này nàng đã ôm bụng cười to. Dù sao các nàng cùng huynh muội Tuyết gia tình như thù tặc. Tuyết gia cũng giống như gia đình của nàng. Cho nên nhiều lúc nói chuyện hay cư xử cũng chẳng nề hà gì. Thí dụ như Băng Huyền luôn không cho Tuyết Vô Ưu chút mặt mũi nào hết.

"Băng nhi, có thể hay không bỏ kiếm xuống rồi nói sau. Ha ha, ta chỉ đùa thôi mà." Tuyết Vô Ưu cười còn khó coi hơn mèo. Ánh mắt hết nhìn thanh kiếm trên cổ lại nhìn sắc mặt âm trầm của Băng Huyền, âm thầm cầu trời lạy phật.

"Xem ra ngươi bị đánh còn chưa đủ, hừm?" Chữ cuối cùng được Băng Huyền đề cao lên làm Thánh chủ uy chấn đại lục càng run rẩy. Hắn vài ba ngày lại bị đánh một lần, vậy mà còn chưa đủ sao.

"Nào có, Băng nhi, ngươi thật hài hước." Tuyết Vô Ưu mặt mày biến sắc, đừng đùa vậy chứ. Hắn còn yêu mạng mình lắm a.

Tuyết Lam Vũ không có lễ tiết ôm bụng người lớn. Cười đến chảy cả nước mắt. Lâu lâu lại được xem hai người này biểu diễn. Nàng cảm thấy cuộc sống thật mới mẻ a.

"Ta rất hài hước sao?" Băng Huyền nghi ngờ hỏi.

"không có đâu, ngươi rất nghiêm túc, ha ha ha." Tuyết Lam Vũ khó khăn lắm mới nói xong một câu lại ôm bụng cười rất mất hình tượng.

Tuyết Vô Ưu trong lòng than khổ vô cùng. Băng Huyền sao lại không biết dịu dàng nga, rốt cục nàng có là nữ tử hay không vậy. Bộ nàng không biết như vậy sẽ không ai dám cưới nàng sao. Động chút vung đao múa kiếm, aiz.. Tuyết Vô Ưu vô cùng khinh bỉ Tuyết Lam Vũ, đúng là chỉ biết cười trên nỗi đau của người khác, thừa nước đục thả câu. Ánh mắt ai oán nhìn về phía Tuyết Như Song đang nhàn nhã thưởng thức mỹ thực.

"A Cữu, mau giúp ta với." Tuyết Vô Ưu vô cùng thành khẩn hướng cữu muội nhà mình cầu xin.

"Khụ khụ, Băng, tỷ có thể bỏ kiếm xuống." Tuyết Như Song mặt dù không tình nguyện nhưng vẫn phải cho đại ca hắn một chút mặt mũi.

Thanh kiếm vừa hạ xuống, Tuyết Vô Ưu còn chưa kịp cảm tạ cữu muội lương tâm trời dậy thì đã bị câu nói phía sau đá kích nghiêm trọng.

"Đề trở về rồi tiếp tục xử trí." Tuyết Như Song tỏ vẻ đây là chuyện đương nhiên nói với Băng Huyền, Tuyết Lam Vũ còn chưa ngừng cười được bao lâu đã ôm bụng cười tiếp.

Biết bản thân không đấu lại các nàng, Tuyết Vô Ưu đành chuyển sang đề tài khác.

"Lúc này, ta có nghe ai nói cái gì mà tru di cửu tộc vậy."

Câu nói của hắn lập tức làm cho cả đại diện hồi phục tinh thần. Hiền Viên Hàn nhớ đến chuyện vừa rồi sắc mặt không khỏi đen lại. Thượng Quan Song cùng Thánh tộc có quan hệ, hắn không thể đứng, huống hồ gì..

"Chuyện các ngươi, ta sẽ không xen vào." Hiền Viên Hàn còn chur cân nhắc xong đã bin câu nói của Tuyết Vô Ưu làm cho mừng thầm.

"Thượng Quan Nhu, lúc này ngươi nói là muốn tru di cửu tộc hắn." Hiền Viên Hàn lạnh giọng.

"Bẩm hoàng thượng, tội của hắn là do người định đoạt, thần nữ chỉ là nóng lòng muốn đòi lại công bằng cho công chúa, thỉnh hoàng thượng thứ tội." Thượng Quan Nhu là kẻ co được giã được, tự nhiên biết lúc này không nên làm cái gì.

"Hừ, người đâu, lời Thượng Quan Nhu ra ngoài cho trầm." Hiền Viên Hàn thật sự tức giận, loại nữ nhân này tâm cơ thế nào còn muốn qua mặt hắn

sao.

Thượng Quan Nhu nghe vậy toàn thân vô lực, Hiên Viên Hy thays vậy liền vội vã thay nàng ta cầu tình.

- "Phụ hoàng bớt giận. Nhị hoàng huynh, cầu huynh tha cho Nhu nhi tỷ tỷ." Hiên Viên Hy trong lòng run sợ, nhất thời chỉ biết cầu xin Bắc Nguyệt Từ Minh.

Một câu nói của Hiên Viên Hy dấy lên tiếng bàn luận không ngớt. Thì ra Bắc Nguyệt Từ Minh là Minh vương của Hiên Viên Quốc đã rời đi mười năm trước. Thượng Quan Nhu lần này chết chắc rồi. Dám tru di cửu tộc hoàng thất.

- "Tha cho nàng, được thôi. Chỉ có điều, sau này muội không được giao du với loại người này nữa. Muội được chiều sinh kiêu, tâm tư không sâu, sớm muộn gì cũng bị nàng ta lợi dụng. Hôm nay ta chỉ đá muội vào hồ nước, nhưng ngày sau nếu gặp phải đại gia tộc thì ngay cả mạng cũng chưa chắc bảo toàn. Bản tính kia cũng nên sửa đổi đi." Bắc Nguyệt Từ Minh tùy ý nói xong, cũng không bày tỏ thái độ gì.

Chỉ thấy Hiên Viên Hy sững sờ chốc lát rồi lí nhí Vâng một tiếng. Hiên Viên Hàn phát tay ý bảo thả nàng ta ra. Hoàng hậu thì vui vẻ không thôi, nữ nhi này vô cùng bướng bỉnh, e rằng chỉ có Minh Vương mới trị được nó. Nếu Hy nhi thật sự sửa đổi, bà mừng còn không kịp.

Nhìn vị trí ngồi của Bắc Nguyệt Từ Minh, Hiên Viên Hàn tỏ vẻ không vui.

- "Minh nhi, nàng là vương phi của Thần nhi."

- "Ta với nàng có hôn ước trước." Bắc Nguyệt Từ Minh rất buồn bực, đừng hòng vọng tưởng đến Song nhi của hắn.

- "Ta có thể làm chứng." Hiên Viên Hàn còn chưa kịp phản bác đã bị Tuyết Vô Ưu tranh chỗ.

- "Nàng mới chính là vương phi của ta, Thánh chủ hắn là có nhầm lẫn gì chăng." Hiên Viên Thần dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra lời này.

- "Không sai đâu, bởi vì phụ thân ta chính là người đã định ra hôn sự, phải không Bắc. Nguyệt Từ Minh." Tuyết Vô Ưu chẳng những không cùng Hiên Viên Thần so đo, còn có 'hào tâm' giải thích cặn kẽ.

Trong điện lại có hàng loạt tiếng hút khí, thần kinh bọn họ đều bị đá kích nghiêm trọng rồi. Thì ra Minh vương gia là Bắc Nguyệt gia chủ, thảo nào không kiêng dè ai. Thượng Quan Nhu hai tay nắm chặt, vì sao? Vì cái gì Thượng Quan Song đều có được nhiều nam nhân quyền khuynh thiên hạ yêu thương? Nàng ta có cái gì hơn người. Thượng Quan Nhu đã quyết tâm làm cho Tuyết Như Song tàn hoa bại liễu, hủy diệt nàng.

Hiên Viên Thần và Hiên Viên Hàn thấy vậy cũng không nói gì. Hiên Viên Thần quả thật là rất không cam lòng nhưng hắn còn có thể nói gì được chứ.

Nam Cung Vi này giờ im lặng, mới bước ra.

- "Nhân dịp sinh thần Hoàng hậu, bốn cung xin múa một khúc góp vui, mong mọi người không chê bai."

Nam Cung Vi là cố tình muốn vũ cho Tuyết Vô Ưu xem. Nam nhân có quyền có tướng mạo, nữ tử nào lại không thích. Hiên Viên Hàn biết ý nhưng cũng tùy tiện cho nàng biểu diễn.

Tiếng nhạc vừa lên, Nam Cung Vi thân hình uyển chuyển múa một khúc điệu mị hoặc. Bước chân nhẹ nhàn lướt trên mặt sàn. Eo thon nhẹ lắc hoàn toàn biểu lộ thân thể kiều diễm, xinh đẹp. Quả nhiên danh hào công chúa Nam Thiên quốc không phải danh hão. Điệu múa vừa kết thúc, tiếng vỗ tay ngập trời. Nam Cung Vi e thẹn liếc mắt nhìn Tuyết Vô Ưu, nhưng hắn lại không có phản ứng gì, nội tâm hơi thất vọng. Ánh mắt oán độc liếc qua Tuyết Như Song.

- "Nghe nói Thượng Quan tiểu thư đây là nữ tử tài đức, có thể hay không góp vui một bài." Nam Cung Vi vô cùng đắc ý, xem kẻ nổi tiếng phé vật kia có thể làm được gì. Đề cho Thánh chủ thấy nàng (Nam Cung Vi) tốt hơn nàng ta (Tuyết Như Song) gấp bội lần.

Tuyết Như Song phiền não vô cùng, haiz, đại ca nhà mình đúng là họa thủy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Trộm Gà Không Được Lại Mất Năm Thóc

Nam Cung Vi đắc ý nhìn Tuyết Như Song, phé vật chính là phé vật, có gì đặc biệt hơn người chứ. Muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài năng không có tài năng, không tu luyện được linh lực, nữ nhân như vậy, có tư cách gì mà đi quyến rũ nam nhân. Nam Cung Vi len lén nhìn xem sắc mặt của Tuyết Vô Ưu, thấy hắn không phản ứng gì loeoe mừng thầm, nam nhân nào mà không ham sắc, huống hồ là kẻ vừa có quyền vừa có dung mạo. Để hắn

thấy được sự xuất sắc của Nam Cung Vi nàng, hẳn còn cần đến nữ nhân kia sao (Tuyết Như Song).

- "Sao? Thượng Quan tiểu thư đây không phải là khinh thường bốn cung đó chứ. Hay là...ngươi không dám biểu diễn." Nam Cung Vi thấy Tuyết Như Song không trả lời thì càng thích ý, Nam Cung Vi nàng càng nổi bật.

- "Công chúa là đang hỏi ta sao?" Tuyết Như Song đang cúi mũi trong đồng đồ ăn của mình, mơ màng ngẩng đầu, vô cùng khó hiểu.

- "Chứ ngươi nghĩ ta đang hỏi ai." Nam Cung Vi khinh thường liếc mắt, căn bản không xem Tuyết Như Song ra gì.

- "Vậy thì xin lỗi công chúa, ta không phải họ Thượng Quan." Tuyết Như Song vô cùng lười biếng nhắc lại chuyện này, trong lòng thật buồn bực, Nam Cung Vi này cũng không phải thứ tốt lành gì, so với Hiên Viên Hy còn điều ngoa hơn. Dầu sao, Hiên Viên Hy cũng không có loại toan tính như Nam Cung Vi a, xem ra còn sửa được.

- "Này, ngươi không phải là sợ quá nên ngay cả họ của mình cũng không cần đấy chứ. Ngươi không phải họ Thượng Quan thì họ gì?" Nam Cung Vi giọng điệu vô cùng trào phúng, nàng ta không bỏ qua cơ hội nào để châm chọc Tuyết Như Song.

Tuyết Như Song vô cùng lười biếng trong chuyện cùng mấy nữ nhân nào rỗng chơi đùa. Còn đang định nói ra mấy câu giải thích cho nàng ta hiểu thì đã bị giọng khác chen trước.

- "Tất nhiên nàng mang họ Bắc Nguyệt rồi." Bắc Nguyệt Từ Minh vô cùng có hảo ý muốn cảm tạ Nam Cung Vi, thừa nước đục thả câu, biến Tuyết Như Song thành người của mình.

Tuyết Vô Ưu rất là khinh bỉ Bắc Nguyệt Từ Minh, chuyện vô si như vậy hẳn còn làm được sao. Da mặt đúng là thật dày. Tại sao hẳn lại có một tên bằng hữu như vậy chứ. Tuyết Lam Vũ tâm tình cũng không có tốt hơn Tuyết Vô Ưu bao nhiêu, trong lòng đối với vị muội phu tương lai này nhanh chóng đánh một dấu chéo to đùng.

Hiên Viên Hàn hiện tại cực kỳ mâu thuẫn, con trai hẳn là gia chủ của Bắc Nguyệt gia tộc. Hẳn không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt. Bên này Thánh chủ đang ngồi xem trò vui. Nếu xét về thân phận, Minh nhi và Thánh chủ không sai biệt, bất quá Minh nhi vì một nữ tử mà chọn lựa ngồi ở vị trí kia, aizz....

'Bốp', Tuyết Như Song không hề khách khí tát vào ót Bắc Nguyệt Từ Minh, ánh mắt chứa trăm ngàn tia lửa điện. Nàng thật sự muốn đem hắn giết chết. Bất quá, dường như tên yêu nghiệt này mức độ vô si không phải thấp a.

Bắc Nguyệt Từ Minh ôm lấy đầu, rầu rĩ vô cùng. Nương tử lại nổi giận, hẳn có làm gì sai sao? Hẳn là đang giúp nàng mà. Về mặt ai oán nhìn Tuyết Như Song như muốn nói 'nương tử, nàng làm tổn thương ta'. Tuyết Như Song khóe môi mạnh mẽ co rút, sao yêu nghiệt lại nhìn nàng kiểu đó, y như thể nàng mới là kẻ có tội vậy.

Tất cả đều tròn tròn mắt nhìn, không phải hoa mắt chứ. Nàng cư nhiên đánh Bắc Nguyệt gia chủ nha. Phải biết rằng, hẳn là kẻ không nên đụng tới. Nhân gian đồn đại hẳn lãnh khốc, vô tình. Nhưng người trước mắt này...thật không thể tin vào lời đồn a.

- "Ngươi...ngươi...thật to gan." Nam Cung Vi toàn thân run sợ, nàng ta vậy mà dám làm như vậy.

- "Công chúa, ta trả lời ngươi dứt khoát, thứ nhất ta không mang họ Thượng Quan, thứ hai ta không phải kĩ nữ, việc gì ta phải nhảy múa vui cho kẻ khác." Tuyết Như Song không muốn cùng Nam Cung Vi dây dưa dài dòng, nàng đối với âm mưu của Thượng Quan Nhu hứng thú hơn.

- "Ý ngươi nói bốn cung là kĩ nữ." Nam Cung Vi sắc mặt trắng bệch, vốn dĩ nàng ta muốn si nhục Tuyết Như Song, cuối cùng lại tự rước lấy nhục.

- "Ta cũng không có nói vậy nga, nhưng nếu công chúa muốn nhận ta nào dám cho ý kiến." Tyeets Như Song rất. 'hồn nhiên' đáp lời, hừ, muốn si nhục nàng, Nam Cung Vi còn chưa đủ tư cách đó đâu.

- "Xem như ngươi lợi hại." Nam Cung Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói xong liền hùng hăng quay lại chỗ ngồi.

Hoàng hậu trên này thấy tình thế không ổn liền muốn thay đổi đề tài, trong thâm tâm lại cảm thán, đứa bé Thượng Quan Song này xem ra không cần bà lo nghĩ nữa rồi, nhưng không hiểu sao lại có chút nuối tiếc.

- "Ngự hoa viên của Hiên Viên Quốc xem như cũng không tệ, không biết các vị có muốn dạo thử không?" Lời Hoàng hậu nói ra sao có thể không làm theo, bọn họ liền lục tục kéo nhau đến ngự hoa viên ngắm cảnh.

Bên này Thượng Quan Nhu ánh mắt càng trở nên âm hiểm. Thượng Quan Song, nàng ta thật muốn xem nàng mất đi trong sạch sẽ ra sao. Nô tỳ cận thân của Thượng Quan Nhu vừa trở về nói nhỏ vào tai nàng ta câu gì đó, khóe môi Thượng Quan Nhu vẽ lên nụ cười lạnh.

Đoàn người đi dạo được vài chỗ thì Tuyết Như Song đột nhiên bị choáng váng, hôm nay nàng mới uống có hai ly rượu, không hiểu sao lại say thành như vậy.

Thượng Quan Nhu rất ôn nhuận mỉm cười với Hiên Viên Hàn rằng muốn đưa Tuyết Như Song đi 'nghỉ ngơi' sau đó liền mang theo Tuyết Như Song rời đi. Thượng Quan Nhu dẫn Tuyết Như Song vòng qua vài hành lang gấp khúc rồi dẫn nàng vào một căn phòng. Đặt Tuyết Như Song đã hôn mê lên giường, Tuyết Như Song vô cùng âm hiểm nói.

- "Thượng Quan Song, đây là lễ vật ta đặc biệt vì người mà chuẩn bị, nghĩ thử xem nam nhân nào muốn lấy một nữ nhân tàn hoa bại liễu chứ, người cứ từ từ hưởng thụ đi." À ta nói xong liền xoay người rời đi.

- "Vậy sao, vậy ta không ngại mà hoàn lễ lại cho người đâu." Người đã sớm hôn mê trên giường bây giờ đang từ từ đứng dậy.

- "Không, không thể nào." Thượng Quan Nhu thật không dám tin, chẳng phải đã cho người trộn được vào trong đồ ăn của nàng sao, sao lại như vậy.

- "Trò chơi kết thúc tại đây." Tuyết Như Song lời vừa dứt, Thượng Quan Nhu đã thẳng tắp ngã xuống.

Tuyết Như Song mang á ta đặt lên giường sau đó liền tiêu sái rời đi. Sắp có kịch vui để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn

Tuyết Như Song rời đi được một lúc thì bên ngoài, Nhị phu nhân đã 'lỡ tay' làm đổ trà vào áo một vị phu nhân. Bà ta vội vàng xin lỗi rồi rút. Vị phu nhân kia tỏ vẻ không sao cả nhưng bà ta một mực muốn tạ lỗi.

- "Phu nhân không sao chứ, tại ta quá bất cẩn, hay là mượn một hian nào đó để thay đi." Nhị phu nhân lo lắng xin lỗi người vừa bị mình đổ nước trà làm dơ áo.

- "Không cần đâu, lát nữa sẽ khô thôi." Vị phu nhân kia ngượng ngùng từ chối.

- "Như vậy làm sao được." Nhị phu nhân càng tỏ ra áy náy hơn.

- "Ở phía trước có dãy phòng trống, vị phu nhân này hay là đến đó thay đi." Hoàng hậu thấy vậy cũng không gặng hỏi hai người tiếp tục giằng co, thuận miệng đề nghị.

- "Tạ ơn nương nương." Vị phu nhân kia đáp lời rồi đi theo cung nữ.

Đám khách nhân thuận đường cũng đi theo luôn. Nhị phu nhân trong lòng mừng thầm, kế hoạch của bà ta sắp sửa đạt được rồi. Cung nữ dẫn bọn họ đi về phía dãy phòng kia đột ngột dừng bước, mặt nàng ta đỏ bừng. Hoàng hậu và Hoàng thượng thấy vậy không khỏi nhũn mày.

- "Có chuyện gì vậy." Hiền Viên Hàn lạnh giọng hỏi, nhưng chưa kịp nghe câu trả lời của cung nữ thì một loại âm thanh làm người ta đỏ mặt lọt vào tay đó.

Trong gian phòng, tiếng nữ nhân rên rỉ yêu kiều, tiếng nam nhân không ngừng thờ dốc. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết đôi nam nữ nay bên trong đang làm trò bại hoại gì. Hiền Viên Hàn về mặt tối sầm lại. Là kẻ nào to gan như vậy. Cư nhiễm vụng trộm trong Hoàng cung, Thánh chủ còn đang ở đây mặt mũi Hiền Viên Quốc đề vào đâu.

- "A, kia chẳng phải là trăm cài tóc của Song nhi sao?" Nhị phu nhân rất 'kinh ngạc' nhặt cây trâm lên.

Thượng Quan Kỳ toàn thân vô lực, nữ nhi hấn ở trong này vụng trộm, cho hấn mười cái đầu cũng không gánh hết tội. Tất cả mọi người đều rơi vào trăm mặt. Đại tiểu thư phủ thừa tướng không ngờ lại là loại nữ nhân này a.

- "Thật là bại hoại, đây chính là phong phạm tiểu thư khuê các sao." Một vị phu nhân giận dữ mắng.

- "Nàng ta thật làm mất mặt nữ nhân chúng ta." Một vị tiểu thư cũng không nhịn được.

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói chen ngang.

- "Các vị đang nói chuyện gì vậy." Tuyết Như Song nghi ngờ nhìn hai người vừa mới chửi mắng.

Tất cả kinh ngạc nhìn nàng, chẳng phải nàng đang ở bên trong kia sao. Khoan đã nàng ở đây vậy người trong kia là ai. Nhị phu nhân sắc mặt trắng bệch, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

- "Song nhi, sao trâm của con lại ở đây." Hoàng hậu thấy Tuyết Như Song đi đến thì thở phào nhẹ nhõm, bà quan tâm hỏi.

- "Nương nương, lúc này con thấy choáng váng rồi cảm giác có người diu con đi, sau khi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong phòng phía bên kia, con không biết vì sao nó lại ở đây." Tuyết Như Song về mặt mờ mịt, mặt mũi dựa vào người Cổ Điệp.

Người diu nàng đi chẳng phải là Thượng Quan Nhu sao. Vậy nữ nhân bên trong rất có thể là nàng ta. Chẳng phải nàng ta không có ở đây sao. Nhị phu nhân càng nghe càng run sợ. Thượng Quan Kỳ không khác bà ta mấy, dù sao nàng (Tuyệt Như Song) cũng không thừa nhận họ hàng, hẳn còn tránh được tội. Nhưng nếu đổi lại là Nhu nhi thì hẳn chết chắc rồi.

- "Thật lời thôi, đoán cái gì mà đoán, đá cửa ra là biết rồi." Tuyệt Lam Vũ tính khí nóng nảy, quyết định nhanh gọn đập cửa mà vào.

Cửa vừa bị đá ra, đôi nam nữ trên giường giật mình. Đám người ngoài cửa thì tròn tròn mắt. Phải, bên trong đúng là Thượng Quan Nhu, nhưng nam nhân kia cư nhiên lại là Tĩnh vương gia. Hiên Viên Thần thấy có người vào liền bình tĩnh mặt quần áo. Mà nữ nhân kia mạnh mẽ túm lấy chân.

- "Nghịch tử....ngươi..." Hiên Viên Hàn giận dữ, bàn tay chỉ vào Hiên Viên Thần run run.

- "Nhi thần chỉ cùng vương phi trao đổi tình cảm có gì sai chứ." Hiên Viên Thần lại nói giống như đây là chuyện đương nhiên.

- "Thần nhi, con mau nhìn lại đi, nàng ta là Thượng Quan Nhu." Hoàng hậu bị dọa cho sợ hãi, giọng nói trở nên run rẩy.

Hiên Viên Thần sững sờ, nhìn lại nữ nhân trên giường quả nhiên là Thượng Quan Nhu. Rõ ràng lúc này hẳn nghe được nha hoàn của Thượng Quan Nhu nói với tên gia đình kia rằng muốn làm nhục Thượng Quan Song. Hắn liền đi theo tới đây, đánh ngất tên gia đình rồi thế vào chỗ hắn ta. Vì trời tối, trong phòng không có đèn nên không nhìn rõ được người bên trong là ai. Dù sao gạo nấu thành cơm rồi thì cho dù Thượng Quan Song không nguyện ý cũng không làm gì được. Không lẽ tất cả đều do nàng sắp xếp.

Tuyệt Như Song ở trong đám người âm thầm cười trộm. Đúng là cô nãi nãi nàng sắp đặt thì sao. Đều là vì hai người này lòng dạ thâm hiểm mới giúp nàng hoàn thành mục đích. Nàng chỉ là thay Thượng Quan Nhu vào chỗ của mình, dẫn dụ Hiên Viên Thần tới mà thôi. Còn cây trâm kia rơi lúc nào thì nàng thật không biết a.

Thượng Quan Nhu trên giường run run lấy y phục mặc vào, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Tĩnh vương hủy đi trong sạch của nàng, hẳn chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

- "Không ngờ, Thượng Quan nhị tiểu thư đây còn có thể quyến rũ Tĩnh vương ngay trong đêm sinh thần Hoàng hậu, thật làm bổn cung mở rộng tầm mắt." Nam Cung Vi giọng nói mỉa mai châm chọc.

- "Không sai, kịch diễn thật không tệ nha." Đây là lần đầu tiên. Tuyệt Lam Vũ đồng tình với Nam Cung Vi, thật là hả lòng hả dạ nha.

Thấy Ngũ công chúa Thánh tộc đã lên tiếng, mấy vị tiểu thư khác liền liên tục chửi rủa.

- "Quả nhiên là nữ nhân không biết xấu hổ."

- "Nàng ta lúc này còn nói đại tỷ mình tư thông với Bắc Nguyệt gia chủ, bây giờ lại đi quyến rũ Tĩnh vương."

- "Chẳng khác gì nữ tử thanh lâu."

Thượng Quan Nhu bị mắng đến khóc nức nở, lại thấy Tĩnh vương muốn phất tay áo rồi đi liền khóc thảm thiết. Nhị phu nhân thấy vậy liền giữ Tĩnh vương lại.

- "Vương gia, ngài cũng phải chịu trách nhiệm với Nhu nhi."

- "Yên tâm, ta làm thì sẽ chịu trách nhiệm, phong cho nàng ta một cái danh phận trắc phi." Hiên Viên Thần đang muốn bỏ đi thì một giọng nói khác chen vào.

- "Trắc phi? Như vậy sao có thể được." Tuyệt Như Song từ trong đám người bước ra, tựa phi tựa tiểu nhìn Hiên Viên Thần.

Nhị phu nhân thấy vậy liền tưởng Tuyệt Như Song muốn cho Thượng Quan Nhu làm thiếp bèn kêu lớn.

- "Song nhi, ngươi chẳng lẽ muốn nhị muội mình không có danh phận sao."

- "Nàng ta, là nàng ta hãm hại ta, trước cửa chẳng phải có trâm của nàng sao, là nàng hại ta." Thượng Quan Nhu hướng Tuyệt Như Song rít gào.

- "Thôi đi, Nhu nhi tỷ, trước đây ta còn tưởng ngươi là người thiện lương nhất, vậy mà ngươi lại làm ta thất vọng. Ngươi chẳng phải nói nàng là phế vật sao, ngươi là thiên tài của Hiên Viên Quốc, nàng làm thế nào hại ngươi. Cho dù nàng hại ngươi thì sẽ cho ngươi cùng Tam hoàng huynh ta phát sinh quan hệ sao. Đây khác nào tự bẽ mặt mà đập chân mình." Hiên Viên Hy không thể nào tin vào sự thật này, dường như muốn phát khóc.

Thượng Quan Nhu nghe xong dường như không có lời nào để nói. Tuyệt Như Song lúc này mới lên tiếng.

- "Theo ta thấy thì cho nàng danh phận vương phi sẽ tốt hơn."

- "Song nhi, nhưng mà con...." Hoàng hậu lại càng hoảng, như vậy Song nhi làm sao bây giờ.

- "Ta phản đối." Hiên Viên Thần không cam lòng nói.

- "Nương nương, người còn nhớ khi mẫu thân con mất, người từng hứa sẽ cho con một nguyện vọng sao. Bây giờ, con xin dùng nó thỉnh người từ hôn nàng cho Tĩnh vương gia." Tuyết Như Song gạt Hiên Viên Thần sang một bên, trực tiếp nói với Hằng hậu.

- "Song nhi, ta có lỗi với mẫu thân con." Hoàng hậu khước mắt đỏ ửng, bà với mẫu thân Tuyết Như Song là hảo tỷ muội, xảy ra chuyện này, bà thật áy náy.

- "Nếu vậy, ta sẽ đáp ứng con." Nhìn vẻ mặt kiên định này của Tuyết Như Song, Hoàng hậu rốt cục là đồng ý.

- "Mẫu hậu." Hiên Viên Thần đang muốn phản đối, bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Hiên Viên Hàn đành ngậm miệng lại.

- "Cứ quyết định vậy đi." Hiên Viên Hàn lạnh giọng ra lệnh. Mặc cho sự bất bình của kẻ khác.

- "Thánh chủ, chê cười rồi." Hiên Viên Hàn hướng Tuyết Vô Ưu làm lễ.

- "Không sao, chuyện riêng của các người ta không quản. A Cửu về thôi." Tuyết Vô Ưu xua tay toe về không sao rồi lại gọi Tuyết Như Song.

Nam Cung Vi thấy vậy thì thấp thỏm không yên, hai tay nắm chặt. Tuyết Như Song tất nhiên sẽ không nghe lời Tuyết Vô Ưu, thẳng thừng từ chối.

- "Không cần, ta trở về chỗ Tiểu Bát(là bát tỷ của chị Song ạ). Bấy, tỷ theo muội về." Tuyết Như Song không những từ chối, tiện thể còn dẫn luôn Băng Huyền về, dù sao, nàng cũng là hộ pháp nga, đại hội linh giả cũng cần chuẩn bị.

Tuyết Vô Ưu vô cùng buồn bực, gì chứ, hần chỉ thể hiện một chút thôi mà, đâu cần chơi xỏ như vậy. Tuyết Lam Vũ thấy đại ca mình đen mặt thì vui sướng không thôi. Thế là ngày hôm đó, Tuyết Như Song trở về Bạch Yên lâu với hai cái đuôi yêu nghiệt và A Ngũ. Mồ nữ lại phiền não không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Hiên Viên Hy Bái Sư

Tuyết Như Song trở về Bạch Yên Lâu, bám theo sau là Ngũ tỷ nàng Tuyết Lam Vũ và nam nhân yêu nghiệt Bắc Nguyệt Từ Minh. Hai người này không lúc nào có thể yên ổn được. Tuyết Lam Vũ vô cùng ghét Bắc Nguyệt Từ Minh, bởi lẽ nàng không thích hần bám theo cừu muội nhà mình kêu nương từ này nọ. Bắc Nguyệt Từ Minh cũng không kém gì, hần rất bực mình khi vừa muốn chạy tới bên cạnh Tuyết Như Song thì lại bị Tuyết Lam Vũ chen ngang. Vì thế nên biện pháp tốt nhất là vũ lực. Mỗi ngày lại diễn ra một cảnh này:

- "Nương tử ~" Bắc Nguyệt Từ Minh hứng khởi chạy về phía Tuyết Như Song mặt mày hí hửng.

- "Xú nam nhân, ngươi đang làm trò gì?" Tuyết Lam Vũ chặn đường Bắc Nguyệt Từ Minh lại, rất khinh thường nói.

- "Ngươi dám chặn đường lão tử." Bắc Nguyệt Từ Minh vô cùng tức giận, vì cái gì nữ nhân này luôn ngăn cản hần và Song nhi.

- "Lão nương ta thích thế thì sao?" Tuyết Lam Vũ không nói hai lời liền tuốt kiếm chuẩn bị chiến đấu.

- "Tuồng ta sợ ngươi chắc." Song thủ vận nội lực, Bắc Nguyệt Từ Minh hần không phải dễ đối phó.

Tất nhiên sau đó, hai kẻ dở hơi lại lao vào đánh nhau ta chết ngươi sống, nháo loạn ầm ĩ. Ban đầu Tuyết Như Song còn rất phiền não vì điều này, bắt quá, lâu dần cũng quen, nếu ngày nào mà nàng không thấy ngũ tỷ và yêu nghiệt đánh nhau mới là chuyện lạ.

Một tháng nữa là sẽ tới đại hội linh giả, công việc cũng nhiều hơn. Mấy ngày trước lục ca và thất ca của Tuyết Như Song có tới đây. Chỉ có điều, lục ca nàng - Tuyết Vô Hiên là luyện đan sư, lại là một trưởng lão của Dược Đan Minh - Thập Trưởng lão. Tuyết Như Song là Cửu Trưởng lão. Thất ca nàng - Tuyết Vô Ngân là luyện khí sư, Thập Nhị Trưởng lão của Luyện Khí Tông, áo ảnh kính trên mặt Tuyết Như Song là do hần luyện chế. Tuyết Vô Hiên và Tuyết Vô Ngân suốt ngày chỉ ru rú trong phòng luyện tập nên đối với sự xuất hiện của hai người này cũng không gây ảnh hưởng gì lớn.

Trong phòng, Tuyết Như Song đang xem lại danh sách dự thi năm nay, số thí sinh khá đông. Hoàng thất cũng rất nhiều. Nhiều như vậy bảo nàng làm sao thử hết đây aizz... Cổ Điện vừa bước vào thấy Tuyết Như Song đang xoa xoa huyệt thái dương, trên môi liền nở nụ cười tình quái.

- "Nữ thiếu chủ, người nói xem hôm nay có ai đến." Cổ Điện làm ra vẻ bí ẩn, tình quái hỏi Tuyết Như Song.

Tuyết Như Song có cảm giác không đúng lắm, sao nàng thấy nụ cười của nha đầu này rất gian nha. Cổ Điện này thật là thông minh, hoạt bát, khác hẳn với Băng Huyền hần khí quanh người. Trong tứ đại hộ pháp của Băng Tâm Cung, Cổ Điện thân với Tuyết Như Song nhất, có lẽ vì vậy mà bọn họ hiểu rõ về nhau.

- "Là tứ tử sao." Tuyết Như Song tùy tiện đoán, dù sao mấy ca ca, tỷ tỷ nàng cũng sắp đến đây.

- "Không phải nga." Cổ Điệp lắc đầu.

- "Là nhị ca hay tam ca."

- "Đều không phải."

- "Vậy là ai chứ." Tuyết Như Song buồn bực, Cổ Điệp là đang trêu nàng mà, mỗi mòng nhấp một ngụm trà, nàng quyết định mặc kệ Cổ Điệp.

- "Là Hiên Viên Hy."

Phụt, ngụm trà trong miệng lập tức phun ra ngoài. Công chúa đánh đá đến đây làm gì a, hai kẻ dở hơi kia còn chưa đủ phiền sao. Tuyết Như Song quả thật có chút không dám tin nha. Nhanh chóng mang ảo ảnh kính vào, nàng liền ra ngoài gặp Hiên Viên Hy. Hiên Viên Hy thấy nàng đi đến liền làm một động tác chào. Chuyện này càng khiến Tuyết Như Song thấy choáng váng. Tiểu công chúa không phải là bị gì đó đã kích chứ.

- "Hy công chúa, không biết đến đây có chuyện gì?" Tuyết Như Song nói một câu khách khí liền tao nhã ngồi xuống ghế chủ vị.

- "Nhị hoàng tẩu, là trước đây Hy nhi không đúng, mong tẩu bỏ qua." Hiên Viên Hy vẫn cúi đầu, vò vò hai ống tay áo lí nhí nói lời xin lỗi.

Tuyết Như Song nghe xong mắt không khỏi tròn tròn, ai là nhị hoàng tẩu của nàng ta. Hy công chúa hôm nay cũng biết thỉnh tội với người khác. Mặt trời mọc ở đằng tây sao.

- "Ta khi nào thì thành hoàng tẩu của ngươi a." Tuyết Như Song thật sự rất nghi ngờ.

- "Nhưng nhị hoàng huynh và tỷ..." Hiên Viên Hy kinh ngạc hỏi ngược lại.

- "aiz, có một số chuyện ngươi không hiểu đâu. À phải rồi, ta nhớ hình như đại hội linh giả lần này ngươi khảo hạch luyện đan. Hay là ta giúp ngươi vượt qua khảo hạch, đổi lại ngươi không được gọi ta nhị hoàng tẩu." Tuyết Như Song nói ra vụ trao đổi này không chỉ vì lí do Hiên Viên Hy gọi nàng là hoàng tẩu mà còn vì Hiên Viên Hy này đầu óc không thâm sâu như những nữ nhân khác, bản tính còn sửa được. Cũng là vì Hoàng hậu.

- "Nhưng tỷ có thể dạy ta sao?" Hiên Viên Hy quả thật không tin được, nàng hiện nay đã luyện ra đan dược nhị phẩm nhưng như vậy cũng rất khó giành thắng cuộc a.

- "Sẽ có người khác dạy. Đảm bảo trong một tháng, ngươi có thể luyện tứ phẩm đan dược." Nhấp một ngụm trà, Tuyết Như Song nói như thể đây là chuyện bình thường.

- "Tứ...tứ phẩm." Hiên Viên Hy lắp bắp, ở Linh Huyền đại lục, luyện đan sư có địa vị cao bởi lẽ linh giả cần đan dược trị thương và gia tăng linh khí của họ. Nhưng muốn luyện tứ phẩm đan dược thì phải nói là khó vô cùng a, một luyện đan sư có lẽ cả đời cũng không luyện ra được đan dược tứ phẩm đâu.

- "Điệp nhi, gọi lục thiếu gia ra đây." Không để ý đến Hiên Viên Hy đang kinh ngạc, Tuyết Như Song liền phân phó Cổ Điệp đi gọi Tuyết Vô Hiên.

Qua thời gian nửa tách trà, quả nhiên Cổ Điệp đã 'mời được' Tuyết Vô Hiên đến. Cổ Điệp hai tay ra sức tóm lấy cổ áo hắn kéo đi, mà Tuyết Vô Hiên hay tay ôm chặt lò luyện đan, mặt dính đầy tro bụi, sống chết không buông. Hiên Viên Hy nhìn hắn, khoe môi không ngừng co rút, ách, đây là lão sư của nàng sao.

Tuyết Vô Hiên vô cùng bực bội, hắn đang luyện đan trong phòng thì đã bị Cổ Điệp lôi đi. Đối với hắn, luyện đan quan trọng hơn mạng, cho nên lần này là rất rất tức giận.

- "Tiểu Lục, ngươi dạy nàng luyện đan đi." Tuyết Như Song không quan tâm Tuyết Vô Hiên tức giận ra sao, vội vã nói một câu rồi cùng Cổ Điệp nhanh chân chạy mất.

Khi Tuyết Vô Hiên nhận thức được ý nghĩa của những gì mình nghe được thì đã quá muộn. Trong sảnh chỉ còn mình hắn và Hiên Viên Hy. Trong lòng ảo não không thôi, sao hắn lại vác thêm một cục nợ làm gì chứ.

- "Ngươi tên gì?"

- "Hiên Viên Hy."

- "Từ nay về sau ta sẽ dạy ngươi luyện đan."

- "Vâng lão sư."

Tuyết Vô Hiên cau mày, hắn già đến thế sao? Đưa tay lau đám tro bụi trên mặt, khuôn mặt nam nhân tuần tứ liền hiện ra. Hiên Viên Hy nhìn đến sững người, ghì ra hắn anh tuấn vậy nga, hai má bắt giá đỏ lên. Nam nhân này mới hơn nàng khoảng hai, ba tuổi thôi a.

- "Ừm, sau này gọi ta là Tiểu Lục giống như A Cửu." Tuyết Vô Hiên quyết định bác bỏ hai tiếng lão sư đi, dù sao hắn cũng không có ý định nhận nàng

làm đồ đệ, kêu lão sư thật quá già, nói xong liền kéo Hiên Viên Hy đi về chỗ luyện đan. Tiểu nha đầu bị nắm tay kéo đi hai má càng đỏ bừng.

Sau cánh cửa hai cái đầu nhỏ lộ ra.

"Cổ Điệp, ta thấy Tiểu Lục thật mãi cũng không trưởng thành a." Tuyết Lam Vũ sau khi xem xong màn vừa rồi liền đưa ra kết luận.

"Ngũ tiểu thư, chúng ta có phải nên giúp Lục thiếu gia không?" Cổ Điệp hai mắt lóe lên tia sáng giao hoạt.

"Cổ Điệp, ngươi thật thông minh." Tuyết Lam Vũ khước môi nhếch lên ranh mãnh.

Ngay sau đó, kế hoạch liền được lên sẵn, mà Tuyết Vô Hiên lúc này vẫn còn chưa biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Cường Già Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Học Luyện Đan

Từ ngày Tuyết Vô Hiên nhận dạy cho Hiên Viên Hy luyện đan, hắn cũng ở luôn trong phòng luyện đan, không bước ra khỏi cửa. Bắc Nguyệt Tử Monh cho người thông báo với Hoàng hậu Hiên Viên Hy sẽ ở lại chỗ hắn. Hoàng hậu tất nhiên là mừng còn không kịp.

Trong phòng luyện đan.

"Hiên Viên Hy, không hoà cho tốt vào." Tuyết Vô Hiên nghiêm giọng nói.

"Vâng." Hiên Viên Hy vừa đáp vừa không chế lại hoà diễm, trên trán lấm tấm mồ hôi, hắn là đã dùng sức không ít.

Nửa tháng qua, thuật luyện đan của Hiên Viên Hy tiến bộ không ít, đã có thể luyện ra đan dược tam phẩm, có lẽ là do Tuyết Vô Hiên dạy dỗ nghiêm khắc, cũng có lẽ là vì thiên phú của nàng tốt. Nhưng nàng vẫn chưa từng luyện ra được đan dược tứ phẩm. Hy công chúa bướng bỉnh, điều ngoa bây giờ đã trầm tĩnh hơn nhiều.

"xèo, xèo" mùi khét lại bay ra ngoài chứng tỏ công việc luyện đan thất bại. Hiên Viên Hy lại buồn bã không thôi, cứ mỗi lần đến bước cuối cùng thì lại thất bại, trong lòng nàng không khỏi chán nản. Có lẽ nàng sẽ không luyện được.

"Ngươi có biết vì sao mình thất bại?" Đây là câu đầu tiên Tuyết Vô Hiên nói sau khi Hiên Viên Hy luyện đan thất bại. Không phải an ủi, cũng không phải trách mắng, chỉ đơn thuần là hỏi, một câu hỏi luôn ở trong lòng Hiên Viên Hy.

"Ta không biết, ta đã rất cố gắng, nhưng vì sao ta luôn thất bại?" Hiên Viên Hy buồn bã, chính nàng cũng không biết vì sao lại như vậy, hay là do mình bất tài. Đôi mắt đã đỏ hoe như muốn khóc.

"Là chính vì ngươi luôn nghĩ ngươi sẽ không làm được, cũng có lẽ là do ngươi chưa lĩnh ngộ được một luyện đan sư cùng việc luyện đan là như thế nào." Tuyết Vô Hiên ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Hy xoa đầu nàng, hắn biết nàng đã rất cố gắng rồi.

"Ngươi mau nhìn ta luyện đan, nhớ nhìn cho kĩ vào." Tuyết Vô Hiên quyết định phải khai thông cho Hiên Viên Hy, nha đầu này tự ti quá lớn không thể tự thông suốt được.

Tuyết Vô Hiên chuẩn bị đan dược bỏ vào lò, đây là lần đầu tiên hắn luyện đan trước mặt Hiên Viên Hy. Nàng thật sự rất chờ mong, Hiên Viên Hy chăm chú nhìn Tuyết Vô Hiên, hắn mũi cao, mày kiếm, có thể nói là rất anh tuấn. gương mặt chăm chú kia quả thật có chút mị hoặc khiến tim nàng không khỏi đập loạn một nhịp.

Cảm giác được Hiên Viên Hy đang nhìn chăm chú mình, Tuyết Vô Hiên nháu mày.

"Hiên Viên Hy, không nhìn lò luyện, nhìn ta làm gì." Tuyết Vô Hiên khó hiểu, hắn đang dạy nàng luyện đan, nàng nhìn mặt hắn làm gì.

Bị phát hiện nhìn trộm, Hiên Viên Hy cúi đầu, hai má đỏ bừng, cũng may lúc này Tuyết Vô Hiên đã bắt đầu luyện. Ngọn lửa phụt lên. Trong lòng bàn tay, ánh mắt hắn chuyển chú nhìn vào lò luyện, thời gian nửa canh giờ trôi qua, đan dược sắp thành hình, mùi thuốc nhàn nhạt bay ra, bộ dáng hắn vô cùng trầm tĩnh, tiếp tục điều khiển hoà diễm, đôi mắt vẫn như cũ nhìn vào lò luyện không một gợn sóng. Mùi thuốc nồng đậm trong không khí, trong lò luyện rõ ràng có mười viên ngưng tuyết đan. Hiên Viên Hy ngưỡng mộ không thôi.

"Ngươi nhận thấy được cái gì?" Tuyết Vô Hiên tay bỏ đan dược vào bình, hỏi Hiên Viên Hy.

"Là ta lúc đan dược sắp thành quả nóng vội nên mới thất bại." Hiên Viên Hy vẫn cúi đầu, lí nhí trả lời.

- "Còn chưa đủ." Tuyết Vô Hiên vẫn chưa hài lòng với câu trả lời này, hần cần nàng hiểu không chỉ có vậy. Nha đầu này cứ như vậy vẫn không thể hiểu ra sao.

- "A, còn gì nữa?" Hiên Viên Hy giật mình, không lẽ là do nàng quan sát không kỹ càng.

- "Người quá tự ti về bản thân, người luôn nghĩ mình không thể làm được, khi luyện ra được đan dược tam phẩm lần đầu tiên, người vẫn không tin ở bản thân mình. Hiên Viên Hy, hãy nhớ kỹ những lời hôm nay ta nói đây. Luyện đan sư một khi đã luyện đan thì linh thức cùng việc luyện đan phải hoà nhập chung một chỗ, linh thức trầm ổn, không nhiễu loạn, toàn tâm mà làm. Dù sao trở thành một luyện đan sư rất khó khăn, không khỏi những thất bại, nhưng điều quan trọng là người có rút ra được kinh nghiệm hay không. Rào cản tự ti sẽ kìm hãm người, không bao giờ cho người đạt lấy thành tựu. Muốn vượt qua phải dựa vào chính người mà thôi, cho dù là thắng hay thua không quan trọng, quan trọng là người không hề hối hận về lựa chọn của mình." Tuyết Vô Hiên nói xong một tràng dài, nhanh chóng ngồi xuống nhấp một ngụm trà. Tiểu nha đầu à, xem ra Tuyết Vô Hiên ta không thể giúp người.

- "Ta hiểu rồi." Hiên Viên Hy khẽ gật đầu, vẻ mặt buồn bã đã biến mất, thay vào đó là một loại tự tin cùng kiên định hiện lên trong đáy mắt. Nàng bắt đầu luyện đan.

Sau vài lần quan sát kỹ vì sao thất bại, Hiên Viên Hy cảm thấy con đường luyện ra đan dược tứ phẩm càng ngày càng rút ngắn.

Tuyết Vô Hiên nhìn nàng hăng hái luyện đan, ánh mắt bất giác trở nên nhu hoà. Tiểu nha đầu vẫn là tiếp thu tương đối tốt.

Ngoài cửa, hai cái đầu nhỏ lại lộ ra.

- "Hai người này không bình thường." Tuyết Lam Vũ đưa ra kết luận.

- "Hiên Viên Hy có ý với lục thiếu gia nha." Cổ Diệp nói chắc như đinh đóng cột.

- "Chỉ sợ hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình a." Cổ Diệp nói xong cũng bồi thêm một câu.

- "Chẳng qua là Tiểu Lục vẫn chưa biết được loại tình cảm nam nữ là như thế nào thôi. Chúng ta hảo hảo giúp hần chẳng phải được rồi sao." Tuyết Lam Vũ xoa cằm bộ dạng đang nghiền ngẫm.

- "Ngũ tiểu thư, nghe nói Tầm Hoan Lâu mới khai trương nha." Cổ Diệp nở một nụ cười phúc hắc, lục thiếu gia, đừng nên trách ta, ta là đang muốn tốt cho ngài.

- "Vậy thì chúng ta đến cổ vũ một chút đi." Tuyết Lam Vũ tâm hồn cũng không ngại thơ thuần khiết gì, đề lục đệ nhà mình trưởng thành nàng bất chấp a.

Tuyết Vô Hiên đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, không lẽ có người tính kế hần.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đại Hội Linh Giả (1)

Đã được một tháng kể từ khi Hiên Viên Hy học luyện đan, đại hội linh giả đã bắt đầu. Máy ngày nay, kinh thành Hiên Viên Quốc náo nhiệt hẳn lên. Linh giả từ các quốc gia đều đổ dồn về đây tham gia đại hội linh giả.

Hôm nay là ngày đầu tiên nên lượng thí sinh có mặt tại nơi diễn ra đại hội khá đông, bọn họ phải đăng kí vào danh sách dự thi. Hoàng thất tứ quốc lực lượng mạnh nhất, mỗi quốc gia đều là nhân tài khó gặp. Để đại hội linh giả rút ngắn về thời gian, các quốc gia đều đã cho thi đấu vòng loại, chọn ra mười người xuất chúng nhất để tham gia. Linh giả ngoài việc khảo hạch để được vào môn phái, bọn họ còn là mặt mũi của quốc gia nên không thể xem thường. Về luyện đan sư và luyện khí sư số lượng không hạn định.

Bên chỗ đăng kí khảo hạch, một lão nhân râu tóc bạc phơ đang ghi danh sách. Đại hội linh giả không phân biệt giai cấp, mọi người đều phải xếp hàng để đăng kí, đây là quy định. Đột nhiên, trong hàng gủ phía sau vang lên tiếng cãi cọ.

- "Các người không thấy bản công chúa ta sao? Còn không mau tránh ra." Công chúa Diệp Linh Quốc Diệp Mi Nhi hung hăng quát vào nhwngx người đã xếp hàng trước mình, nàng ta vô cùng kiêu ngạo nói ra thân phận công chúa của mình, những người này là ai mà dám bảo nàng ta xếp hàng chờ chứ.

- "Cho dù cô là công chúa thì cũng phải xếp hàng, đây là quy định." Một nam tử áo trắng phản bác lại Diệp Mi Nhi, hần chính là tỏ ý không muốn nhường đường.

- "Người là kẻ nào mà dám lên tiếng ở đây, người có tin bản công chúa cho người trị tội người dám bắt kính, đúng là chán sống rồi mà." Diệp Mi Nhi

khinh thường nhìn nam tử, một tên vô danh tiểu tốt cũng dám lên tiếng, bắt quả dùng hấn giết gà dọa khỉ cũng tốt lắm.

Lão già ghi danh sách thấy bên này xảy ra xung đột liền tiến lên. Khi nhìn thấy nam tử áo trắng kia cùng cô công chúa Diệp Linh Quốc đối chọi, lão già quả thật có chút thương hại Diệp Mi Nhi. Cái gì mà vô danh tiểu tốt chứ, tên tiểu tử kia là đệ tử của Băng Tâm Cung đó, làm ơn đi. Năm nào trong hàng ngũ ghi danh đều có người của Băng Tâm Cung lẫn vào để giám sát thái độ của thí sinh dự thi. Công việc khảo hạch nhân phẩm là do Băng Tâm Cung làm, cái chủ ý này đương nhiên là của nữ thiếu chủ đề xuất. Bất quá kết quả thu được rất tốt nha.

- "Không cần biết cô nương đây là ai, một khi tham dự đại hội linh giả thì ai cũng như nhau, cô nương, người đến sau, làm phiền hãy xếp hàng, đừng làm rối loạn trật tự, mất thời gian của bọn ta." Lão già tiến lên nói rõ ràng, uy áp từ trên người ông ta đổ xuống đám người Diệp Linh Quốc làm bọn họ hít thở không thông. Diệp Mi Nhi sợ hãi lui về phía sau, không cam tâm xếp hàng.

Nam tử áo trắng khi này, rút một tập danh sách ra, đánh dấu gì đó vào, sau đó rời khỏi hàng ngũ đăng kí. Thái tử Diệp Linh Quốc Diệp Thanh thấy vậy thì thầm kêu không ổn. Trước khi đi phụ hoàng hẳn đã dặn dò không được xảy ra xung đột tại đại hội linh giả, lần này Mi Nhi đã gây chuyện rồi.

Trong Bạch Yên Lâu.

Tuyết Như Song một lần nữa phân công thuộc hạ làm việc. Theo danh sách thì đội ngũ Hiên Viên Quốc mạnh nhất, Hiên Viên Thần là Thiên linh giả đình cảnh, Thượng Quan Nhu thiên linh giả ngũ cảnh, Hiên Viên Hy khảo hạch luyện đan, Hiên Viên Phong khảo hạch luyện khí, ngoài ra còn có ba thiên linh giả tam cảnh, hai thiên linh giả nhị cảnh và một giả nhất cảnh. Tiếp đến là Diệp Linh Quốc và Nam Thiên Quốc thực lực ngang nhau, một thiên linh giả bát cảnh, bốn thiên linh giả tứ cảnh, một luyện đan sư, hai thiên linh giả tam phẩm và hai thiên linh giả nhất phẩm. Xếp cuối cùng là Long Ngân Quốc, bất quá muốn biết thực lực thật sự của các quốc gia này thì cần phải thông qua chiến đấu.

Nhiệm vụ của Băng Tâm Cung là khảo hạch nhân phẩm, mọi năm đều là do họ pháp và đệ tử làm, bất quá năm nay, nữ thiếu chủ nàng phải đích thân ra tay mới được. Hoàng đế tứ quốc chắc chắn đã dặn dò con cháu về việc này nhưng bọn họ cũng sẽ không ngờ được Thượng Quan Song lại là Tuyết Như Song.

- "Cổ Diệp đi với ta. Băng Huyền triệu tập hai họ pháp còn lại. Các đệ tử chia nhau ra giám sát người khảo hạch luyện đan và luyện khí." Phân phó xong xuôi, Tuyết Như Song nhanh chóng dẫn Cổ Diệp đến địa điểm khảo hạch, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Đại hội linh giả.

Bốn mươi linh giả đều đã ngồi vào chỗ của mình, chuẩn bị thi đấu. Nam Thiên Quốc do Nam Cung Vi dẫn đầu, hai năm trước hoàng huynh nàng ta đoạt quán quân đã gia nhập học viện thần thú. Bây giờ chỉ còn lại Vân Nghi quận chúa, Cận vương Nam Cung Huyền là người hoàng thất. Bên Long Ngân Quốc chỉ có Long Ngạo Thiên và Long Ngạo Tuyết là thái tử và công chúa. Vì Long Ngân Quốc Hoàng đế chỉ có một hậu nên hai người này là cùng một phụ mẫu sinh ra. Diệp Linh Quốc có Diệp Thanh, Diệp Mi Nhi, Diệp Uyển Linh, Diệp Hoàng Vãn. Diệp Thanh cùng Hiên Viên Thần hai năm trước chính là bại dưới tay Nam Cung Thiên, nhưng điều đó cũng không chứng minh được điều gì vì năm đó Nam Cung Thiên hơn bọn họ bốn tuổi.

Lúc này, Tuyết Như Song dẫn theo Cổ Diệp đi đến, vì ngăn ngừa những người này sẽ không bộc lộ bản chất thật cho nên Tuyết Như Song không cho Bắc Nguyệt Tử Minh đi theo. Hiên Viên Hy thấy nàng đi tới liền thật vui vẻ kéo tay nàng.

- "Song tỷ tỷ, người đến xem ta khảo hạch sao? Tiểu Lục đâu, sao hắn không tới?" Hiên Viên Hy thấy Tuyết Như Song thì rất vui mừng nhưng vì Tuyết Vô Hiên không đến nên có hơi buồn.

- "Hắn lát nữa sẽ xem người luyện đan." Tuyết Như Song cũng chỉ cười đáp lời nàng, nha đầu này xem ra vẫn chưa biết thân phận của lục ca, hắn giấu thật kĩ.

Thượng Quan Nhu thấy hai người thân thiết thì ghen ghét không thôi. Trong lòng lại căm hận Tuyết Như Song đến tận xương tủy. Nam Cung Vi nhìn Tuyết Như Song bằng ánh mắt khinh thường:

- "Chẳng qua chi là một phế vật mà thôi, có gì hơn người chứ." Nam Cung Vi cố ý đề cao âm lượng, hấp dẫn những người xung quanh. Vừa nghĩ đến Tuyết Như Song được Bắc Nguyệt Tử Minh xem trọng, nàng ta đã thấy không cam lòng.

Quả nhiên, nhiều ánh mắt nhìn về phía Tuyết Như Song, trong đáy mắt có sự khinh thường rõ ràng. Hiên Viên Hy rất tức giận trước hành động này. Nhớ ngày xưa nàng cũng giống Nam Cung Vi tự cao, kiêu ngạo. Nhưng bây giờ Hiên Viên Hy thấy điều đó thật ấu trĩ.

- "Nam Thiên Công chúa, thỉnh cô tôn trọng người khác." Hiên Viên Hy cất lực nhẫn nhịn để không ở trước mặt người khác mắng Nam Cung Vi.

- "Công chúa, nàng dù gì cũng là tỷ tỷ của bản phi, công chúa có phải hay không nên cho nàng ít mặt mũi." Thượng Quan Nhu bộ dáng cao quý, hướng Nam Cung Vi vài câu khách sáo. Nàng ta muốn cho mọi người thấy Tuyết Như Song muốn có mặt mũi còn cần ân huệ của nàng.

Hiên Viên Hy càng nghe càng tức giận, ngôi vị vương phi là do Song tỷ tỷ nhường lại cho nàng ta, nàng ta dựa vào cái gì mà lên mặt chứ. Đáng tiếc Hiên Viên Hy lại bị Tuyết Như Song kéo lại, nàng chủ biết tức giận dậm chân.

- "Thượng Quan Nhu, người đừng quên ngôi vị vương phi này là do tỷ tỷ người nhường lại, người tưởng mình cao quý lắm sao, quyền rũ Tĩnh vương để leo lên vị trí này, so với nữ tử phong trần có gì khác nhau." Nam Cung Vi giễu cợt nhìn Thượng Quan Nhu, muốn lên mặt, còn không xem Nam Cung Vi nàng là ai.

- "Tưởng là ai? Hoá ra là Tĩnh vương phi và đại tỷ nổi danh đó sao. Tỷ tỷ thì là phế vật, muội muội thì lại đi quyền rũ nam nhân, thanh danh thật tốt." Diệp

Mi Nhi làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, nàng ta mong còn không được.

- "Nhưng mà phé vật đến đây làm gì? Không lẽ tham gia đại hội linh giả." Vân Nghi quận chúa nổi tiếng đánh đá, nàng ta không tham gia thì thôi, đã tham gia vào thì mở miệng câu nào cũng là dùng để sỉ nhục người.

Thượng Quan Nhu tức đến đỏ mặt, dù saonangf cũng là Tĩnh vương phi, Nam Cung Vi thật chẳng xem ai ra gì. Để lát nữa lên võ đài sẽ cho nàng ta đẹp mặt. Thượng Quan Nhu ai oán nhìn Hiên Viên Thần, thấy hắn không thèm liếc mắt nhìn mình thì càng thêm bức bối.

Những nam nhân xung quanh tuy không tham gia vào nhưng cũng không ngăn cản các nàng. Bọn họ rõ ràng đều khinh thường, cười nhạo Tuyết Như Song. Nhìn quanh một lượt, chỉ có huynh muội Long Ngạo Thiên và Long Ngạo Tuyết là không có tham gia cũng không biểu lộ cảm xúc gì. Tuyết Như Song trong lòng thầm đánh giá hai người này, ánh mắt xoẹt qua một đạo tinh quang, che giấu thật kĩ.

- "Diệp nhi, là chó nhà ai sủa vậy." Tuyết Như Song vừa mở miệng, sắc mặt đám người liền âm trầm xuống. Hừ, dám mắng lão nương, cho các ngươi tức chết đấy.

- "Ngươi dám mắng bọn ta là chó." Nam Cung Vi hung hăng quát tháo.

- "Ta có nói các ngươi là chó sao? Ồ, thì ra Nam Thiên công chúa tự nhận mình là chó a." Tuyết Như Song đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ, hừ, nữ nhân ngu ngốc.

- "Ngươi.." Nam Cung Vi cứng họng. Nàng ta thẹn quá hoá giận toan rút kiếm đâm về phía Tuyết Như Song.

Nam Cung Huyền không ngờ Nam Cung Vi sẽ làm vậy, chỉ kịp kinh hô lên một tiếng, liền bay tới cản Nam Cung Vi. Tình cảnh lúc này - ngàn cân treo sợi tóc.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Đại Hội Linh Giả (2)

Tốc độ của Nam Cung Vi không phải chậm, nháy mắt đã đến trước mặt Tuyết Như Song, đầu kiếm vừa cách chớp mũi nàng vài phân đã bị một lực đạo mạnh mẽ bẻ gãy, Nam Cung Vi bị phản phệ, bức lui về phía sau bốn trọng, lực lượng thật kinh khủng. Hắc y nam tử chắn trước mặt Tuyết Như Song con ngươi co lại, phát ra khí tức như hàn băng vạn năm. Không khí xung quanh hắn nhanh chóng hạ thấp. Ánh mắt kia, sâu thẳm như vực vạn trượng.

- "Linh giả năm nay thật khiến ta thất vọng a. Loại nhân phẩm kia cũng được tham gia sao? Nàng ta đáng lẽ không nên bước chân vào đây mới đúng." Nam tử áo màu bạc đứng bên cạnh hắc y nam tử lười biếng nói, giọng nói lộ rõ vẻ xem thất vọng.

- "Hừ, gạch tên ra khỏi danh sách linh giả của đại lục." Hắc y nam tử, Tuyết Vô Thương lạnh lùng nói, khí tức cường đại toả ra bốn phía. Những người xung quanh hít thở có chút khó khăn.

- "A, Lão Nhị, huynh đến từ bao giờ thế?" Tuyết Như Song cười đến rạn rở, đôi mắt cong hình lưỡi liềm. Như con bạch tuột bám dính lên người Tuyết Vô Thương. Đã hơn hai tháng nàng không gặp nhị ca rồi, nàng rất nhớ hắn nha.

Nam tử áo bạc, Hàn Thiên không khỏi cười ra tiếng. Như Song lúc này quả thật rất đáng yêu a. Hào bằng hữu bằng giá vạn năm chỉ có nàng mới là khắc tinh của hắn. Tuyết Vô Thương tuy đối với ai cũng đều lạnh lùng nhưng mà với cửu muội lại phá lệ yêu thương, đối với nàng hắn chính là không có biện pháp.

Gỡ con bạch tuột Tuyết Như Song ra khỏi người, ánh mắt Tuyết Vô Thương không khỏi dịu lại. Nha đầu này đã lớn như vậy rồi mà vẫn như cũ bám dính hắn. Cũng sắp phải già chồng tới nơi rồi, hắn không nỡ để tiểu muội mình xuất giá a. Không biết tên Bắc Nguyệt Tử Minh đối xử có tốt với tiểu muội nhà mình không. Hai là giống như đại ca hắn hiếm khi nào quan tâm Tiểu Bát, aiz.

- "A Cửu, muội lớn rồi, không nên bám dính lấy ta nữa. Người ngoài không biết lại tưởng chúng ta bại hoại thuần phong mỹ tục. Sao này đừng gọi cái gì Lão Nhị, gọi ta nhị ca. Bớt tính trẻ con đi." Tuyết Vô Thương xoa đầu Tuyết Như Song, làm như nàng là tiểu hài tử không bằng, bất quá sao mà hắn cần nhà với nàng thật nhiều a.

Cổ Diệp nghe Tuyết Vô Thương nói tiểu thư nhà mình trẻ con thì cất lực nhìn cười, hai bờ vai nàng run run. Tiểu thư nếu trẻ con thì trên đời này có ai là người lớn hả. Có tiểu hài tử nào mà chinh đại ca nàng lên bờ xuống ruộng. Có tiểu hài tử nào chế độ được để chơi đùa. Thiên a, trên đời này có sao.

Hàn Thiên chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời, Tuyết Vô Thương a, con mắt nào của ngươi nhìn thấy tiểu muội ngươi trẻ con hả. Hàn Thiên hắn là tôn chủ Hàn cung đây còn bị nàng bòn rút một đồng hoàng kim mua đan dược. Ôi, tiền của hắn. Trẻ con sẽ phúc hắc như nàng sao. Tuyết Vô Thương sao mỗi lần gặp tiểu muội nhà ngươi, nảo ngươi lại vào nước vậy.

Linh giả tứ quốc kinh ngạc trợn mắt nhìn bọn họ. Hai nam tử dung mạo tuấn mã kia là ai a, khí thế thật lớn. Mà sao bọn họ với nàng kia quan hệ có chút không tầm thường, nhất là hắc y nam tử. Thượng Quan Nhu cảm hận không thôi. Vì cái gì, nam tử anh tuấn, cường đại đều chạy theo Tuyết Như Song, nàng có gì hơn người, Thượng Quan Nhu ghen tỵ ngập trời. Nam Cung Vi tình hình không nghiêm trọng lắm, dù thấy Tuyết Vô Thương đã nương tay. Nàng ta tức giận không thôi.

- "Các người dám dẫm thương bản công chúa." Nam Cung Vi giận dữ quát to.

- "Vị nhi, đừng náo." Nam Cung Huyền vội vàng ngăn cản Nam Cung Vi. Nam tử áo bạc kia, lời nói khi nãy giống như hấn là đến xem khảo hạch, hấn là đại nhân vật không nên chọc tới.

- "Nhưng mà.." Nam Cung Vi không cam lòng, nàng ta chưa bao giờ bị mấtmawtj như vậy.

- "Là người sai trước. Hai vị công tử thỉnh thứ tội, là đường muội ta mạo phạm trước." Nam Cung Huyền chặn miệng Nam Cung Vi xong liền hướng Tuyết Vô Thương và Hàn Thiên cáo lỗi.

- "Ta nhớ nàng ta là đầm nàng mà." Hàn Thiên phe phẩy ngân phiến, tuyệt không cho ai mặt mũi.

- "Ách, ta..." Nam Cung Huyền cứng họng, không nói được gì.

- "Đôi co làm gì, Thiên, người lo mà đi xem thí sinh thi đấu đi." Tuyết Vô Thương bỏ lại một câu, nhanh nhẹn kéo Tuyết Như Song đi.

Hiên Viên Thần lông mày nhíu chặt, nàng vì sao lại thân thiết với nam nhân kia nha vậy, chết tiệt.

Diệp Mi Nhi thấy ba người sắp đi thi không khỏi lo lắng. Nàng ta vừa gặp đã yêu mến Tuyết Vô Thương, há có thể để hấn đi sao.

- "Công tử, xin dừng bước." Diệp Mi Nhi đi đến phía trước, muốn níu người ở lại.

Tuyết Vô Thương không thêm liếc nàng ta, kéo Tuyết Như Song đi thẳng. Diệp Mi Nhi tức giận hết to.

- "Vì sao nữ nhân phế vật kia, cùng nhiều nam nhân quan hệ mập mờ người vẫn để ý nàng, hay là vì người không biết."

Thấy Tuyết Vô Thương dừng bước chân lại, Diệp Mi Nhi đắc ý vô cùng, nàng ta muốn Tuyết Như Song chết vạn lần. Nào ngờ chỉ nghe một tiếng "cút" một cỗ kinh phong đã lao tới, cũng may Diệp Thanh kéo Diệp Mi Nhi đi kịp thời, bằng không... hậu quả khó lường. Trên trán mỗi người đều chảy mồ hôi lạnh.

Tuyết Như Song đi đã xa còn quay lại la lên.

- "Hiên Viên Hy, người nhất định sẽ thắng."

Một dòng nước ấm chảy qua trong lòng Hiên Viên Hy. Đây là cảm giác được quan tâm, thật tốt. Vì câu nói này, nàng, Hiên Viên Hy nhất định thắng.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Sự Lựa Chọn Của Hiên Viên Hy

Lễ khai mạc đại hội linh giả nhanh chóng bắt đầu. Trên võ đài, vị lão giả nhanh chóng tuyên bố lí do. Các nhân vật lớn nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình.

- "Đại hội năm nay giống như mọi năm, là để tuyển nhân tài vào môn phái, không phân biệt cấp bậc. Ngoài năng lực còn phải có nhân phẩm tốt, hy vọng linh giả năm nay không khiếm cho các vị khách quý ở đây thất vọng. Đại hội linh giả chính thức bắt đầu." Giọng nói trầm thấp truyền rõ vào tai mỗi người bên dưới. Vị lão giả này rất lợi hại. Điều này khiến bọn họ ngẩng mặt không thôi.

Sau khi tuyên bố qua mục đích chính, đại hội bắt đầu. Đầu tiên là khảo hạch luyện đan. Vòng thứ nhất là nhận biết dược liệu. Vòng thứ hai phân tích đan dược. Vòng thứ ba là luyện đan. Vì số lượng tham gia khảo hạch luyện đan sư không hạn chế nên có khoảng hơn năm trăm người.

Vòng một.

Ba loại dược liệu được đưa lên. Mỗi người đều bắt đầu viết những gì mình biết về chúng vào giấy. Sau một canh giờ sẽ thu bài. Tham gia khảo hạch, hoàng thất tứ quốc có Nam Cung Vi, Hiên Viên Hy, Diệp Mi Nhi và có lẽ bắt ngờ nhất là Long Ngạo Tuyết, không ai ngờ được nàng ta là luyện đan sư.

Cầm lấy giấy bút, Hiên Viên Hy nhanh chóng viết vào. Ba loại dược liệu này nàng đã thấy Tiểu Lục luyện đan. Lúc đó nàng hỏi hần dùng thế nào, không ngờ hần lại đem đặc điểm lần tác dụng dạy hết cho nàng, từ hôm đó, hần cho nàng một cuốn y thư về dược liệu bảo nàng học thuộc, mấy loại dược này không làm khó được nàng. Nam Cung Vi bên cạnh và Diệp Mi Nhi tuy hơi khó khăn ở dược liệu thứ ba, nhưng vẫn hoàn thành. Chỉ có Long Ngạo Tuyết là nhìn không ra cái gì.

Trải qua vòng một, số lượng chỉ còn hai trăm, giảm đến mức kinh khủng. Cả bốn công chúa đều thông qua khiến người đại diện các quốc gia rất hài lòng. Hai loại đầu tiên rất dễ nhận biết, là liễu đỏ và tuyết liên. Các luyện đan sư đa số đều biết. Chỉ có loại thứ ba là khó gặp: củ tuyết vạn năm. Nó có tác dụng dưỡng nhan, tiêu trừ khí độc, ngoài ra còn có thể gia tăng linh lực. Phải nói là rất quý hiếm.

Đại trưởng lão của Dược Đan Minh và luyện đan sư của học viện thần thú rất vừa lòng, năm nay nhân tài rất nhiều.

- "Trong số các người có bốn người có bài thi tốt nhất. Điều ngạc nhiên bọn họ lại là công chúa tứ quốc." Đại trưởng lão vuốt chòm râu bạc, rất hài lòng nói.

Trong ánh mắt Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi hiện lên vẻ kiêu ngạo. Ai có thể so sánh với bọn họ chứ.

- "Long công chúa, không ngờ cô lại lợi hại thế a, đáng khâm phục." Hiên Viên Hy cười cười nhìn Long Ngạo Tuyết, nụ cười đầy sự chân thành. Nàng rất hảo cảm với Long công chúa này nha.

- "Hy công chúa chế cười rồi, công chúa mới thật giỏi." Long Ngạo Tuyết khách khí đáp lời, vị Hy công chúa này nhìn cũng rất tốt a.

- "Chẳng qua là may mắn mà thôi, lát nữa thì xem các người tự bêu xấu." Nam Cung Vi hất hàm hướng hai người đang nói chuyện vui vẻ nói.

- "Đúng là tự khen nhau." Diệp Mi Nhi cũng chen lời vào. Nàng ta rất ghét hai người a.

Đại trưởng lão cau mày, công chúa Nam Thiên Quốc và Diệp. Linh Quốc thật không vui ai ra gì. Hai người này đúng là không để lão vào trong mắt.

- "Bài tốt nhất là của Hiên Viên Hy và Long Ngạo Tuyết. Hai người còn lại thì trình bày có hơi thua hơn." Đại trưởng lão háng giọng nói rõ ràng. Hai người Hiên Viên Hy và Long Ngạo Tuyết trình bày chi tiết, không sót chỗ nào làm lão thật vừa ý.

- "Cái gì? Sao có thể như thế được." Nam Cung Vi không thể tin nổi.

- "Chỉ là may mắn thôi." Diệp Mi Nhi tự tìm lý do để an ủi mình, cũng là trấn an Nam Cung Vi.

- "Vào vòng sau sẽ rõ, dù sao ta đã luyện ra tam phẩm đan dược." Nam Cung Vi đắc ý không thôi, để xem có ai đấu lại với nàng ta.

Trong lòng Hiên Viên Hy lại lo lắng. Tuy nàng cũng luyện được tam phẩm đan dược nhưng như vậy khó đảm bảo thắng được. Tứ phẩm đan dược vẫn chưa luyện xong, phải làm sao đây.

Vòng hai cũng kết thúc nhanh chóng, chỉ còn mười người. Vòng ba chính là luyện đan. Mỗi người tự chọn một loại đan dược để luyện, phẩm cấp cao nhất sẽ thắng. Thời gian bắt đầu, tất cả đều chuẩn bị luyện đan. Hiên Viên Hy nhìn chăm chăm vào đồng dược liệu. Nàng phải luyện gì đây, tam phẩm hay tứ phẩm. Nàng nhất định phải thắng. Vì Tiểu Lục, nàng phải thắng. Câu hỏi kia cứ xoay vòng trong đầu Hiên Viên Hy, nàng không biết phải chọn gì. Một khắc trôi qua, nàng vẫn bất vi sở động.

Long Ngạo Tuyết và Đại trưởng lão lo lắng nhìn Hiên Viên Hy. Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi đắc ý vô cùng. Ở trong nhà gian sau võ đài. Tuyết Vô Hiên mảy kiếm nhủ lại, nàng bị làm sao vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ai Thắng Ai Thua?

Sau một khắc thời gia Hiên Viên Hy vẫn bất vi sở động. Long Ngạo Tuyết ánh mắt tràn ngập lo lắng. Nàng cũng rất có thiện cảm với Hiên Viên Hy, nếu nàng ấy bỏ cuộc thì trận đấu này không có ý nghĩa rồi. Tuyết Vô Hiên chân mày càng nhíu chặt, nàng vẫn chưa lựa chọn được sao, hần rất tin tưởng ở nàng, sẽ không thất vọng đâu phải không, Hiên Viên Hy.

Ý nghĩ chiến thắng xoay vòng trong đầu óc Hiên Viên Hy, giữa lúc nàng đang đấu tranh với chính mình thì câu nói của Tuyết Vô Hi. Lại vang lên trong đầu: "Người phải tự vượt qua chính bản thân mình. Dù thắng hay thua thì đừng để mình phải lùi bước, bởi vì, người là một luyện đan sư." Đầu óc Hiên Viên Hy nhanh chóng tỉnh táo lại. Nàng dứt khoát tiến lên chọn đan dược tứ phẩm để luyện. Phải, nàng phải dũng cảm đối mặt một lần, dù thắng hay thua cũng không hối hận. Cảm ơn người, Tiểu Lục.

Trong nhả gian, chân mây Tuyết Vô Hiê lúc này mới từ từ giãn ra. Hấn quả nhiên không nhìn lầm nàng, Hiên Viên Hy. Không hiểu sao hấn luôn tin rằng nàng nhất định sẽ chiến thắng. Chi là cảm giác hay là tin tưởng tuyệt đối.

Khỏe môi Long Ngạo Tuyết cong lên rất nhẹ. Hiên Viên Hy quả nhiên không làm nàng thất vọng. Là đối thủ đầu tiên nàng coi trọng. Đại Trưởng Lão vuốt chòm râu bạc thờ nhẹ một hơi. Quả thật lúc này lão rất căng thẳng. Nếu để một nhân tài bỏ cuộc thì thật lãng phí. Long Ngạo Tuyết và Hiên Viên Hy, lão rất kỳ vọng vào hai người bọn họ.

Hai canh giờ nhanh chkngs trôi qua. Trong không khí mùi thuốc đã nồng đậm, thật làm cho người ta khoan khoái. Từng lò luyện được đưa đến trước mặt Đại Trưởng Lão vào lò luyện đan sư của Học Viện Thần Thú.

Nhìn qua từng lò luyện, Đại Trưởng Lão vô cùng hài lòng. Năm nay, nhân tài xuất hiện lớp lớp a. Bước đến trước lò luyện của Hiên Viên Hy và Long Ngạo Tuyết, tức thì hai mắt Đại Trưởng Lão trừng lớn, làm sao có thể được, lão thiên gia của ta ời.

Nhìn biểu hiện của Đại Trưởng Lão, Hiên Viên Hy vô cùng lo lắng. Tuy lúc này nàng đã luyện thành công nhưng nàng không biết mình luyện có tốt hay không, lỡ như... Long Ngạo Tuyết không nói gì, chỉ là ý cười nồng đậm trong đáy mắt, dường như ngay từ đầu nàng đã nắm sẵn kế cục trong tay rồi.

- "Năm nay, nhân tài kiệt xuất, quả không làm lão phu thất vọng. Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi đồng dạng đan dược tam phẩm, phẩm cấp trung đẳng, số lượng 2 viên." Đại Trưởng Lão vuốt chòm râu bạc, hài lòng tuyên bố.

Nghe đến kết quả, Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi không khỏi đắc ý ngẩng cao đầu hướng ánh mắt khiêu khích về phía Hiên Viên Hy. Dưới khán đài, đám người Diệp Linh Quốc và. Nam Thiên Quốc đắc ý vô cùng, mắt đúng là để cao hơn đầu.

Hiên Viên Thần nhìn thái độ của bọn họ thì không nhin nổi. Chỉ có Long Ngạo Thiên vẫn trầm mặc như cũ, nhìn không ra phản ứng gì.

- "Thấy chưa, thân thiết với phế vật thì cũng chỉ là đồ vô dụng mà thôi." Vẫn là Nam Cung Vi không giấu nổi đắc ý, châm chọc Hiên Viên Hy. Muốn đấu sao, Hiên Viên Hy, ngươi hãy mơ đi.

- "Chưa biết kết quả cuối cùng thì chưa có gì để đắc ý cả." Lúc này giọng nói lạnh lùng của. Long Ngạo Tuyết vang lên, về mặt Nam Cung Vi như cứng lại, đây là lần thứ nàng hai nàng mở miệng nói chuyện.

Hiên Viên Hy thật ngạc nhiên, không ngờ Long Ngạo Tuyết sẽ vì mình mà nói chuyện, tự nhiên trong lòng có dòng nước ấm chảy qua. Nàng từ nhỏ lớn lên trong hoàng thất, luôn luôn thiếu tình cảm, ai đối với nàng tốt thì nàng sẽ thân thiết với người đó, tựa như Thượng Quan Nhu. Ngoài mẫu hậu ra, phụ hoàng và hoàng huynh rất ít khi quan tâm đến nàng. Tiểu Lục là người thứ hai.

- "Hừ, kết quả cuối cùng chính là như vậy, các ngươi thua chính là thua." Diệp Mi Nhi khinh thường liếc nhìn Long Ngạo Tuyết, vô danh tiểu tốt mà cũng dám nói.

Đại Trưởng Lão cau mày, người kiêu ngạo không thể bước chân vào Dược Đan Minh, cho dù có tài thì sao, sự ngạo mạn đã sớm chặn bước tiến của một luyện đan sư rồi.

- "Đặc biệt, hai nhân tài trăm năm khó gặp, Hiên Viên Hy đan dược tứ phẩm, số lượng bốn viên, phẩm chất trung đẳng. Long Ngạo Tuyết, đan dược tứ phẩm, số lượng ba viên, phẩm chất cao cấp." Khi tuyên bố ra kết quả này, Đại Trưởng Lão không giấu nổi sự kích động, đây là nhân tài trong các nhân tài a.

Hiên Viên Hy dường như không tin vào tai mình, nàng kích động kêu lên.

- Đại Trưởng. Lão, là thật sao, ta làm được rồi sao?

Đại Trưởng Lão khẽ gật đầu, nha đầu này sao lại kích động vậy a, tâm tính đúng là đơn thuần nếu để lão nhận làm đệ tử, thật thích hợp. Đại Trưởng Lão càng nghĩ càng vừa lòng, phải nhanh kéo người mới được, kéo để mấy lão gia hỏa kia giành mất.

Bên dưới, tất cả đều kích động, tình thế bị đảo ngược, những kẻ lúc này còn kiêu ngạo bây giờ đã sớm đen mặt. Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi không dám tin chuyện này. Ý nghĩ đầu tiên của mấy vị trưởng lão là lôi kéo hai người này vào môn phái của mình.

- "Không có khả năng, sao lại như vậy." Nam Cung Vi không chịu được đã kích kinh hô lên.

- "Lão phu không nói sai, đây không phải ngưng tuyết đan thì là cái gì." Đại Trưởng Lão tức giận, lão cầm một viên đan dược trong lò đưa lên. Màu trắng tinh khiết, đúng là ngưng tuyết đan.

Nam Cung Vi dù không phục nhưng cũng không dám nói gì. Diệp Mi Nhi thì nhìn. Long Ngạo Tuyết và Hiên Viên Hy đầy ghen tỵ. Nàng ta thật không cam tâm.

- "Kích động đến vậy sao?" Lúc này sau lưng Hiên Viên Hy vang lên giọng nói trầm thấp.

- "Đương nhiên rồi, ta đã luyện thành công tứ phẩm đan dược a." Hiên Viên Hy đột nhiên bị hỏi, theo quán tính trả lời người phía sau. Vừa nói xong, nàng chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Di, sao giọng nói này nghe quen tai vậy.

Tất cả khách mời trên khán đài hai mắt tròn tròn nhìn người sau lưng Hiên Viên Hy. Sao hấn lại lên đài .

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thập Trưởng Lão Tuyết Vô Hiên

Hiên Viên Hy trả lời xong chợt cảm thấy có cái gì đó không đúng, di, giọng nói đó không phải của Tiểu Lục sao? Mọi người làm gì mà tròn mắt lên thế. Hiên Viên Hy từ từ xoay người. Phía sau nàng, Tuyết Vô Hiên sừng sững đứng đó, nụ cười ôn hòa. Lục y tung bay trong gió, gương mặt càng thêm vạn phần anh tuấn. Hiên Viên Hy tim đập loạn lên, đột nhiên nàng nhào đến ôm cổ Tuyết Vô Hiên nhảy nhót.

- "Tiểu Lục, người xem ta làm được rồi. Ta luyện được tứ phẩm đan dược rồi." Hiên Viên Hy mừng như điên, nàng cũng không biết nàng là vui mừng vì luyện ra tứ phẩm đan dược hay là vì hấn đã đến đây.

Bị ôm bất ngờ, Tuyết Vô Hiên thân thể cứng ngắc, hấn chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với bất kỳ nữ tử nào. Tư thế hai người có chút ái muội. Một nữ tử chưa gả đi lại ngang nhiên ôm một nam tử bảo sao người ta không sốc cho được. Mà nam nhân kia không phải nhân vật tầm thường a.

Đại Trưởng Lão càng xem càng hồ đồ, Vô Hiên khi nào thì thân thiết với nha đầu này rồi. Tên đầu gỗ suốt ngày chỉ biết ôn luyện đan không phải xuân tâm nhộn nhạo rồi chứ. Nhưng mà như vậy càng tốt, lôi kéo đồ đệ càng nhanh a. Vô Hiên tiểu tử, Đại gia gia cảm thấy đây là lần đầu tiên người có tiền đồ.

- "Khụ khụ..." Đại Trưởng Lão ho khan hai tiếng nhắc nhở hai kẻ đang ôm nhau kia, dù sao cũng là giữ ban ngày ban mặt a, cần chú ý một chút.

Tiếng ho khan đồng thời đánh thức cả Tuyết Vô Hiên và Hiên Viên Hy. Phát hiện ra hành động không hợp thuần phong mỹ tục của mình, Hiên Viên Hy xấu hổ buông tay ra, hai má nàng đỏ bừng. Người xung quanh cũng bị làm tỉnh táo lại. Trong lòng bọn họ dù có dị nghị cũng không dám nói ra. Đương nhiên có một số kẻ không sợ chết, bọn họ căn bản không biết Tuyết Vô Hiên là ai. Trong đó có bao gồm thành phần tranh tài của tứ quốc.

- "Đúng là thân thiết với phế vật kia. Nàng ta quyến rũ được Bắc Thần gia chủ, người ở đây quyến rũ nam nhân." Vẫn là Nam Cung Vi sợ mạng quá dài khinh thường Hiên Viên Hy.

- "Đây chính là công chúa Hiên Viên quốc sao? Thật mở rộng tầm mắt." Diệp Mi Nhi cũng không nhịn được nói xen vào. Lời nói rõ ràng mang đầy sự châm chọc.

Hiên Viên Hy chỉ cúi đầu không nói gì, là do nàng bêu xấu trước, các nàng nói cũng không có gì sai cả. Hiên Viên Thần lúc này đã nhịn không được liền nhảy lên đài.

- "Vị công tử này, hoàng muội của bốn vương đã mạo phạm rồi. Công tử vẫn là nên cùng hoàng muội giữ khoảng cách." Hiên Viên Thần mặc dù lời nói rất khách sáo nhưng lại mang theo sự uy hiếp.

Đại Trưởng Lão vuốt chòm râu bạc, dạo này người muốn chết quả thật rất nhiều a, lão chỉ cần đứng bên xem náo nhiệt là được. Một mặt đánh giá Hiên Viên Hy từ đầu tới chân, không tệ, làm nương tử Vô Hiên thật thích hợp.

- "Nếu ta nói không thì sao?" Tuyết Vô Hiên khoanh tay đứng nhìn Hiên Viên Thần, hoàn toàn không cho hấn vào mắt. Tuyết gia bọn hấn ghét nhất là có người dám uy hiếp bọn họ.

- "Vậy ta đành thất lễ, mời công tử theo ta xuống đài." Hiên Viên Quốc hiếm khi có được danh dự lớn như vậy, không thể nào vì nam tử trước mắt này mà trở thành trò cười cho Linh Huyền đại lục được.

- "Vì sao bản công tử phải xuống đài ? Tại sao người không tự xuống đi ?" Tuyết Vô Hiên không hề để ý đến sự uy hiếp của Hiên Viên Thần, giễu cợt nhìn hấn. Nếu không phải vì Hiên Viên Hy , hấn đã sớm đá hấn ta xuống đài.

Hiên Viên Hy lo lắng kéo tay áo Tuyết Vô Hiên, hoàng huynh tức giận sẽ rất đáng sợ a. Tuyết Vô Hiên cảm nhận được sự lo lắng của Hiên Viên Hy, liền cho nàng một ánh mắt an tâm. Sau đó hấn vẫn như cũ khiêu khích Hiên Viên Thần. Hiên Viên Thần chuẩn bị tức giận rút kiếm thì ngay lập tức bị Đại Trưởng Lão làm cho kinh ngạc.

- "Vô Hiên, người thật không có lương tâm a. Đại gia gia ta đã không gặp người mấy tháng rồi. Người thật nhẫn tâm." Đại Trưởng Lão tỏ vẻ đáng thương nhìn Tuyết Vô Hiên. Hai mắt còn bày ra bộ dáng tiểu hài tử bị người bắt nạt.

Sự chuyển biến của Đại Trưởng Lão quả nhiên làm cho không ít người hóa đá, đây là Dược Đan Minh Đại Trưởng Lão tiếng tăm lừng lẫy đó sao. Mọi người không khỏi hít một ngụm khí. Chỉ có mấy vị Trưởng lão của Dược Đan Minh vẫn như cũ không có phản ứng. Dù sao nhìn cũng quen rồi, cảnh này tương đối quen thuộc.

- "Đại gia gia, ta cũng hết cách rồi, ta phải luyện đan a." Tuyết Vô Hiên mặc dù biết lão đang giả vờ, hấn cũng không vạch trần, Đại gia gia quả thật đối với hấn rất tốt.

Hiên Viên Thần gần như hóa đá lần hai. Nam tử này từ khi nào lại có quan hệ cùng Đại Trưởng Lão rồi. Cuối cùng hấn cũng là kẻ tự biết tiến lùi, đứng sang một bên. Hiên Viên Hy cũng rất kinh ngạc, thì ra thân lhaann Tiểu Lục không nhỏ a. Vì sao nàng không biết vậy.

Tuyết Vô Hiên bên này đã chặn được Đại Trưởng Lão tiếp tục 'quan tâm', liền quay sang lạnh lẽo nhìn Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi, hai người này dám nhục mạ Hiên Viên Hy, được lắm, vậy thì đừng mơ tưởng bước chân vào Dược Đan Minh.

- "Hai người các ngươi từ nay về sau, vĩnh viễn cũng không thể bước chân vào Dược Đan Minh." Giọng nói lạnh thấu xương của Tuyết Vô Hiên làm cho Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi phút chốc run rẩy.

- "Dựa vào cái gì chứ." Nam Cung Vi bất mãn lên tiếng, dù hấn có thân thiết với Đại Trưởng Lão thế nào đi nữa cũng không thể ngăn cản nhân tài như nàng ta được, Nam Cung Vi đắc ý không thôi.

- "Dựa vào hấn là Tuyết Vô Hiên." Tiếng nói quen thuộc vang lên, bạch y nữ tử bước lên đài, ánh mắt vạn phần cuồng ngạo.

Tiếng hút khí lại bắt đầu, nàng ta cư nhiên lại tới.

Bạn đang đọc truyện *Cường Già Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cửu Trưởng Lão Dược Đan Minh

Bạch y nữ tử mưng mưng che mặt, tóc dài tùy ý vắn lên. Trên đài, bạch y tung bay trong gió, khí thế của nàng lạnh lùng mà cuồng ngạo. Tuy không nhìn thấy rõ dung nhan nhưng giọng nói lại vô cùng quen thuộc. Điều quan trọng là nàng ta vừa nói lúc y nam tử kia là Tuyết Vô Hiên. Thảo nào hấn lại thân thiết với Đại Trưởng Lão, Thánh tộc lục thiếu gia Tuyết Vô Hiên, mười bốn tuổi bước vào Dược Đan Minh trở thành Thập Trưởng Lão. Nói hấn không quen biết Đại Trưởng Lão mấy người ở đây đều đi đầu xuống đất.

Tuyết Vô Hiên nhìn bạch y nữ tử, hàn khí trong mắt nhanh chóng thu lại. A Cửu đã đến thì hấn không phải nhọc công với lũ nữ nhân ngu ngốc kia nữa. Dù sao chơi đùa mấy trò tâm kế với các nàng vốn dĩ là sở thích của A Cửu. Nhưng mà nhìn vẻ mặt kinh ngạc lẫn hoảng hốt của Hiên Viên Hy, hấn thật sự rất lo lắng. Nàng sẽ không bị dọa sợ mà bỏ chạy đấy chứ, hấn phải tìm cơ hội giải thích rõ ràng với nàng mới được a.

- "Thế nào ? Hai vị công chúa đây có ý kiến về việc tuyển sinh của Dược Đan Minh sao ?" Bạch y nữ tử cười cười nhìn nàng, xem ra hôm nay không cho bọn họ một chút đã kích, Tuyết Như Song nàng thế không làm người a. Bạch y nữ tử kia chính là nàng, Tuyết Như Song.

- "Bỏ công chúa không có ý đó. Nhưng người vì sao lại có tư cách chất vấn ta?" Mặc dù có chút đề phòng sau những chuyện vừa rồi, Nam Cung Vi vẫn không thể bỏ đi tính khí kiêu căng hống hách, đáng thương thay, lần này nàng ta đã chọc đến kẻ không nên chọc, đã vậy còn là đụng đến nhiều lần.

- "Vậy người nghĩ ta có tư cách gì?" Xem nhẹ câu nói của Nam Cung Vi, Tuyết Như Song quả thật có ý nghĩ muốn xem nàng ta sẽ làm cái gì. Giọng nói của nàng vẫn đều đều, không nghe ra cảm xúc gì.

- "Người..." Nam Cung Vi cứng họng, ai ngờ Tuyết Như Song lại hỏi vặn lại chứ.

- "Khoan đã, ta nghe giọng cô nương rất quen, không biết đã từng gặp qua chưa." Hiên Viên Thần đầy nghi hoặc nhìn Tuyết Như Song, giọng nói này càng nghe càng giống nàng ta (chỉ chị Song đấy ạ), hấn phải hỏi cho ra nhẽ.

- "Tĩnh vương nghĩ ta là ai ?" Tuyết Như Song mày nhướn cao, giọng nói vẫn lạnh như cũ, chỉ có đôi mắt kia xinh đẹp chuyển động.

Bên dưới đài đã có tiếng bàn luận xôn xao.

- "Nàng ta là ai vậy?"

- "Dám nói chuyện với hoàng thất như vậy hấn là thân phận không nhỏ?"

- "Theo ta thấy thì không muốn sống nữa thì có."

Trên đài, không khí ngày càng căng thẳng, sắc mặt Hiên Viên Thần trầm xuống, nữ nhân to gan. Từ trước đến nay chưa có ai dám nói chuyện với hấn trừ Thượng Quan Song, không lẽ chính là nàng. Hai bàn tay Hiên Viên Thần sớm đã nắm chặt lại. Đã từng là nữ nhân hấn ghét bỏ, nhưng bây giờ, xem ra kẻ bị ghét bỏ là hấn. Hung hăng trừng mắt nhìn Tuyết Như Song, hấn thật muốn lột khăn che mặt nàng ra.

- "Muốn biết nàng ta là ai, lột khăn che mặt ra chẳng phải đã biết rồi sao." Diệp Mi Nhi vừa nói xong, tay đã nhanh chóng kéo mạn che mặt của Tuyết Như Song xuống.

Tuyết Như Song khoe miệng cong lên, cái này rất hợp ý nàng nha, không biết khi bọn họ biết được thân phận của nàng sẽ có phản ứng ra sao. Mạn che mặt vừa bị kéo xuống, gương mặt tầm thường liền hiện ra, tất cả bọn họ đều hóa đá tại chỗ. Nhóm người Đại Trưởng Lão kinh ngạc vì Tuyết Như Song cố tình để cho Diệp Mi Nhi thành công. Hiên Viên Thần thân thể cứng đờ, đúng là nàng.

- "Thì ra là phế vật, nàng ta mà cũng dám lên đây làm càn." Nam Cung Vi tức giận chỉ vào Tuyết Như Song, phế vật này mà cũng dám vô lễ sao.

- "To gan, dám vô lễ với Cửu Trưởng Lão." Mấy vị Trưởng Lão của Dược Đan Minh tức giận, lời bọn họ vừa nói xong, lập tức nhóm đệ tử Dược Đan Minh liền nhảy lên đài, bao vây Diệp Mi Nhi.

Diệp Mi Nhi hoàn toàn không hiểu những gì đang diễn ra, nhưng mà các Trưởng Lão đã lên tiếng, Cửu Trưởng Lão của Dược Đan Minh là ai? Vô lễ? Không lẽ...phế vật nổi tiếng Hiên Viên. Quốc lại là Cửu Trưởng Lão Dược Đan Minh. Tay nàng ta run run chỉ vào Tuyết Như Song nói không nên lời.

- "Không sao, lui xuống hết đi." Tuyết Như Song tựa phi tựa tiểu quan sát thái độ từng người, đôi mắt nàng híp lại, Long Ngao Tuyết quả thật không đơn giản, nhiều việc ngoài ý muốn như vậy mà nàng ta cũng không có phản ứng gì, người này nàng thu vào Băng Tâm. Cung thật thích hợp, bất quá bây giờ nàng vẫn chưa muốn tiết lộ thân phận nữ thiếu chủ của mình ra đâu, càng nhiều bí ẩn thì càng thú vị.

Đệ tử của Dược Đan Minh nghe lời nàng nói lập tức lui xuống, Nam Cung Vi và Diệp Mi Nhi trong lòng không biết có tư vị gì, xem ra con đường trở thành đệ tử Dược Đan Minh hoàn toàn bị chặn đứt rồi. Dám đắc tội với Trưởng Lão Dược Đan Minh, xem ra là bọn họ chán sống rồi.

Tuyết Vô Hiên một bên xem kịch vui, vừa vặn bắt gặp ánh mắt hoảng loạn của Hiên Viên Hy, trong lòng Tuyết Vô Hiên không khỏi thờ dài. Nàng hôm nay đã bị đá kích quá nhiều, dường như giữa hân và nàng đã có một khoảng cách. Không biết đến khi nào nàng mới có thể tiếp nhận Tuyết Vô Hiên hân đây.

Tuyết Như Song bước đến trước mặt Hiên Viên Hy, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào nàng. Hiên Viên Hy tuy ngày trước có kiêu căng, nhưng nàng ta là do ở gần kẻ xấu mà thành. Một tháng qua nàng rõ ràng nhìn ra Tiểu Lục với nàng là có ý. Nếu nàng không tác thành cho bọn họ thì thật không có lương tâm rồi.

- "Người có thể trở thành đệ tử của ta hay không?" Tuyết Như Song lời vừa thốt ra, kinh động toàn trường. Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ tiếp nhận việc thu đệ tử. Mặc dù có nhiều đệ tử xuất sắc muốn bái nàng làm sư phụ nhưng nàng đều từ chối. Từ đó về sau, việc muốn trở thành đệ tử của nàng chỉ là giấc mộng của các đệ tử Dược Đan Minh.

Tuyết Như Song tuy mới mười bảy tuổi nhưng đã luyện ra bát phẩm đan dược. Nhiều đó cũng đủ để người khác kính nể. Nhiều năm qua, Tuyết Như Song chưa hề lộ diện trước mặt người khác, đệ tử Dược Đan Minh đều không gặp được nàng, đơn giản là bởi vì nàng ở Băng Tâm Cung. Bây giờ Tuyết Như Song thu nhận đệ tử, bọn họ quả nhiên là có hi vọng được bái sư.

Hiên Viên Hy không biết nên trả lời thế nào, nàng biết Tuyết Như Song sẽ không vì chuyện cũ mà tính toán nàng, bất quá, nếu bái nàng ấy làm sư phụ, như vậy nàng sẽ thường xuyên gặp Tuyết Vô Hiên. Nếu là trước đây, Hiên Viên Hy sẽ vui vẻ chấp nhận, bất quá bây giờ...nàng phải làm sao đây.

- "Này, Song nhi, sao con lại cướp người chứ. Đại gia gia vất vả lắm mới đào ra được một nhân tài, nàng phải là đệ tử của ta mới phải. Song nhi, con không được cướp của ta." Đại Trưởng Lão không ngừng kêu gào, đầu còn ra bộ dạng của một trưởng bối nữa. Tất cả người của Dược Đan Minh đều quay mặt đi, trên mặt viết rõ mấy chữ 'Ta không quen biết lão'.

Tuyết Như Song khoe miệng không ngừng co rút, Đại gia gia sao càng ngày càng giống trẻ con vậy.

- "Đại gia gia, con vẫn chưa có đồ đệ nào, từ trước tới giờ, con đều nhường cho người hết, nhưng mà con chỉ muốn thu một mình nàng ấy thôi, Đại gia gia, người phải nhường con chứ." Tuyết Như Song 'vô tội' chớp chớp mắt, đối phó với lão không vô si không được a.

- "Vậy...vậy người lấy đi." Đại Trưởng Lão mặc dù không cam lòng nhưng nàng nói cũng đúng, nếu lão kiên quyết không cho thì quá keo kiệt rồi.

Vài Trưởng Lão cũng muốn nhận Hiên Viên Hy nhưng củ khoai nóng này bọn họ cũng lãnh không nổi. Vẫn nên để cho Tuyết Như Song thì hơn. Bây giờ, tầm ngắm hoàn toàn chĩa đến chỗ Long Ngao Tuyết. Vẫn còn một người nữa, phải xem thử là ai có bản lĩnh thu nhận nàng.

Tuyết Như Song đi đến nói nhỏ vào tai Hiên Viên Hy cái gì đó, ánh mắt nàng hơi dao động, hẳn là đang suy nghĩ về những gì mình vừa nghe được.

- "Khi nào nghĩ xong thì trả lời ta. Tiểu Lục, đi thôi." Tuyết Như Song tự nhiên sẽ cho Hiên Viên Hy thời gian suy nghĩ, nếu chuyện đã nói xong, nàng cũng nên rời đi.

Tuyết Vô Hiên bước đi, vẫn quay đầu lại nhìn Hiên Viên Hy, ánh mắt giao nhau, trong ánh mắt mỗi người chỉ còn lại đối phương mà thôi.

Tuyết Vô Hiên và Tuyết Như Song rời đi. Cuộc chiến giành giật đệ tử mới chính thức bắt đầu.

- "Long Ngao Tuyết, người có thể làm đệ tử lão phu a." Đại Trưởng Lão cười híp mắt chuyển tầm ngắm lên người Long Ngao Tuyết.

- "Không đúng, phải bái ta làm sư phụ." Ngũ Trưởng Lão liền phản bác lại.

- "Các ngươi đều không được, để lão phu làm sư phụ nàng là thích hợp nhất." Nhị Trưởng Lão vuốt chòm râu bạc, nghiêm nhiên nói.

- "Không được...."

- "Ta mới đúng."

Tình hình càng lúc càng gay gắt, bên dưới, người xem không ngừng hút khí, trời ạ, chuyện gì đang xảy ra đây. Nhiều Trưởng Lão tranh một đồ đệ, là thật hay mơ vậy.

- "Các vị xin hãy nghe ta nói, ta sẽ không gia nhập Dược Đan Minh." Long Ngạo Tuyết thấy không ổn liền cắt gang cuộc tranh đấu của nhóm Trưởng Lão.

- "Cái gì?" Tám người đang hăng hái tranh cãi trầm miêng một lời.

- "Thật ra ta là muốn gia nhập vào môn phái linh giả, ta sẽ tham gia thi đấu linh lực, vậy nên mong các vị thông cảm." Long Ngạo Tuyết ái ngại nói ra lời trong lòng, nếu nàng không nói rõ ràng, bọn họ sẽ còn tiếp tục.

- "Haiz, nếu ngươi đã nói vậy bọn ta cũng không có ý kiến gì, nhưng Dược Đan Minh luôn luôn chào đón người Long Ngạo Tuyết." Đại Trưởng Lão đã nói vậy, những người khác không còn gì để tranh luận. Để mất một đồ đệ như vậy cũng thật tiếc.

- "Đa tạ các vị đã hiểu cho ta." Long Ngạo Tuyết nói xong cũng đi xuống đài, khảo hạch đã xong, nàng đã chứng minh được thực lực thật sự của Long Ngân Quốc, nàng phải đi vào đại môn phái.

Đại Trưởng Lão tùy tiện chọn vài người có thiên phú trong nhóm mười người ở vòng ba vào Dược Đan Minh. Tất nhiên Diệp Mi Nhi và Nam Cung Vi sẽ không được chọn. Các nàng trong lòng đầy oán hận, chỉ có thể đi tìm một vài môn phái thu nhận luyện đan sư, bắt quá chắc chắn sẽ rất khó. Tất cả đều tại Hiên Viên Hy và Long Ngạo Tuyết, Nam Cung Vi cùng Diệp Mi Nhi đương nhiên sẽ hận các nàng thấu xương.

Khảo hạch kết thúc, tiếp theo chính là vòng đấu linh giả. Sự cạnh tranh của tứ quốc sắp sửa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Long Hồ Tranh Phong

Đại hội linh giả phần hai bắt đầu, đây là trận chiến giữa các linh giả của. Linh Huyền đại lục. Tứ quốc có bốn mươi người tham gia thi đấu, người nào có thực lực vượt trội sẽ được lựa chọn vào môn phái.

Trên đài cao, như cũ vẫn là lão giả áo đen lần trước.

- "Đây là vòng đấu linh giả, kẻ có thực lực sẽ được vào môn phái. Các ngươi đều là những kẻ đại diện cho quốc gia thi đấu, hi vọng các ngươi sẽ không làm cho mọi người ở đây thất vọng. Về vòng đấu, chỉ có hai vòng: thứ nhất là kiểm tra cấp độ linh giả, thứ hai là khảo nghiệm thực chiến. Về phần khảo nghiệm thực chiến sẽ chia ra từng cặp đấu và đấu lại phần chung cuộc. Bây giờ, vòng đấu linh giả bắt đầu." Lão giả thanh âm dùng linh lực truyền vào tai mỗi người rõ ràng, quả nhiên đây là cao thủ.

Trên đài cao, chủ các môn phái và đại gia tộc đang vào chỗ ngồi. Gia chủ các gia tộc: Phượng Yến Hồng, Hách Liên Diệp, Bắc Nguyệt Từ Minh, Tuyết Vô Ưu và Vân Liên Đình. Chủ nhân đại môn phái: Hàn cung chủ Hàn Thiên, Nguyệt Ảnh tôn chủ Bắc Nguyệt Từ Lãnh, Học viện thần thú tứ đại viện chủ, Dược Đan Minh minh chủ, Tông chủ Luyện khí tông, cuối cùng là Tuyết Như Song.

Tuyết Như Song lần này vẫn như cũ mang mặt nạ che mặt. Hai mắt lười biếng nhắm lại dưỡng thần, tư thế phải nói là nửa nằm nửa ngồi trên ghế. Dù sao thì ở đây, bọn họ đều quen nhìn nàng như vậy rồi, nếu nữ thiếu chủ Băng Tâm Cung ngồi ngay ngắn, chú ý nghiêm túc thì mới là lạ.

- "Này, tại sao vị trí của ta với nàng lại xa như vậy." Bắc Nguyệt Từ Minh hung hăng trợn mắt nhìn thuộc hạ Khinh Phong, hần vát và lăm mồm gắt lại được Song nhi, ai ngờ lại ngồi xa như vậy chứ, còn cái tên Hàn Thiên chết tiệt lại ngồi sát bên cạnh Song nhi là sao? Hừ, nhìn ánh mắt tình ý kia của Hàn Thiên, Bắc Nguyệt Từ Minh thật muốn đập bay hần ta.

- "Chủ tử à, người ngồi bên chỗ đại gia tộc, chủ mẫu ngồi bên chỗ môn phái, làm sao mà gần cho được." Khinh Phong đầu khổ vô cùng, sao hần nằm cũng trùng đạn vậy, không khí tràn ngập mùi giấm chua, chủ tử, người không thể đem ngọn giáo chia sang phía thuộc hạ được.

- "Ngươi làm sao thì làm, ta phải ngồi bên kia." Bắc Nguyệt. Từ. Minh ánh mắt muốn phóng hỏa thẳng tắp liếc Hàn Thiên, nhìn là biết ngay hần có ý với Song nhi mà, Hàn Thiên, người được lăm, dám đánh chủ ý lên người nương tử nhà ta, lão tử liền đá văng ngươi.

- "Chủ tử, làm sao mà được...." Khinh Phong lời mới nói được một nửa đã bắt gặp ánh mắt đầy lửa kia của Bắc Nguyệt Từ Minh, đành ngoan ngoãn

ngậm miệng lại, chủ tử sẽ không đem hấn ra làm cái bao trút giận chứ. Cứ thế này hấn sẽ sớm đau tim mà chết mất.

"Chẳng phải vẫn còn một chỗ của Thập Tam cữu bên kia sao, ta với hấn đổi chỗ." Bắc Nguyệt. Từ Minh nhìn thấy Bắc Nguyệt Từ Ngọc đang nhàn nhã thưởng trà bên vị trí Nguyệt Ảnh Cung, ánh mắt xẹt qua vô vàn tia sáng, Thập Tam cữu, thật xin lỗi a.

Khinh Phong quả thật không biết nên nói gì lúc này, ý tưởng như vậy mà chủ tử nhà hấn cũng nghĩ ra được, Thập Tam gia, ngài tốt nhất nên tự cầu phúc cho mình a. Thân ảnh màu tím lướt qua như gió, rất nhanh Bắc Nguyệt Từ Ngọc còn đang ngơ ngác không hiểu vì sao mình lại biến thành ngồi vào chỗ Bắc Nguyệt gia chủ. Trơ mắt nhìn Bắc. Nguyệt Từ Minh đã cướp chỗ của mình, Bắc Nguyệt Từ Ngọc khinh bỉ vô cùng, đúng là trọng sắc khinh thân mà.

Tuyết. Như Song cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang dán lên người nàng, hai mắt hơi mở ra. Đập vào mắt nàng là gương mặt yêu nghiệt ngay bên cạnh, khỏe mỗi không khỏi giật giật. Đây chẳng phải chỗ của Bắc Nguyệt Từ Ngọc sao, sao hấn lại ngồi đây. Nhìn sang Bắc Nguyệt Từ Ngọc lửa giận ngút trời bên kia, Tuyết Như Song có cảm tưởng thất bại, trên đời này thật có người còn vô sỉ hơn nàng nha.

Hàn Thiên môi vẫn cong lên nụ cười, Bắc Nguyệt Từ Minh nếu thật thích Như Song như vậy, hấn thật đã yên tâm rồi. Giao Như Song cho hấn, có lẽ nàng sẽ hạnh phúc. Tình cảm này đành phải chôn sâu trong đáy lòng. Đời này, Hàn Thiên và Tuyết Như Song có lẽ chỉ là bằng hữu, không có gì thêm.

Bắc Nguyệt. Từ Minh rất bức mình, thái độ Hàn Thiên như vậy là có ý gì, cười cợt? Lúc này, ánh mắt hai nam nhân giao nhau, bên trong long hổ tranh phong ác liệt.

Dưới đài, Diệp Mi Nhi thật ái mộ nhìn Tuyết Vô Thương, thì ra hấn có thân phận lớn như vậy, nếu nàng ta được hấn chú ý đến, nàng ta nhất định sẽ đem Tuyết Như Song dẫm dưới chân, trả thù ngàn vạn lần. Nghĩ đến điều này, Diệp Mi Nhi không khỏi có chút ảo tưởng.

"Khảo hạch cấp bậc linh giả bắt đầu." Tiếng nói của lão giả lúc này lại vang lên bên tai mỗi người.

Đa số các thí sinh vừa khảo hạch đều rất tốt. Đến lượt Diệp Mi Nhi, nàng ta rút kinh nghiệm lần trước, lần này nàng ta không quấy rối trước trận đấu, giữ im lặng đến kì lạ. Hai tay đặt trên đá khảo hạch, linh lực từ trong người nhanh chóng đẩy ra. Từng tầng ánh sáng hiện lên, Thiên linh giả nhất phẩm là mức cuối cùng, dù không có mạnh như những người khác nhưng nàng ta là luyện đan sư nên đây cũng là một thiên tài rồi. Nghĩ đến việc này, Diệp Mi Nhi không khỏi lên liếc nhìn Tuyết. Vô Thương, hai má ửng hồng.

Tiếp theo là Diệp Uyển Linh và Diệp Hoàng Văn Thiên Linh giả tứ phẩm, Diệp Thanh Thiên Linh giả bát cảnh. Bên phía Nam Thiên Quốc, Nam Cung Vi Thiên Linh giả nhất phẩm, Nam Cung Huyền Thiên Linh giả bát cảnh, Vân Nghi quận chúa Thiên Linh giả tứ cảnh. Hai bên hiện đang cân bằng.

Hiên Viên Quốc quả nhiên không hổ là mạnh nhất, Hiên Viên Thần Thiên linh giả đỉnh cảnh, Hiên Viên Hy nhị cảnh, Hiên Viên Phong tam cảnh, Thượng Quan Nhu ngũ cảnh. Bọn họ không khỏi đắc ý khiêu khích hai quốc gia còn lại, năm nay, Hiên Viên Quốc thắng chắc.

Diệp Thanh không khỏi nắm chặt hai tay, hấn nhất định phải thắng Hiên Viên Thần, hai năm trước đã thua Nam Cung Thiên, bây giờ không thể bại dưới tay Hiên Viên Thần được.

Đến lượt Long Ngân Quốc khảo hạch, các quốc gia khác không khỏi xem thường bọn họ, dù sao cũng là yếu nhất, có gì đáng để xem. Long Ngạo Thiên đặt hai tay lên đá khảo hạch, từ từ truyền linh lực vào, cấp bậc C và màu sắc lúc này không ngừng biến đổi, tất cả đều trọn mắt nhìn hấn, làm sao có thể được.

Tuyết. Như Song ý vị sâu xa quan sát Long Ngạo Thiên, cái này gọi là thâm tàng bất lộ. Long Ngân Quốc thật không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 27: Kẻ Kỳ Quái

Ánh sáng trên mặt tinh thạch khảo hạch không ngừng tăng vọt, Thiên linh giả tứ phẩm, Thiên linh giả ngũ phẩm, lục phẩm, đến Thiên linh giả thất phẩm thì dừng lại. Long Ngạo Thiên mồ hôi như mưa, vẻ mặt tái nhợt, hấn là dùng không ít lực. Người khác nhìn vào thì sẽ nghĩ hấn là đang cố dồn linh lực vào tinh thạch, nhưng những người đang ngồi phía trên thì lại rõ ràng vô cùng, hấn là đang cố kiềm chế linh lực được phóng thích, cố tình che giấu đi thực lực thật sự. Lí do vì sao? Dĩ nhiên là để giảm mức độ phòng bị của ba quốc gia còn lại. Như vậy, đối phương sẽ ít đề phòng hơn. Đối thủ càng xem nhẹ mình thì phần thắng càng lớn. Tuy nhiên, trong lớp linh giả trẻ tuổi sẽ không có bao nhiêu người làm được chuyện này. Người tuổi trẻ tài cao ai mà không muốn được người khác ngợi khen, ca tụng, bọn họ càng phải phô trương ra thực lực của bản thân để kiêu ngạo trước kẻ khác. Đáng tiếc, loại người hảo thắng như vậy sẽ gặp không ít vất vả, trên võ đài sẽ ăn không ít khổ. Long Ngạo Thiên mới mười tám tuổi đã có sức nhẫn nhịn tới như vậy thật khiến cho người ta mở rộng tầm mắt. Trên đời này có ai muốn bị người khác khinh thường đâu chứ.

Tuyết Như Song càng nhìn càng thấy thú vị, huynh muội Long gia này cũng thật có chút bản lĩnh đi, hai người này không lọt vào tay nàng thì ba chữ Tuyết Như Song sẽ viết ngược lại. Hàn Thiên ánh mắt đang lên sự hứng thú, Long Ngạo Thiên này trong tương lai thành tựu không nhỏ. Bất quá hấn sẽ chọn môn phái nào thì còn tùy. Nhìn qua Hàn Thiên cũng biết Tuyết Như Song sẽ tóm Long Ngạo Thiên và Long Ngạo Tuyết, nếu thật sự nàng muốn thì hấn sẽ không tranh giành, dù sao nhân tài mỗi đợt tuyển sinh của Hàn Cung cũng không ít.

Bắc Nguyệt Tử Minh ánh mắt toé đầy lửa nhìn Hàn Thiên. Nam nhân chết tiệt, dám mơ tưởng đến nương tử của hắn, hừ, cũng phải xem thử Bắc Nguyệt Tử Minh hắn là người nào.

Trong Long Ngân Quốc, ngoài Long Ngạo Thiên ra cũng chẳng có người nào nổi trội, sự đề phòng đối với Long Ngân Quốc lại giảm xuống. Dù sao đối với những kẻ tâm cao khí ngạo như Hiên Viên Thần, Long Ngạo Thiên cũng chẳng là cái gì.

Người của tứ quốc nhanh chóng được chia ra đấu vòng sơ khảo. Vòng đấu này chỉ loại ra một số thí sinh linh lực yếu hơn những người còn lại, rất không may, Diệp Mi Nhi, và Hiên Viên Hy lại đụng phải Thiên linh giả tứ cảnh nên đã bị loại ra ngoài. Nàng ta dù sao cũng là luyện đan sư, vòng đấu linh giả này cũng không quá mức cần thiết.

Ở Linh Huyền Đại Lục, luyện đan sư rất được đề cao, linh giả cần đan dược của bọn họ về nhiều mặt. Thí dụ như để nâng cao linh lực, trị thương, hay tăng cường thể lực... Cho dù linh lực không tốt như linh giả, bọn họ vẫn là được kính trọng, cũng bởi vì như thứ nên Dược Đan Minh mới tồn tại vững chắc giữa đại lục này.

Vòng sơ khảo qua đi, chỉ còn số ít linh giả vượt qua được. Hiên Viên Quốc có Hiên Viên Phong, Hiên Viên Thần, Thượng Quan Nhu. Diệp Linh Quốc còn Diệp Thanh, Diệp Uyển Linh, Diệp Hoàng Vãn. Nam Thiên Quốc có Nam Cung Vi, Nam Cung Huyền và Vân Nghi quận chúa. Long Ngân Quốc gồm huynh muội Long Ngạo Thiên và một gã Thiên linh giả tứ cảnh. Thế trận cũng rất cân bằng.

Mặc dù Đại Hội Linh Giả hai năm mới tổ chức một lần, nhưng đây thực chất là cuộc tranh tài tứ quốc, hay nói một cách chính xác hơn là vòng đấu giữa các hoàng thất với nhau.

Trận đấu thứ hai sẽ diễn ra vào hai ngày sau. Hiện tại mỗi người đều cố gắng nâng cao thực lực. Vừa ra khỏi trường đấu, Long Ngân Quốc liền đụng phải Nam Thiên Quốc.

"Long Ngạo Tuyệt, đừng tưởng rằng ngươi luyện ra đan dược tứ phẩm thì giỏi lắm rồi. Rõ ràng muốn được vào môn phái còn giả bộ thanh cao, hừ, đợi hai ngày sau, Long Ngân Quốc các ngươi bại trận, đến lúc đó, cho dù là tiểu môn phái vẫn sẽ không nhận ngươi." Nam Cung Vi nghiêng tăng nghiêng lợi nói ra lời này, nàng ta hận Long Ngạo Tuyệt đến tận xương tủy. Là Long Ngạo Tuyệt lần ắt hết hào quang của nàng ta, vì nàng mà nàng ta không góc đầu lên được. Nàng ta muốn Long Ngạo Tuyệt thân bại danh liệt, bị nàng ta dẫm nát dưới chân.

"Ca ca, chúng ta đi thôi." Không thèm để ý đến Nam Cung Vi đang đ gận dữ, Long Ngạo Tuyệt nghiêm nhiên kéo tay Long Ngạo Thiên rồi đi. Đối với nàng mà nói, Nam Cung Vi chẳng khác nào nữ nhân không não rỗng. Để ý đến một nữ nhân đang điên cuồng là một việc hết sức lãng phí thời gian, thà nàng đi luyện tập thì tốt hơn.

"Này, ngươi đừng có khinh người quá đáng." Nam Cung Vi thấy thái độ xem thường của Long Ngạo Tuyệt thì lửa giận càng lớn, nàng ta toan chặn đường đoàn người Long Ngân Quốc.

"Nam Thiên công chúa, thỉnh tránh sang một bên." Long Ngạo Thiên lạnh lùng nói, nữ nhân này thật ngu ngốc.

"Ta không tránh thì sao ? Chẳng lẽ ngươi dám đánh ta." Nam Cung Vi giọng nói đầy khiêu khích, nàng ta đắc ý hất hàm.

"Thì chúng ta sẽ đánh ngươi chứ sao. Nữ nhân nào ngực đều phẳng, ngu ngốc." Chưa đợi Long Ngạo Thiên kịp phản ứng, một giọng nói khác đã chen ngang vào, làm Nam Cung Vi tức điên lên.

Quay đầu lại, nàng ta nhìn thấy sau lưng mình, một thanh y nam tử đang đứng, hắn tuấn mĩ vô cùng, nhất là ngũ quan thập phần mị hoặc. Nhưng điều đang chú ý là hắn đang bế một hồng y nữ tử khoảng mười lăm tuổi. Nữ tử kia xinh đẹp vô cùng, y phục một màu đỏ rực, nói là hồng y thì cũng không chính xác, vì nàng vốn dĩ mặc bạch y, nhưng bên trên lại thêu đầy hoa bi ngạn nên cũng không khác hồng y là mấy. Ánh mắt của những người xung quanh lại tập trung hết lên người bọn họ. Ở thời đại này, việc một nam tử gần gũi với một nữ nhân đã là điều cấm kỵ, huống hồ, thanh y nam tử kia lại ngang nhiên bế một nữ tử thanh thiên bạch nhật, đủ thấy kinh hãi thế tục ra sao.

Nam Cung Vi càng nhìn càng cảm thấy ghen ghét, tại sao nam tử tuấn tú trên đời đều không để ta đến nàng ta. Nàng ta thật không cam tâm.

"Nữ nhân kia, ngươi thật không biết xấu hổ, giữa ban ngày ban mặt mà để cho nam nhân ôm ấp." Nam Cung Vi vừa tức vừa thẹn, đáng lý ra, nàng ta đang ra oai phủ đầu với Long Ngạo Tuyệt, lại bị nữ nhân này chen ngang vào. Đã vậy, lại còn nam tử đang ôm nàng cũng thật yêu mị.

"Tại sao giữa đường lại có chó suýt loạn lên vậy ? Thật xui xẻo." Hồng Ngạn - hồng y nữ tử cực kỳ không vui, nàng ghét nhất là nghe loại nữ nhân điên cuồng này suốt ngày kiêu ngạo.

"Ngươi..ngươi dám mắng bản công chúa, muốn chết sao?" Nam Cung Vi lần này hắn là tức giận không nhẹ. Hết lần này tới lần khác lại có kẻ đến nhạo báng nàng ta.

"Ta cũng đâu nói ngươi a. Nếu ngươi tự nhận biết được mình thuộc chủng loại gì thì tốt nhất tránh sang một bên, chó ngoan không cản đường." Hồng Ngạn cũng không phải là người tốt bụng gì, nàng tự nhiên sẽ giải thích rõ cho Nam Cung Vi biết, không cần vòng vèo lung tung cho mệt.

"Ngươi dám mắng bản công chúa, thật to gan." Nam Cung Vi lửa giận càng lớn, một Long Ngạo Tuyệt đã khiến nàng ta điên cuồng, bây giờ ở đâu nhảy ra một hồng y nữ tử miệng lưỡi bén nhọn, thật khiến cho người ta giận sôi máu.

Nam Cung Vi phóng ra linh lực đánh về phía nữ tử kia, trong mắt nàng ta tràn đầy tham độc, thử xem nam nhân kia có buông hồng y nữ tử ra không.

Nam Cung Vi tuyệt đối tự tin với năng lực của nàng ta, đủ khả năng đả thương nữ nhân kia.

Nam Cung Huyền sắc mặt chợt biến, Nam Cung Vi đúng là hành động không có đầu óc, chọc đến mây đại nhân vật như vậy rồi mà vẫn chẳng khôn ra được mà thu liễm tính cách kiêu ngạo kia. Nếu nàng ta xảy ra chuyện gì, như vậy vòng đầu thứ hai Nam Thiên Quốc chắc chắn thua. Hắn thật hối hận vì sao lại cùng đội với Nam Cung Vi. Thân ảnh chợt loé, Nam Cung Huyền bay đến trước ngăn cản Nam Cung Vi. Đáng tiếc, hắn lại chậm một bước, linh lực mà Nam Cung Vi xuất ra không hề nhẹ, thẳng tắp đánh tới trước mặt hồng y nữ tử như một móng vuốt sắc. Những người xung quanh sắc mặt đột biến, Nam Cung Vi muốn hủy dung Hồng Ngạn.

Nam Cung Huyền trong lòng cả kinh, dương mắt nhìn linh lực đã sắp chạm đến mục tiêu. Giữa lúc này, một luồng khí tức khác đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng bức lui linh lực mà Nam Cung Vi đã phóng thích ra, không những vậy, nó còn ra sức quét những vùng xung quanh một cách mạnh mẽ. Nam Cung Vi đang dương dương đắc ý bất ngờ bị đánh ngược trở lại văng ra phía sau năm trượng, phun ra một ngụm máu tươi. Vẫn là Nam Cung Huyền nhanh tay chặn bớt đợt cuồng khí tiếp theo, nếu không, Nam Cung Vi hậu quả khó lường, mặc dù đã xuất tận lực nhưng Nam Cung Huyền vẫn bị đẩy lui ba bước, đủ thấy phần dư linh lực của đối phương đủ mạnh.

Vân Nghi quận chúa run sợ, vội vàng đỡ Nam Cung Vi dậy.

- "Công chúa, cô có sao không?"

Nam Cung Vi không thể nào tin được, nàng ta đã bị trọng thương. Thanh y nam tử vẫn lạnh nhạt đứng đó, hắn không hề cử động, dù chỉ một chút, chỉ riêng phần khí tức dao động quanh thân đã mạnh đến vậy, cấp bậc linh giả của hắn không biết đã đạt đến mức độ nào.

- "Công tử, đã đắc tội, mong công tử bỏ quá cho." Nam Cung Huyền là kẻ biết tiến lùi, tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào vào lúc này.

- "Nể tình các người còn phải thi đấu, hôm nay ta tạm tha cho nàng ta, nếu không, người nghĩ bây giờ nàng ta vẫn còn mạng sao." Dạ Mị thanh âm vang vọng, truyền vào tai mỗi người rõ mồn một. Hắn ghét nhất là kẻ nào dám động đến Hồng Ngạn, đặc biệt là loại nữ nhân kia.

Nam Cung Huyền biết rõ lời Dạ Mị nói là thật. Hắn hoàn toàn có thể lấy mạng Nam Cung Vi. Mồ hôi chảy ròng, áp lực từ trên người Dạ Mị quá lớn.

- "Cô nương xinh đẹp, người có muốn học chung với ta không?" Không biết như thế nào, Hồng Ngạn đã chạy tới bên chỗ Long Ngạo Tuyết, hai mắt lấp lánh. Tiếng lục lạc theo bước chân của nàng còn âm vang trong gió.

- "Cô nương, ngày mai ta phải thi đấu, nếu may mắn có thể được vào môn phái học, cô nương ở môn phái nào?" Long Ngạo Tuyết thấy thái độ Hồng Ngạn xoay chuyển một trăm tám mươi độ thì rất ngạc nhiên. Nhưng mà Hồng Ngạn lúc này đáng yêu hơn khi nãy nhiều.

- "Ta ở Băng Tâm Cung, cô nhất định phải vào đấy nhé." Hồng Ngạn tinh nghịch nháy mắt một cái, tâm hồn nam tử xung quanh như đều bay mất.

- "Ngạn nhi, trở lại đây, Băng Tâm Cung không phải muốn vào là vào đâu, còn phải xem nàng có năng lực đó hay không." Dạ Mị đen mặt, Hồng Ngạn chưa bao giờ tự mình nhảy xuống đất chạy loạn, chân nàng không mang hài, lỡ bị thương thì sao. Lời vừa nói xong, hắn nhanh chóng tiến đến bên Hồng Ngạn lên đi về phía trước.

Hồng Ngạn bị bế lên, còn không chịu bỏ cuộc, quay lại vẫy vẫy tay với Long Ngạo Tuyết.

- "Cô nhất định phải đến đấy nha, ta chờ cô."

Khoé môi Long Ngạo Tuyết khẽ cong lên. Người Băng Tâm Cung đều thú vị vậy sao. Vậy thì nàng càng muốn đến nơi đó. Từ sâu trong nội tâm nàng đã sớm đưa ra quyết định của cuộc đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Toàn Trường Kinh Ngạc

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, vòng đầu linh giả đã đi vào thời điểm máu chó. Trong mấy ngày này, linh giả tứ quốc không ngừng luyện tập. Diệp Thanh đã bước vào Thiên linh giả đình cảnh, điều này khiến hắn rất vui mừng. Thực lực của tứ quốc có thể nói là tạm thời cân bằng, ngoại trừ Long Ngân Quốc.

Bên trên võ đài vẫn là lão giả áo đen như trước, nhanh chóng tuyên bố thể lệ thi đấu, và trình tự bốc thăm, ôp giả kia liền rời đi. Để bốc thăm được công bằng, người đại diện tứ quốc đều sẽ bốc thăm, nếu hai đội bốc trúng tên đối phương thì sẽ xếp thành một cặp đấu. Rất không may mắn, Diệp Linh Quốc lại đụng phải Hiên Viên Quốc, Nam Thiên Quốc đấu với Long Ngân Quốc. Thắng thua có vẻ đã rất rõ ràng, nhưng bên trong còn chứa đựng huyền cơ gì không ai biết được.

Bên trên hàng ghế cao quý, Hàn Thiên câu môi cười, ai ai cũng đoán Long Ngân Quốc sẽ thua rất thảm nhưng hắn không nghĩ như vậy. Dựa vào bản lĩnh giấu đi thực lực của bản thân, Long Ngân Quốc sẽ không như yếu nhất trong tứ quốc.

- "Như Song, muội nghĩ lần này ai sẽ thắng đây." Hàn Thiên phe phẩy ngân phiến, bên tai Tuyết Như Song nhỏ giọng xem xét.

- "Long Ngân Quốc." Tuyết Như Song vẫn như cũ hai mắt nhắm lại dưỡng thần, trả lời lại vô cùng chắc.

- "Long Ngạo Tuyết, Long Ngạo Thiên, rất có ý vị. Hai người này ta muốn chắc rồi." Hàn Thiên không những không ngạc nhiên, trong mắt còn hiện ra ta cười. Tuy là nói vậy nhưng bọn họ muốn vào môn phái nào thì còn tùy. Muốn có được học viên ưu tú thì còn phải dựa vào điều kiện của môn phái mình.

- "Hai người này ta cũng muốn, Hàn Thiên, chỉ bằng chúng ta đánh cược xem bọn hắn sẽ chọn học ở nơi nào." Tuyết Như Song mặt ngoài thì nói đánh cược nhưng trong lòng đã rõ ràng tất cả. Long Ngạo Tuyết là luyện đan sư nên nàng sẽ chọn Băng Tâm Cung. Dù trên đại lục vẫn có môn phái đào tạo cả về luyện đan và tu luyện, tuy nhiên, Băng Tâm Cung vẫn là có đủ điều kiện thuận lợi nhất. Nếu có cơ hội kiếm tiền nàng đại gì không làm. Có ai lại chê tiền trong túi quá nhiều đâu.

- "Được, vậy phải xem lực hấp dẫn của bên nào lớn hơn." Hàn Thiên chấp nhận đánh cược làm cho Tuyết Như Song có chút ngạc nhiên, điều nàng biết Hàn Thiên hẳn cũng nhìn ra, chẳng lẽ hắn lại chê tiền nhiều quá hay sao. Mặc kệ là thế nào, đã tự mình dâng đồ tới cửa, không nhận thì quá lãng phí rồi.

- "Vây trăm vạn lượng bạc." Tuyết Như Song vừa hô giá xong trên mặt cong để lộ ra đang về 'ta rất lương thiện' làm cho khoé miệng Hàn Thiên không khỏi co giật. Có cần bóc lột như vậy không, nói thật hắn rất nghèo khó nha.

- "Được, thành giao." Thế gian có câu quân tử nhất ngôn, đã chấp nhận rồi thì mất bạc cũng không sao, miễn là nàng vui vẻ là được. Nàng đúng thật là rất yêu tiền.

Bắc Nguyệt Tử Minh nhìn hai người thì thầm to nhỏ, hai mắt đã muốn bốc hỏa. Hàn Thiên, sẽ có ngày bản gia chủ san bằng Hàn Cung của người, hừ.

- "Nuông tử, ta có rất nhiều tiền, nàng muốn bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu. Lấy luôn ta cũng được." Bắc Nguyệt Tử Minh ra sức nịnh nọt, vẻ mặt vô cùng chan chổ. Miệng còn cười tươi hơn hờ.

Tuyết Như Song nghe xong câu cuối cùng, khoé miệng không khỏi run rẩy. Còn có loại vô sỉ đến mức này sao.

- "Không cần, tự ngươi giữ lại đi." Tuyết Như Song nhàn nhạt nói, hai tay không khỏi xoa xoa huyết thái dương, đối với ten yêu nghiệt Bắc Nguyệt Tử Minh này nàng thật không có biện pháp, chỉ có thể mặc kệ. Tuy vậy, trong lòng nàng cũng có chút rung động, tình cảm của hắn không phải là giả, nàng không biết nên làm thế nào. Thời điểm em gái nàng tự tay giết chết nàng, tâm của nàng đã sớm nguội lạnh. Gặp được huynh muội Thánh tộc là nhân duyên, nàng cùng bọn họ hơn mười năm chung đụng, nàng cũng hiểu được tình cảm thân thiết ấy. Nhưng còn hắn, liệu nàng có thể tin tưởng mà giao ra tâm của mình hay không. Nàng rất sợ, sợ lại lần nữa bị chính người mà mình tin tưởng nhất cùng thương yêu nhất phản bội. Cảm giác chìm ngập trong bóng tối vô tận đó thật đáng sợ.

Nhìn đến quang trong mắt Tuyết Như Song, Bắc Nguyệt Tử Minh không khỏi cười khỏ, nàng vẫn chưa thể tiếp nhận hắn, là vì cái gì khiến nàng luôn lạnh lùng như vậy, rốt cuộc thì nàng đã trải qua những loại đau đớn nào mới đóng chặt tâm mình lại, nghĩ đến đây hắn thật cảm thấy rất đau xót.

Hàn Thiên tựa hồ là kẻ ngoài cuộc, hắn không hề nói thêm gì nhưng nội tâm lại nổi sóng. Hắn biết nàng đã yêu Bắc Nguyệt Tử Minh, chẳng qua nàng là đang tự trốn tránh mà thôi, liệu hắn có nên giúp bọn họ hay không đây. Yêu một người thì cần phải hi sinh vì người đó, Hàn Thiên hẳn nguyện ý vì hạnh phúc của nàng mà bất chấp tất cả, bao gồm cả tâm của mình.

Trên hai võ đài là đại diện tứ quốc tham gia thi đấu. Một bên là Long Ngân Quốc đấu với Nam Thiên Quốc, bên còn lại là Hiên Viên Quốc và Diệp Linh Quốc. Sau khẩu lệnh bắt đầu, hai bên nhanh chóng gia nhập chiến trận. Linh lực tỏa ra bốn phía đem lại áp lực không hề nhỏ. Quả không hổ danh là nhân tài tứ quốc, dưới hai mươi tuổi mà đã có được trình độ này thì quả thật là thiên tài bậc nhất.

Nam Thiên Quốc vốn không xem Long Ngân Quốc là đối thủ, thậm chí còn cảm thấy rất may mắn. Để bọn họ có thể không tốn sức lực mà vào thẳng vòng cuối cũng thật tiện nghi. Đáng thương cho Diệp Linh Quốc lại đối đầu với Hiên Viên Quốc, chắc chắn sẽ thua rất khó coi. Danh xưng đệ nhị này chắc chắn không thoát khỏi tay, thậm chí cả danh đệ nhất Nam Thiên Quốc cũng muốn, hai năm trước Nam Cung Thiên đã bại tam quốc bước vào môn phái, bọn hắn mũi đã hướng cả lên trời, dù thắng hay thua Hiên Viên Quốc vẫn là bị áp chế.

Hiên Viên Quốc cùng Diệp Linh Quốc giao phong kịch liệt. Linh lực phóng ra bừa bãi xung quanh. Rất nhanh, Diệp Linh Quốc đã yếu thế, không thể nào trách bọn họ được, là do Hiên Viên Quốc thực lực mạnh hơn, Diệp Thanh mới vừa đột phá Thiên linh giả đình cảnh, miễn cưỡng mới có thể cùng Hiên Viên Thần cầm cự. Mà bên kia, Diệp Hoảng Văn và Diệp Uyên Linh lại bị áp sát. Mặc dù Hiên Viên Phong mới có tam cảnh nhưng vũ kỹ quả thật rất tốt, vũ khí của hắn cũng không phải bình thường, là kiếm làm bằng huyền thiếc, tuy chỉ là huyền thiếc nguyên chất được chế tạo thành nhưng uy lực không hề nhỏ, cộng thêm Thượng Quan Nhu đã tới ngũ cảnh, roi da xà trăm năm trong tay nàng ta tràn đầy linh lực mạnh hơn hai người kia một cấp bậc, quả nhiên áp chế được Diệp Uyên Linh. Mà Hiên Viên Phong cư nhiên là ngang tay với Diệp Hoảng Văn.

Hiên Viên Thần không muốn giằng co lâu, như vậy sẽ tổn hao linh lực, bọn họ dù vào được vòng sau cũng sẽ thiệt thòi lớn. Nghĩ như vậy liền muốn tốc chiến tốc thắng. Linh lực không ngừng truyền vào bảo kiếm trên tay, Hiên Viên Thần muốn ra đòn quyết định. Diệp Thanh mảy cau lại, hắn phải cố gắng chống đỡ, cùng một cấp bậc không thể thua dễ dàng được, lần này Diệp Linh Quốc gặp xui xẻo lớn.

Kiểm khí nhanh chóng hướng Diệp Thanh vọt tới, linh lực màu xanh lục tản ra đầy nguy hiểm. Diệp Thanh hai tay nhanh chóng kết ấn tạo ra một lá chắn linh lực màu cam chặn lại công kích. Hai bên va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ 'ầm, ầm'. Bảo kiếm bị lá chắn chặn lại nhưng không có ngừng lại. Toàn thân nó tản ra linh lực mạnh mẽ tấn công vào lá chắn. Diệp Thanh thầm kêu hai tiếng không ổn lập tức đẩy tất cả linh lực trong cơ thể ra, trên mặt dần

hiện lên về tái nhợt.

Hiên Viên Thần cũng không có khinh suất, linh lực tuôn ra càng nhiều. Chỉ nghe "răng rắc" là chấn nứt ra kiếm khí đánh tới, Diệp Thanh sức lực đã cạn kiệt nhanh chóng vật ra khỏi võ đài, phun một ngụm máu tươi. Mắt thấy người tiên phong bị đánh bay, Diệp Hoàng Văn và Diệp Uyển Linh lần lượt bị hại gục. Hiên Viên Quốc toàn thắng

- "Hiên Viên Quốc đấu với Diệp Linh Quốc, Hiên Viên Quốc toàn thắng." Tiếng vị lão giả áo đen lại vang lên, sau đó liền biến mất.

Dưới võ đài, Diệp Mi Nhi hai tay nắm chặt, nằng ta thật không cam tâm, vì sao bản thân thua Hiên Viên Hy không nói, ngay cả võ thuật cũng thất bại. Chỉ trách bọn họ là xui xẻo.

Bên kia, tình huống dây dưa vẫn kéo dài. Trận đấu giữa Nam Thiên Quốc và Long Ngân Quốc không ngờ lại lâu như vậy. Điều này khiến Nam Cung Huyền có chút mất kiên nhẫn. Đáng lý ra là định đánh nhanh thắng nhanh nhưng không hiểu sao lại bị đối phương dây dưa không dứt được, thể lực của bọn họ đã không còn được như trước, nếu cứ tiếp tục e rằng cũng không phải là cách. Nghĩ vậy, Nam Cung Huyền vận dụng linh lực muốn trước đá bại Long Ngạo Thiên, chỉ cần Long Ngạo Thiên rơi đài, hai người còn lại tự khắc sẽ thất bại. Vòng xoáy linh lực nhanh chóng hình thành lao thẳng về phía Long Ngạo Thiên. Theo suy nghĩ của mọi người, Long Ngạo Thiên chắc hẳn không trụ được. Với thực lực chênh lệch như vậy, chiến đấu đến giờ phút này đã là quá sức rồi. Vòng xoáy kia hướng Long Ngạo Thiên mà đến vô cùng hung mãnh. Long Ngạo Thiên hình thành vòng bảo vệ, vòng xoáy chạm phải vòng bảo vệ cư nhiên bị đánh tan. Toàn trường đều là kinh ngạc không thôi, làm sao có thể.

Nam Cung Huyền không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt. Vòng xoáy kia là tám phần công lực của hắn, cho dù ba người kia có hợp lực lại đi nữa thì cũng không thể cứ như vậy biến mất được, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- "Cũng đã đến lúc trận đấu kết thúc rồi, Nam Thiên Quốc cũng không nên kiêu ngạo nữa." Thanh âm lạnh lùng của Long Ngạo Thiên vang vọng cả võ đài.

Tay hắn nhanh chóng hội tụ linh lực, một vầng sáng màu đỏ nhanh chóng hình thành, tụ lại trên tay hắn như một quả cầu lửa. Nó càng ngày càng lớn. Bên kia, Long Ngạo Tuyệt cùng đồng đội rút lui, bọn họ đều đem linh khí chuyển giao cho Long Ngạo Thiên, quả cầu linh lực đỏ rực rời khỏi bàn tay hắn bay tới đám người Nam Thiên Quốc. Mà bên kia cũng vội vàng hợp lực kết ấn chống đỡ. Tuy nhiên, mảng chấn kia tựa hồ không có tác dụng gì, nhanh chóng bị hoá giải. "Uỳnh" sau tiếng va chạm, ba người, Nam Cung Huyền, Nam Cung Vi và Vân Nghi quận chúa đã nằm trên mặt đất, cả ba đều bị thương nặng. Nam Cung Vi thật không thể tin được mình lại đại bại dưới tay kẻ mà mình khinh thường nhất.

Xung quanh, tiếng hút khí đồng loạt vang lên, mau nhìn trên võ đài bị tăng phá thì biết, sức mạnh vừa rồi thật kinh khủng, Long Ngân Quốc cư nhiên là thâm tàng bất lộ a, thật đáng sợ.

- "Long Ngân Quốc đấu với Nam Thiên Quốc, Long Ngân Quốc toàn thắng." Tiếng vị lão giả lại vang lên.

Không ai có thể tưởng đến kết quả này, càng không dám nhận định đây là sự thật, thiên a, đây là mơ hay thật vậy.

Xem Nam Cung Vi ban đầu còn kiêu ngạo bao nhiêu thì bây giờ lại có bấy nhiêu mất mặt. Nàng ta hận Long Ngạo Tuyệt đến tận xương tủy, ánh mắt tràn ngập âm hiểm. Nam Cung Vi nằng thề không cùng Long Ngạo Tuyệt đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ai Mới Là Thiên Tài?

Long Ngân Quốc chiến thắng quả nhiên gây kinh động không nhỏ. Nhìn vào thực lực của bọn họ rõ ràng không thể tạo ra oanh động lớn như vậy, làm sao có thể. Nam Thiên Quốc lần này quả nhiên đủ mất hết mặt mũi đi. Xem bọn họ ngày thường có bao nhiêu cao ngạo, lỗ mũi đều hướng lên trời, chẳng để ai vào mắt. Ngoài Nam Cung Huyền và Vân Nghi quận chúa có hơi thu liễm, nhưng Nam Cung Vi thì bộ dạng hống hách đến không chịu nổi, thường xuyên mắng chửi người. Vài ngày trước, nàng ta còn kiêu ngạo nói trắng Long Ngân Quốc chắc chắn thảm bại, bây giờ, kẻ đang chột vật dưới đất kia chẳng phải là nàng ta sao. Diệp Linh Quốc mặt dù có kinh ngạc nhưng lại vô cùng hả dạ, ít nhất bọn họ là bại dưới tay Hiên Viên Quốc còn có thể lý giải, đằng này, Nam Thiên Quốc thật là 'tiếng tăm' vang xa.

Hiên Viên Thần sắc mặt không khỏi âm trầm. Bọn họ vốn dĩ đã xem thường Long Ngân Quốc. Không ngờ thực lực bọn họ lại không thấp, bất quá lần này trận đấu cuối cùng, hắn—Hiên Viên Thần phải là quán quân. Chẳng qua chỉ là một đám không có tài năng mà thôi.

Nam Cung Vi chịu mọi ánh mắt khinh bỉ rốt cuộc không chịu được chỉ vào Long Ngạo Tuyệt mắng:

- Nhất định là bọn họ gian lận, bọn họ không có khả năng thắng chúng ta, bọn họ chính là nhân cơ hội tráo người, chắc chắn là vậy.

Những người khác nghe lời Nam Cung Vi nói lập tức bừng tỉnh đại ngộ. Rất có khả năng a. Vị lão giả áo đen lần nữa lại xuất hiện.

- "Ý người là bọn ta mắt mù không phân rõ đâu là thật đâu là giả. Chẳng lẽ các vị phía trên còn ngu muội hơn người, hừ. " Lão già tức giận, lão tất nhiên biết Long Ngân Quốc che giấu thực lực, nhưng lời nói như vậy chính là chỉ trích người giám sát như lão có mắt như mù sao. Đã không có thực lực thì đừng có mà ở đây lên giọng.

- "Không, ý ta chỉ là muốn biện rõ thực hư mà thôi." Nam Cung Vi run lên, nàng ta không nghĩ sẽ gây ra họa. Đắc tội với những nhân vật kia, nàng ta gánh không nổi.

- "Nếu đã vậy, chi bằng để người tới khám xét đi, cho nàng ta khỏi phải kêu réo cái gì." Lão già kia chưa kịp nói gì thì Tuyết Như Song đã mở miệng, Nam Cung Vi thật quá ồn ào làm nàng không thể ngủ được, huống chi nàng cũng nóng lòng muốn biết trận đấu cuối cùng này có bao nhiêu hấp dẫn.

Nghe thấy nàng mở miệng, những người xung quanh cũng khá bất ngờ, dù sao Tuyết Như Song lạnh lùng bọn họ đều biết. Chỉ có điều, như vậy cũng tốt, miễn cho có kẻ nói ra nói vào.

- "Cứ như vậy đi." Phượng Yến Hồng cũng hết sức tán đồng, nàng là gia chủ Phượng gia, đối với Tuyết Như Song cũng có chút hảo cảm. Tuy lạnh lùng nhưng hành động bao giờ cũng có lý lẽ.

Thấy bọn họ đều đồng ý, nghiêm chỉnh ngay lập tức được thực hiện, kết quả cũng thật không có gì đặc biệt, Long Ngân Quốc không có gian lận. Việc Nam Cung Vi làm nhanh chóng gây nên sự bất bình.

- "Rõ ràng không đủ thực lực còn đi vu oan cho kẻ khác."

- "Nam Thiên Quốc này cũng không phải tốt lành gì."

- "Mau xem phẩm chất Công chúa bọn họ thì đủ hiểu đi."

Nam Cung Vi hoàn toàn phát hoảng. Không thể nào, không có khả năng, nàng không thể thua như vậy được. Nhưng kết quả oà ngay trước mắt, nàng ta không muốn tin cũng phải tin. Nam Cung Huyền im lặng kéo Nam Cung Vi đi, ở lại chỉ càng thêm mất mặt mà thôi. Bọn họ chính là quá xem thường người khác nên mới nhận đến kết quả hôm nay.

Vì Diệp Linh Quốc và Nam Thiên Quốc bị thương khá nặng nên vài ngày sau mới tiến hành tranh đấu. Mà Hiên Viên Quốc bây giờ sẽ chiến, dù sao bọn họ đều không có tổn thương gì.

- "Vòng cuối cùng, Long Ngân Quốc đấu với Hiên Viên Quốc." Tiếng lão già kia lại vang lên, đối xong liền không đấu vết biến mất.

Trên võ đài, Hiên Viên Thần đứng đối diện với Long Ngạo Thiên, ánh mắt chứa đựng sự khinh thường rõ ràng.

- "Các người chẳng qua gặp một chút may mắn mà thôi, hôm nay bốn vương sẽ cho người biết thế nào mới là thiên tài, một Thiên linh giả thất cảnh sao, không xứng làm đối thủ của bốn vương." Hiên Viên Thần thật kiêu ngạo mà nói ra lời này. Trong tứ quốc hiện nay, chỉ có hắn đạt tới Thiên linh giả đỉnh cảnh ở tuổi mười tám, Long Ngạo Thiên chẳng qua chỉ là tôm tép nhỏ bé.

- "Vậy phải chờ xem ai mới là thiên tài." Long Ngạo Thiên chân mày khẽ nhướng lên, ai hơn ai chưa đánh thì chưa biết đâu.

- "Hừ, muốn thắng bốn vương, mơ tưởng." Hiên Viên Thần không muốn nhiều lời lập tức phát ra linh lực khổng lồ đánh tới.

Long Ngạo Thiên khoé mắt chứa đựng ý cười lách mình một cái liền tránh được chiêu kia. Hiên Viên Thần lại càng coi thường hắn, chỉ biết lẩn tránh mà thôi, không có đủ năng lực thì chính là phế vật. Tay lại huy động uy lực cường hãn tự thành chiêu phong hướng đến Long Ngạo Thiên. Rất tiếc qua nhiều lần, hắn vẫn là tránh được dễ dàng. Hiên Viên Thần đánh mấy chiêu vào hư không, lập tức nổi giận.

- "Người có giỏi thì đánh tay đôi với bốn vương, đừng có mà làm rùa rụt cổ."

- "Ta thật đúng là rùa nhưng phải xem Tĩnh vương có bản lĩnh bắt được con rùa này hay không." Long Ngạo Thiên vừa nói, vừa lách mình rời khỏi.

Lần này, Hiên Viên Thần thật nổi giận, hắn liền xuất ra vũ kỹ cao nhất muốn ngay lập tức đánh văng Long Ngạo Thiên. Kết án vừa xong, vô vàng tia sáng tụ hợp lại trong tay hắn, ánh sáng xanh tỏa ra bao trùm cả võ đài. Quả nhiên không hổ danh thiên tài, thực lực thật không thể xem thường được, một chiêu này e rằng Long Ngạo Thiên lách ít dữ nhiều.

Bên kia, Thượng Quan Nhu liên tục vùng vẫy, tiếng roi xé gió thẳng tắp hướng về phía Long Ngạo Tuyết, nàng ta không có thiên phú luyện đan nhưng nếu đã đấu võ thì Long Ngạo Tuyết chính là con kiến đề nàng ta dẫm đạp. Thấy Long Ngạo Tuyết chỉ biết né tránh vết roi quất tới, Thượng Quan Nhu đắc ý vô cùng, hạ thủ càng ngoan độc, chiêu chiêu đều là luồn đoạt mạng, mà thân thể nàng kia chỉ linh hoạt tránh đi, làm Thượng Quan Nhu không thể đánh trúng nàng. Hiên Viên Phong tình cảnh vốn không khá được, y vốn mới tới tam cảnh, không đủ sức đấu với tứ cảnh, vậy mà hai người kia chỉ lo đến mình, tự nhắm đánh kẻ thù, để y một mình chống đỡ. Hiên Viên Phong thoáng chán nản, đội ngũ thật đúng như là ai lo phần nấy, liệu có thắng được không.

Long Ngạo Thiên khoé mắt nhếch lên, Tĩnh vương a, sức kiên nhẫn thật không đủ, chỉ dựa vào chiêu này liền muốn đã bại hắn, mơ tưởng.

- "Tĩnh vương gia, trò chơi đã đến hồi chấm dứt." Thanh âm lạnh lùng của Long Ngạo Thiên vang vọng, bóng dáng đang đi chuyển đột nhiên dừng lại, bàn tay như lúc trước tụ lên một quả cầu lửa đỏ rực như máu, linh khí xung quanh cấp tốc bị nó hút vào, ánh sáng và nhiệt lượng tỏa ra ngày một lớn, chỉ một

lát sau, nhiệt độ trên võ đài đã gia tăng không ngừng. Chùm sáng trong tay Hiên Viên Thần đã tiếp giáp với hỏa cầu, lập tức liến biến mất như chưa từng tồn tại. Chẳng những thế hỏa cầu kia còn có khuynh hướng tiến về phía Hiên Viên Thần, mọi thứ trên đường nó đi qua đều trở thành phế phẩm. Hiên Viên Thần vừa bị dọa hoảng, hai tay vội phát ra tất cả công lực trong người hòng ngăn chặn lại hỏa cầu, linh lực va chạm mạnh mẽ không ngừng tàn phá võ đài, Hiên Viên Thần chật vật vô cùng, mồ hôi túa ra như mưa, gân xanh nổi lên, quần áo có nhiều chỗ bị xé rách. Mà đối lập bên kia, Long Ngao Thiên hai tay vòng trước ngực tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn hẩn, giống như đang xem một chuyện không liên quan tới mình. Xung quanh truyền tới tiếng hút không khí không ngừng. Tình vương thiên tài của Hiên Viên Quốc bị một tên Thiên linh giả thất cảnh bức đến mức này, là thật hay mơ đây. Nhìn xem, Long Ngao Thiên cong có bộ dáng như đang xem diễn, thiên a, còn cho người ta sống sao.

Nháy mắt, hỏa cầu phát nổ nhưng uy lực của nó bắn về phía Hiên Viên Thần đẩy hẩn đến sát mép võ đài, khoé miệng chảy ra một vệt máu, hẩn là đã bị nội thương. Thượng Quan Nhu còn chưa kịp hồi thần thì tiếng Long Ngao Tuyết bỗng vang lên.

- "Cũng đã đến lúc ngươi xuống đài rồi."

Lời nói vừa dứt, tức thì roi của Thượng Quan Nhu bị nàng bắt được, tay đem roi xà quán quanh một vòng lại dùng lực kéo đối phương xoay một vòng. Thượng Quan Nhu bị mất thăng bằng những muốn dùng linh lực hắt Long Ngao Tuyết ra, nào ngờ lại bị khí tức của nàng áp chế đi xuống, thân mình đột nhiên bị kéo tới trên không, thất lung chuẩn xác nhận một cước liền thăng tấp văng xuống võ đài. Thượng Quan Nhu vô lực nằm dưới đất, hai mắt trừng lớn, nàng ta không thể tin được mình lại bị hạ gục như vậy.

Hiên Viên Thần trong lòng thâm kêu không ổn. Thế nhưng, một chương của Long Ngao Thiên lại hướng tới. Thanh âm hẩn truyền theo tiếng gió.

- "Thật yếu."

Không kịp né tránh, cuồng phong quét tới, Hiên Viên Thần không thể chống cự được lâu cứ thế bị roi khỏi võ đài. Hiên Viên Phong thật sự không chịu nổi công kích đã theo chân hai người kia rơi xuống. Hiên Viên Quốc lần này thua cũng thực thảm, kẻ nào quần áo đều rách, đầu tóc thì rối tung, thậm chí nhất vẫn là Hiên Viên Phong bị gãy vì đến không nhận ra dạng, lần này mặt mũi bọn họ đều mất sạch. Thua dưới tay ai không thua lại thua Long Ngân Quốc thật cười chết người ta mà. Hiên Viên Hy thấy hoàng huynh bị thương trong lòng đều khăn trương, vội chạy tới đỡ Hiên Viên Thần cùng Hiên Viên Phong dậy rồi cho bọn họ ăn đan dược trị thương. Hai mắt Hiên Viên Thần trống rỗng, hai chữ mà Long Ngao Thiên vừa nói luôn luẩn quẩn trong đầu hẩn. 'Thật yếu.' Hẩn đường đường là thiên tài của Hiên Viên Quốc, được người người ca ngợi, thế nhưng lại thua thảm hại đến vậy, nực cười, quá thật nực cười.

- "Hiên Viên Quốc đấu với Long Ngân Quốc, Long Ngân Quốc toàn thắng." Tiếng vị lão giả kia lại trầm thấp vang lên. Long Ngân Quốc lần này danh tiếng bay xa.

- "Long Ngân Quốc quả nhiên có nhân tài kiệt xuất, Long Ngao Thiên, không biết ngươi có nguyện ta gia nhập Học Viện Thần Thú hay không." Người nói chuyện là một trong tứ đại viện trưởng của Học Viện Thần Thú-Huyền Vũ viện trưởng.

Hừ, chưa gì đã len tiếng lôi kéo người rồi, lão hồ ly. Những trường lao bên cạnh ném cho hẩn ánh mắt khinh bỉ vô cùng.

- "Đa tạ ý tốt của viện trưởng, vẫn bồi chiều theo ý muội muội." Long Ngao Thiên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói ra lời này liền chặn họng những người khi này còn muốn lôi kéo hẩn. Nhất thời mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Long Ngao Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thử Thách Nhập Môn

Long Ngao Tuyết bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy không khỏi thờ dài, đại ca sao lại đem củ khoai nóng phồng tay này cho nàng chứ.

- "Ta muốn gia nhập Băng Tâm Cung, không biết có đủ tư cách chưa." Giọng nói lạnh lạnh không mang theo bất kì sắc thái biểu cảm nào.

Nhiều ánh mắt phức tạp nhìn đến Tuyết Như Song, có hâm mộ cũng có ghen tỵ, một lần mà thu được hai nhân tài võ học, còn có Long Ngao Tuyết là luyện đan sư thiên tài, thật là quá tiện nghi rồi. Thế lực của Băng Tâm Cung quá lớn lại cùng Nguyệt Ảnh Cung liên thủ. Nguyệt Cung và Bắc Nguyệt gia tộc là một, Băng Tâm Cung và Thánh tộc thì kết cấu với nhau. Khối thế lực này làm cho các đại gia tộc khác phải kiêng dè, hoảng hốt, Hẩn Cung lại cùng Băng Tâm Cung qua lại thân thiết. Đây là vấn đề gây không ít phiền não cho các gia tộc đối lập.

- "Miễn cưỡng có thể chấp nhận." Tuyết Như Song bị nhiều ánh mắt bắn tới có chút không thoải mái, hơi xoay mình một chút rồi lại nhắm mắt.

Lời nàng vừa nói ra gây không ít kinh động, như vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng, này, đang nói mớ sao? Bọn họ lôi kéo còn chưa được đâu.

- "Lời Thiếu chủ thật không đúng rồi, nếu ngươi không muốn bọn họ thì ta sẽ thu, dù sao Học viện thần thú cũng không kém gì các ngươi." Huyền Vũ viện trưởng rất vui sướng, Tuyết Như Song đã không biết điều thì lão không ngại mà trở mặt.

- "Không biết như thế nào chúng ta mới có thể gia nhập vào Băng Tâm Cung?" Lần này Long Ngao Thiên đã lên tiếng, mày kiếm hơi cau lại, bọn họ đã

bộc lộ thực lực như vậy mà vẫn không thể thông qua trực tiếp, Băng Tâm Cung cũng không có tầm thường.

- "Như cũ." Tuyết Như Song nói xong hai tiếng thì tiếp tục an dưỡng phần mình, nàng cũng lười quan tâm xem bên ngoài có bao nhiêu rối loạn.

Cổ Điện nhận được lệnh của chủ tử lập tức tiến lên trên.

- "Theo quy tắc, muốn gia nhập vào Cung cần phải thông qua khảo hạch, hôm nay đối thủ của các người chính là nhị vị hộ pháp, Mị- Ngạn nhi mau lên võ sân." Cổ Điện nói xong chớp mắt liền ở sau lưng Tuyết Như Song.

Trên võ sân thoáng qua một cơn gió, cánh hoa bay là tả trong không trung. Hai bóng dáng thanh y và hồng y lại xuất hiện. Những người xung quanh vừa nhìn rõ mặt hai người nọ liền há miệng to đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà. Đó chẳng phải là hai người đã thương Nam Cung Vi lần trước sao. Khoan đã, bọn họ là hộ pháp Băng Tâm Cung, nhiều người chấp tay vái lạy trời Phật, cũng may bọn họ không có chộc giận hai người này a.

Nam Cung Vi lúc này tay chân đã run rẩy, thì ra người nàng ta nhục mạ hôm nọ là hộ pháp Băng Tâm Cung, chẳng trách linh lực bọn họ lại mạnh mẽ như vậy. Nàng ta chẳng phải là kẻ mạng quá dài hay sao.

- "hắc hắc , chúng ta lại gặp nhau nha." Hồng Ngạn cười gian trá, mắt cong lại hình lưỡi liềm.

- "Thì ra là hai vị hộ pháp, đã thất lễ rồi." Long Ngạo Thiên chấp tay, khách khí nói.

- "Không sao, hôm nay ta muốn xem rõ thực lực của các người như thế nào, sau này Băng Tâm Cung lại càng náo nhiệt rồi, đã đứng trên võ sân thì tuyệt không nương tay." Dạ Mị mắt hơi nhếch lên, môi hé ra nụ cười càng thêm dụ hoặc, làm điên đảo không biết bao nhiêu nữ tử.

- "Vậy đành thất lễ thêm lần nữa vậy." Long Ngạo Thiên nói xong lại cùng muội muội chuẩn bị nghênh chiến.

- "Hôm nay, không dùng linh lực, chúng ta thi đấu vũ kỹ đi." Hồng Ngạn là đang muốn hỗ trợ bọn họ đây mà, nàng sống quá tịch mịch nên muốn kéo Long Ngạo Tuyết đến cùng chơi.

Dạ Mị thật hết nói nôi nha đầu này, nhưng như vậy cũng tốt, vừa vận thử xem Long Ngạo Thiên có thiên phú đến đâu, nếu là dùng linh lực để so đấu thì hẳn sẽ không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng nếu là về vũ kỹ thì chưa dám chắc...huống hồ Long Ngạo Tuyết cũng là một thiên tài luyện đan, thiếu chủ đã thu Hiên Viên Hy làm đồ đệ thì cũng sẽ không bỏ qua nàng. Hai người này chắc chắn phải vào được Băng Tâm Cung, đây là cái kết định sẵn.

Trên võ đài, Long Ngạo Thiên xuất ra một bảo kiếm cổ xưa, toàn thân nó tản mát ra hơi thở mạnh mẽ.

Là kiếm có linh hồn, Dạ Mị càng ngày càng cảm thấy hứng thú, cơ duyên của hắn cũng thật tốt, nếu không nhầm thanh kiếm kia là Cửu Long Thần Kiếm, trên thân có chín cự long được điêu khắc tinh xảo, khi chủ nhân của nó có thể sử dụng linh thức cấp một của thần kiếm, khi chiến đấu, một con cự long sẽ uốn lượn, tiếp tục như vậy, nếu chủ nhân của nó đạt tới đỉnh cảnh của kiếm khí, chín con cự long kia đều sẽ bay múa. Tất nhiên uy lực của nó là không thể xem thường.

Long Ngạo Tuyết xuất ra tơ vàng linh lung, mặc dù nhìn nó chẳng có gì đặc biệt nhưng nếu người dùng biết kỹ xảo phối hợp thì sẽ trở thành vũ khí sắc bén còn hơn cả đao kiếm.

Hồng Ngạn đứng xuống, nàng biết hai người kia thâm tàng bất lộ, hôm nay được đấu một trận thoải mái để giãn gân cốt cũng là một chuyện tốt, mười mấy năm qua toàn là Dạ Mị bế nàng đi, chân tay cũng hoạt động không có linh hoạt mà. Hồng Ngạn nghĩ nghĩ lại đưa ánh mắt ai oán nhìn về phía kẻ nào đó. Dạ Mị khoẻ mỗi giật giật, là ai suốt ngày dính như keo trên người hắn, nàng kêu la cái gì a. Hành động của Hồng Ngạn làm không ít người sững sờ, trước giờ bọn họ chỉ thấy nàng ở trên người Dạ Mị, cho dù là đánh nhau cũng là do hắn vừa ôm vừa đánh, chưa bao giờ thả xuống, hôm nay vậy mà.... Bọn họ càng thêm tìm tòi nghiên cứu huyệt vị Long Ngạo Tuyết.

Dạ Mị hoàn toàn không mang ra vũ khí gì, dựa vào thực lực vẫn có thể chống lại Cửu Long Thần Kiếm, Long Ngạo Thiên vũ động kiếm thân tấn công Dạ Mị, chiêu thức vô cùng đẹp mắt, vẽ lên không một vòng tròn hoa lệ, hai con thần long liên tục di chuyển. Ánh mắt Dạ Mị chợt loé, cư nhiên đã đến cấp hai, thiên phú không tệ, không hề tránh đi công kích, Dạ Mị cư nhiên dùng tay không tiếp kiếm, hai ngón tay hắn kẹp chặt thân kiếm liền khiến nó có định. Nhiều năm ôm Hồng Ngạn, tay hắn xuất ra lực đạo cũng không phải dạng thường, có thể mạnh còn gấp mười lần linh giả cao cấp. Kiếm ảnh đầy trời, trong nháy mắt đã giao chiêu vô số. Dạ Mị lại bắt được kiếm, môi bạc khẽ nhếch, thực lực này không hề kém năm hắn gia nhập Băng Tâm Cung, lâu như vậy trên đại lục vẫn chưa có người nào như vậy.

- "Chiêu thức đẹp mắt nhưng chỉ xem được không dùng được." Lời nói đầy ý cười, không kiêng nể ai.

Long Ngạo Thiên hơi sững sờ, hắn từ trước đến nay đều là luyện tập như vậy, vẫn luôn thắc mắc tại sao luyện tập đã nhàn nhuỷ mà uy lực vẫn không tăng, thì ra là nguyên do này, không hổ danh là hộ pháp Băng Tâm Cung, Dạ Mị vừa nhìn đã biết được nhược điểm của mình, thật đáng sợ. Long Ngạo Thiên lại huy động lực đạo mạnh hơn, đường kiếm dứt khoát chiêu chiêu đều sát.

- "Tiếp thu tốt, sau này ta lại có một đối thủ không nhẹ a." Dạ Mị không tiếc lời khen hắn (Long Ngạo Thiên) một câu, đây là lời thật lòng mà. Thân ảnh duy chuyển cực nhanh, Cửu Long Thần Kiếm chém đến nơi nào cũng chỉ còn tàn ảnh.

Hồng Ngạn bước chân xoay tròn như nhảy muốn uyển chuyển tránh khỏi tơ vàng của Long Ngạo Tuyết, mà tơ vàng kia cực kỳ lợi hại, biến hoá không lường, nếu bị nó bắt được thì chính là không chết cũng bị thương. Tuy nhiên chất lượng loại tơ kia cũng không tốt lắm, nếu gặp phải kiếm thần thì đứt là không thể nghi ngờ. Hồng Ngạn một thân hồng y vũ động trong gió, lục lạc dưới chân theo bước nhảy của nàng vang lên tiếng "đinh đinh đang" mê hoặc lòng người. Thời gian đã trôi qua nửa canh giờ vẫn không phân thắng bại.

Xác định đã đủ thời gian, Dạ Mị cũng không nói nhiều nữa, xuất ra ngọc tiêu, Cửu Long Thần Kiếm chạm đến ngọc tiêu liền bị bức lui trở lại, hiển nhiên lực đạo của Dạ Mị không nhỏ. Bên kia Hồng Ngân cũng dừng lại động tác. Hai huynh muội họ Long cầm cự được đến bây giờ đã là kỳ tích rồi.

- "Xem ra chúng ta đã thua rồi." Long Ngạo Thiên khiêm tốn thu lại kiếm, tỏ vẻ tiếc nuối.

- "Không sao, các người đã vượt qua thử thách, từ nay về sau chính thức là người của Băng Tâm Cung." Hồng Ngân cười, mắt cong lại thành lưỡi liềm xinh đẹp.

- "Vây đa tạ hai vị đã nương tay." Long Ngạo Tuyết hướng Hồng Ngân cười cười, nàng càng nhìn càng giống nha đầu tinh quái, nào giống hộ pháp Băng Tâm Cung đâu.

- "Hắc hắc, là do các người giỏi thôi."

- "Ta không đồng ý, nàng ta không xứng gia nhập Băng Tâm Cung." Thượng Quan Nhu vẫn là không cam lòng.

Dạ Mị hừ lạnh, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Bí Mật Của A Ngủ

Tuyết Như Song ngạo nghễ nhìn Thượng Quan Nhu hung hăng phía dưới. Nàng ta từ trên đỉnh cao kiêu ngạo rơi xuống hố đen vô đáy. Từng được xưng danh là thiên hạ đệ nhất tài nữ nay lại bị một người không có danh tiếng đánh bại. Đây mới là nỗi u oán tồn đọng trong nội tâm nàng ta, không thể nào xóa được. Sao có thể dương mắt nhìn đối thủ có được mọi vinh quang mà đạp nàng ta dưới chân được chứ. Nhưng cho dù Thượng Quan Nhu có thiên phú đến đâu, nàng ta vĩnh viễn không bao giờ có được tư cách đề kiêu ngạo. Vì sao ư? Nàng ta lòng dạ hiểm độc với tỷ muội, tự mãn với bản thân, loại người này Băng Tâm Cung chính là không thèm liếc xem thử, không những vậy, các danh môn chính phái đều không thể chấp nhận, kẻ có âm mưu quỷ kế như vậy, bọn họ làm sao có thể chắc chắn không bị cắn ngược.

Khoé môi kéo ra một nụ cười giễu cợt, Tuyết Như Song thầm tiếc thay cho Thượng Quan Nhu, nàng ta thật sự quá ngu ngốc, nếu ngoan ngoãn cầm miệng lại thì còn miễn cưỡng có thể vào được môn phái nào đó, mà bây giờ, Tuyết Như Song nàng không đem nàng ta đá vào địa ngục vĩnh viễn thì thật có lỗi với chính mình.

- "Không phục? Dựa vào đức hạnh của người mà cũng có tư cách đứng ở đây chất vấn bản thiếu chủ."

Giọng nói lạnh lẽo thấm vào xương tủy làm Thượng Quan Nhu tràn ngập cảm giác sợ hãi, mồ hôi đã ướt đầm cả lưng. Nàng ta chưa từng nghĩ đến hậu quả khi nói ra lời kia, chỉ cảm thấy ghen ghét cùng oán hận. Bây giờ lại thật hối hận, người kia là ai, chính là thiếu chủ Băng Tâm Cung, cho Thượng Quan Nhu mười cái đầu cũng không đủ đền tội.

- "Ta không phục."

Mặc dù là sợ hãi nhưng đã dám lao thì phải theo lao, nàng ta không thể nào buông bỏ lòng tự tôn của mình xuống được. Hiên Viên Thần sắc mặt càng đen, nghĩ đến Thượng Quan Nhu này đủ ngu ngốc mới có thể nói ra những lời muốn chết như thế. Nghe đồn Băng Tâm Cung không cho phép kẻ dám khiêu khích bọn họ tồn tại, hơn mười năm qua, vị thế của bọn họ đã không còn nhỏ, các gia chủ đại gia tộc nhìn thấy vị thiếu chủ này cũng phải nể ba phần, Hiên Viên Thần cảm thán sao trước kia hắn lại thích Thượng Quan Nhu được chứ.

- "Vậy sao? Thì ra Tĩnh vương trắc phi thật có đủ can đảm." Tuyết Như Song cười như không cười nhìn nàng ta, chưa đợi Thượng Quan Nhu vui mừng mừng che mặt đã bị nàng kéo xuống. Dung nhan tầm thường, ánh mắt lãnh ngạo. Điều đầu tiên hiện lên trong đầu bọn người Hiên Viên Quốc là 'Thượng Quan Song' phé vật danh chấn cả nước, làm sao có thể.

- "Người..." Thượng Quan Nhu toàn thân run rẩy vô lực, ai nói cho nàng biết đây là xảy ra chuyện gì, phé vật Thượng Quan Song như thế nào lại chính là Băng Tâm Cung thiếu chủ uy chấn đại lục.

- "Thượng Quan Song..." Hiên Viên Thần kinh ngạc, người mà hắn ruộng bỏ rồi lại muốn giành lấy trước đây cư nhiên là cao quý đến vậy. Nàng đã sớm vượt qua khỏi tưởng tượng của hắn.

- "Thật ngại quá Tĩnh vương, tên ta là Tuyết Như Song không phải Thượng Quan Song, nàng ta mười năm trước đã sớm hồn lìa khỏi xác rồi." Tuyết Như Song nhíu mày, tên của nàng không thể tùy ý đổi được a.

- "Song nhi, con..." Thượng Quan Kỳ cùng Hiên Viên Hàn và Hoàng hậu vừa đến nơi cũng kinh ngạc không thôi, sự thật rành rành trước mắt còn có thể không tin được sao.

- "Thừa tướng đại nhân, tên của bản thiếu chủ không thể kêu loạn." Tuyết Như Song ánh mắt sắc bén phóng tới làm Thượng Quan Kỳ mồ hôi lạnh tuôn ra từng giọt. Đây là nữ nhi mà hắn đã từng ruồng bỏ. Không thể ngờ được đầu lại mười năm chính là cục diện như vậy.

- "Thiếu chủ, Thượng Quan ái khanh dù sao cũng là cha người..." Hiền Viên Hàn cảm thấy cơ hội này tốt vô cùng, Hiền Viên Quốc có chỗ dựa sẽ là quốc gia mạnh nhất. Nhưng hắn đã sai rồi.

- "Hoàng thượng có phải đã quên cái gì đó hay không, ta nhớ đã giải thích rất rõ ràng, ta đến Hiền Viên Quốc là vì mẫu thân đã khuất, cũng là vì tình cảm của người và Hoàng hậu, bản thiếu chủ chưa bao giờ thừa nhận mình là nữ nhi của Thừa tướng đại nhân đây, ta nói rõ ràng lần nữa, Thượng Quan Song mười năm trước bị các người bỏ lại am ni cô đã khí tuyệt bỏ mình, ta là Tuyết Như Song." Lời nói vang vọng tứ phía, tuyệt không để một đường lui, kẻ đã hại chết khối thân thể này cùng làm mẫu thân nàng nghẹn uất nơi chín suối không thể sống yên ổn. Quy tắc làm người của Tuyết Như Song chính là người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, chính là chết không chỗ chôn. Ở giữa Linh Huyền đại lục này, kẻ mạnh làm chủ, nhân từ với kẻ thù chính là độc ác với bản thân mình.

Hiền Viên Hàn còn có ngàn vạn lời muốn nói ra bây giờ chẳng biết phải làm sao, nghĩ đến nhĩ tử của mình suýt nữa là cùng nàng thành thân lại bị Thượng Quan Nhu phá rối không khỏi tăng thêm vài phần hận ý. Tình thế bây giờ không có lợi với Hiền Viên Quốc, trở thành kẻ thù của môn phái chính là vạn kiếp bất phục. Hiền Viên Hàn cũng không tiện nhiều lời. Nhưng nghĩ lại Minh nhi năm xưa cũng là đại nhân vật lại bị hắn bỏ qua, Hiền Viên Hàn chợt cảm thấy thất bại thật nhiều. Ông trời là đang trừng phạt hắn.

- "Ngày mai, bản quốc tổ chức một buổi dạ tiệc nhỏ chiêu đãi các vị khách quý, mong các vị có thể bớt chút thời gian đến dự." Hiền Viên Hàn nói xong lời này này cũng thờ dài mà mang theo đám người Hiền Viên Quốc ly khai. Ánh mắt Hiền Viên Thần vẫn chăm chú khoá chặt trên người Tuyết Như Song, hắn thật không cam lòng.

- "Hiền Viên Hy, người theo ta về Băng Tâm Cung." Thấy Hiền Viên Hy sắp sửa theo Hiền Viên Hàn rồi đi, Tuyết Như Song liền gọi nàng lại, thời gian cũng quá lâu rồi, đã đến lúc trở về thôi.

- "Chẳng phải Hy nhi phải đến Dược Đan Minh sao?" Hiền Viên Hàn nghi ngờ, Tuyết Như Song vì sao lại muốn kéo Hy nhi đi, nàng đã vào Dược Đan Minh rồi mà. Hắn thực sự lo lắng nữ nhi sẽ có chuyện gì, ánh mắt lại có ý tứ cầu xin với những người còn lại trên hàng ghế khách quý.

- "Nàng là Cửu Trường Lão." Hàn Thiên một câu ngắn gọn giải quyết mọi nghi ngờ trong lòng những người khác.

Oanh tạc, quả nhiên không để cho người ta sống mà, tại sao lại như vậy a. Hôm nay trái tim chịu không nổi đã kích nữa rồi.

- "Ách, vâng ạ." Hiền Viên Hy máy móc đáp lời, đầu óc đơn thuần còn chưa lý giải được sự việc trước mắt.

- "Hàn Thiên, giúp ta chiếu cố Ngũ tỷ." Tuyết Như Song nhờ vả Hàn Thiên xong lại dẫn dò vài câu rồi dẫn Hiền Viên Hy đi.

Nhìn theo bóng lưng lãnh ngạo của nàng dần khuất, Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài, nhiều năm trôi qua như vậy, lỗi lầm ngày càng chồng chất, tội nghiệt do ông gây tạo nên bây giờ đã nhận lấy quả đắng. Một đời làm quan lỗi lạc thế nhưng lại huỷ đi tư cách làm cha của chính mình.

Ba ngày sau.

Trên đường phố kinh thành Hiền Viên Quốc, hai vị cô nương háo hức đi dạo. Lam y nữ tử xinh đẹp vô song, ánh mắt tò mò nhìn khắp nơi. Hoàng y nữ tử mặc dù có vẻ thích náo nhiệt nhưng cũng không tỏ ra hứng thú gì nhiều. Lam y nữ tử kia ngoài kẻ dờ hơi Tuyết Lam Vũ ra thì còn có thể là ai được chứ. Mà hoàng y nữ tử lại là hộ pháp Hàn cung - Hoàng Linh Đan. Kể từ hôm Tuyết Như Song đem người ngũ tỷ này ném cho Hàn Thiên, Tuyết Lam Vũ vẫn buồn bức không thôi. Không biết Cửu muội nghĩ cái gì mà lại ném nàng cho cái khúc gỗ kia, làm hại nàng bị hắn trói gó lại đem tới phân đà của Hàn Cung giam giữ chặt chẽ. Làm như nàng là kẻ thích gây họa chắc, Hàn khúc gỗ đáng ghét, Tuyết Lam Vũ nàng không phá Hàn Cung Của người thì liền theo họ người luôn. Hôm nay khó khăn lắm mới chuẩn em ra ngoài, nàng phải chơi cho đã, Linh Đan thật dễ dụ. Tuyết Lam Vũ trong lòng cười trộm không ngừng.

Hai người đang vui vẻ dạo phố, đột nhiên phía bên kia có tiếng huyên náo. Một chiếc xe ngựa xa hoa đang lao như bay trên đường, người xung quanh đều hoảng sợ chạy sang một bên, mà tên phu xe lại không ngừng quát tháo người khác tránh đường. Giữa đường, một tiểu hài tử khoảng chừng bốn tuổi đang ngây ngốc, con ngựa chạy như điên về phía tiểu hài tử. Mắt thấy đứa trẻ sắp vùi thân dưới vó ngựa, Tuyết Lam Vũ không có nghĩ được nhiều, nhanh như chớp liền lao ra ôm lấy nó lăn một vòng sang vệ đường. Phu xe thấy nàng lao ra liền hoảng hốt ghìm cương lại.

- "Là kẻ nào to gan dám chặn xe bổn tiểu thư." Trong xe truyền ra giọng nói kiêu căng, hống hách của một nữ tử, là điển hình của loại tiểu thư được bao bọc từ nhỏ.

Vén xe được vén lên, một phần y nữ tử dung mạo như hoa xuất hiện, phải nói nàng ta rất đẹp nhưng lời nói vừa rồi đã phá đi vẻ đẹp đó.

Mẹ của hài tử thấy con mình được cứu, cảm tạ Tuyết Lam Vũ rồi rít rồi dắt nó đi. Tuyết Lam Vũ mắt lạnh nhìn nữ tử vừa ra khỏi xe kia. Tưởng là kẻ nào, hoá ra lại là Vân gia nhị tiểu thư Vân Uyển Đình. Không muốn đôi co với hạng người như nàng ta, Tuyết Lam Vũ liền rời đi. Nhưng Vân Uyển Đình nào có cho nàng đi dễ dàng như vậy.

- "Nữ nhân kia, còn không dừng lại cho ta."

- "Tiểu thư là đang gọi ta sao?" Tuyết Lam Vũ giả vờ không biết, quay lại hỏi nàng ta.

Nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc của Tuyết Lam Vũ, Vân Uyển Đình nổi lên một tảng ghen tỵ.

- "Ngươi dám chặn xe ngựa của bốn tiểu thư, bốn tiểu thư chính là Vân gia tiểu thư, cho dù ngươi có mười cái mạng cũng không đủ dùng." Vân Uyển Đình kiêu ngạo nói ra thân phận của mình, lại oán độc nhìn chằm chằm Tuyết Lam Vũ.

- "Vân tiểu thư, ngươi suýt nữa đã giết một mạng người, ngươi chẳng những không áy náy còn ở đây chỉ trích ta." Tuyết Lam Vũ vốn không định đôi co với nàng ta, nhưng nàng có quy tắc của mình, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta thì đừng trách nàng lãnh huyết.

- "Một lũ dân đen mà thôi, chẳng xứng để làm đường cho bốn tiểu thư đi." Vân Uyển Đình một phen khinh bỉ nàng xong gây ra không ít oán hận cho dân chúng, nhưng vì ngại thân phận nàng ta nên không ai dám nói.

- "Ồ, thì ra người Vân gia có thể tùy ý giết loạn a." Tuyết Lam Vũ rất ngạc nhiên mở to mắt.

- "Tất nhiên, ngươi nghĩ dám làm cho bốn tiểu thư phật ý thì kết quả sẽ ra sao." Vân Uyển Đình mắt cao hơn đầu, đồng dục tuyên bố, nữ nhân đúng thật là ngu ngốc, chưa gì đã bị vào tròng.

- "Đình nhi, không được nói vậy." Trong xe ngựa lại bước ra một nam nhân, thanh âm hần đầy từ tính. Dung mạo hần tựa như điêu khắc, hoàn hảo vô khuyết.

Khoảnh khắc nhìn thấy nam nhân kia, Tuyết Lam Vũ thoáng chút run rẩy nhưng rất nhanh trấn định. Khoé môi nàng kéo ra một nụ cười giễu cợt. Nam nhân này nàng đã từng yêu thương, nhưng mà bây giờ cảm thấy thật nực cười. Hắn vì bảo toàn quyền lực mà từ bỏ nàng, nàng vốn nên quên đi. Nhưng... một đoạn tình cảm làm sao nói quên là quên đi được.

- "A Ngũ.." Hách Liên Diệp kinh ngạc, không nghĩ ở nơi này lại gặp nàng, lại còn trong tình cảnh này nữa.

- "Tuởng là ai, hoá ra là Hách Liên thiếu chủ." Tuyết Lam Vũ giọng nói trào phúng.

Vân Uyển Đình cảm thấy nguy cơ, không ngờ Hách Liên đại ca lại quen biết nàng. Nàng ta trong lòng không yên ổn.

- "Nói cho ngươi biết, Hách Liên đại ca là vị hôn phu của bốn tiểu thư, nữ nhân ngươi đừng mơ tưởng." Vân Uyển Đình tựa sát vào người Hách Liên Diệp.

- "Vân tiểu thư đừng quá đa nghi, bất quá ta không có hứng thú với nam nhân đã của người khác." Tuyết Lam Vũ cảm thấy nực cười, Vân Uyển Đình gả cho Hách Liên Diệp, trở thành đá kê chân cho hắn thì có gì tốt. Cũng may, năm đó nàng vừa vận nhận ra bộ mặt thật của hắn.

Hách Liên Diệp khẽ cau mày. Lẽ nào nàng đã quên hắn, quên đi đoạn tình cảm khi ấy. Nam nhân chính là như vậy, cho dù không muốn nữ nhân cũng không cho phép nàng quên hắn.

- "Nữ nhân này, hôm nay bốn tiểu thư nhất định phải dạy dỗ ngươi." Vân Uyển Đình tức giận, bàn tay phát ra nội định tát lên mặt Tuyết Lam Vũ. Một tát này trúng phải, nàng chắc chắn bị huỷ dung.

Hách Liên Diệp kinh hoàng, đang muốn ngăn nàng ta lại thì Hoàng Linh Đan nhanh như chớp đã chắn trước mặt Tuyết Lam Vũ, bắt được cánh tay của Vân Uyển Đình.

- "To gan, ngươi dám đối đầu với bốn tiểu thư." Vân Uyển Đình công kích thất bại, oán hận vô cùng.

- "Đình nhi, không được náo." "

- "Hách Liên đại ca, huynh bao che nàng."

- "Đình nhi, vị này là Hoàng hộ pháp."

- "Thì ra là Hoàng hộ pháp, nghe danh đã lâu." Vân Uyển Đình vốn định nổi đóa, vừa nghe đến Hoàng hộ pháp liền thay đổi sắc mặt, Hàn Cung vẫn nên ít động vào thì hơn.

- "Vân tiểu thư, mặc dù quyền lực cao nhưng cũng không thể tùy tiện đánh người, hơn nữa Hàn Cung cũng không để cho kẻ khác cho mình một bạt tai." Hoàng Linh Đan sát khí toát ra nồng đậm, nào giống với bộ dạng dễ bị lừa gạt đầu.

Hách Liên Diệp cùng Vân Uyển Đình biến sắc, Hàn Cung sợ rằng trêu vào không nổi. Không ngờ nữ nhân kia lại là người Hàn Cung.

- "A Ngũ tiểu thư, chúng ta về đi thôi, sợ rằng Cung chủ giờ này rất lo cho người." Hoàng Linh Đan cung kính nói xong, Hách Liên Diệp đã sưng sốt, nàng rốt cuộc là ai.

- "Không về, khó khăn lắm mới trốn được ra ngoài, bây giờ trở về Hàn Thiên nhất định chính chết ta." Tuyết Lam Vũ phản đối kịch liệt, nàng không muốn bị khước gở kia gô lại đầu.

- "A Ngũ tiểu thư, Cung chủ sẽ lo lắng cho người." Hoàng Linh Đan không biết nên khuyên nàng thế nào cho phải, tiểu chủ tử này luôn cùng chủ tử đối

đầu.

- "Hắn mà lo lắng. Hàn Thiên chính là khúc gỗ vô tri vô giác, căn bản không có tình cảm. Còn nữa, hắn là cuồng thích hành hạ người khác. Độc ác nham hiểm." Tuyết Lam Vũ bĩu môi, liệt kê hàng loạt tội danh của Hàn Thiên ra.

- "Mắng xong chưa." Một giọng nói ôn hoà vang lên sau lưng Tuyết Lam Vũ, ừm, rất quen thuộc đi.

Trong lòng thầm kêu không ổn, nhanh như vậy đã tới rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nuương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Quá Khứ Rất Đau

Tuyết Lam Vũ vội vàng ngậm miệng lại, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Hoàng Linh Đan.

- "Đan nhi, có phải hay không, đã, đã tới." Tuyết Lam Vũ bởi vì sợ hãi, lời nói có chút lắp bắp, ô ô có ai cứu nàng với.

- "Tiểu thư, người thăm rồi." Hoàng Linh Đan ánh mắt thông cảm nhìn nàng, một lòng thay nàng cầu phúc.

- "Thuộc hạ bái kiến chủ nhân." Hoàng Linh Đan hướng Hàn Thiên hành lễ xong lại ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Hách Liên Diệp và Vân Uyển Đình nghe Hoàng Linh Đan nói cũng biết hắn là Hàn cung chủ nổi danh ở Linh Huyền Đại Lục.

- "Hàn cung chủ hữu lễ." Hách Liên Diệp hướng Hàn Thiên khách khí nói một câu, lại im lặng không có lên tiếng. Người này vẫn không nên trêu vào thì tốt.

- "Thì ra là Hách Liên thiếu chủ, hạnh ngộ a." Hàn Thiên phe phẩy quạt ngọc, một bộ dáng anh tuấn tiêu sái, chào hỏi vài câu coi như có.

Mà người nào đó lợi dụng thời cơ muốn chân sau chuẩn đi. Nàng không có ngọc, không trốn lúc này thì chờ đến khi nào.

- "Đứng lại." Tuyết Lam Vũ vừa chưa đi được mấy bước đã bị gọi lại thăm mắng hôm nay ra đường không có xem giờ. Gương mặt xinh đẹp mếu máo đến cực điểm, trong lòng không ngừng hỏi thăm mười tám đời tổ tông Hàn Thiên.

- "Ách, Hàn Thiên, hôm nay trời thật đẹp." Tuyết Lam Vũ cố gắng nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, cố gắng dòi đi đề tài. Hic, nàng là nói dấu người ta bị bắt quả tang a. Xấu hổ chết đi được.

Nào ngờ, trời cũng không thuận lòng người mây đen ùn ùn kéo đến, sấm chớp nổi lên. Hàn Thiên nhìn cảnh sắc sắp mưa tới nơi, khoé môi ý cười càng sâu, lại nhìn khuôn mặt nhỏ u oán của Tuyết Lam Vũ.

- "Ách, ý ta là đường phố hôm nay rất náo nhiệt." Tuyết Lam Vũ vừa nói xong hận không thể đem lời nuốt vào trong, trời sắp mưa, người ta đều đi tránh mưa hết rồi, và lại ai dám ở trên đường xem bọn họ xung đột a.

- "Còn có gì nữa." Hàn Thiên nhìn Tuyết Lam Vũ cười đến mếu máo, trong lòng cực kỳ vui vẻ, xem nàng còn viện cớ gì.

- "Hàn Thiên, ta sai rồi." Tuyết Lam Vũ mặc dù không muốn triệt hạ uy phong nhưng bảo toàn mạng nhỏ là chuyện trước mắt. Hàn Thiên nhất định sẽ chinh chết nàng, nhận lỗi trước có thể được khoan hồng nha.

- "Nói xem một chút là làm sai cái gì." Hàn Thiên làm bộ biết mà vẫn hỏi, truy cứu đến cùng, tiểu nha đầu, muốn cùng lão đại đấu, vẫn còn non lắm.

- "Ta không nên trốn ra ngoài." Mồ nữ uỷ khuất khai ra, mắt long lanh nước, đáng thương vô cùng.

- "Còn có?" Hàn Thiên cảm thấy chơi đùa rất vui, tuyệt không cho Tuyết Lam Vũ một đường sống.

- "Ta không nên nói xấu người." Tuyết Lam Vũ tay kéo kéo tay áo của mình, không dám ngẩng đầu lên.

- "Vậy người nói ta nên thế nào trừng phạt người đây." Hàn Thiên hết lần này tới lần khác chơi trò mèo vờn chuột đùa Tiểu A Ngủ sống dở chết dở. Người nào đó, nghe đến trừng phạt rất là kinh hãi. Hàn Thiên mất loé ra ánh sáng, vẫn nhìn cười quan sát nàng.

- "Hàn Thiên, thật ra, ta muốn nói hôm nay người rất anh tuấn tiêu sái." Tuyết Lam Vũ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, cười vô cùng nịnh nọt.

- "Ta chỉ có như thế thôi sao?" kẻ nào đó vô cùng tự kỷ, được một tấc lại muốn một thước.

- "Tất nhiên là còn nữa a, người còn võ công cao cường, dung mạo như thiên tiên, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, còn là nam nhân toàn mỹ, mọi nữ tử đều mơ ước." Tuyết Lam Vũ nói xong một tràng đều cảm thấy phục khả năng vượt mong ngựa của nàng, đây là trong cái khó ló cái khôn a.

- "A Ngũ, người cho dù có nói thêm nữa cũng không có ích gì, người dám trốn ra ngoài, còn trên đường phố nói xấu ta, ta không dạy dỗ người thì người lại quên mất ai là lão đại." Hàn Thiên một lời đánh bay hi vọng cuối cùng của Tuyết Lam Vũ, tiểu nha đầu, cảm giác hi vọng rồi lại thất vọng như thế nào. Không đợi Tuyết Lam Vũ phản ứng lại, Hàn Thiên đã tiếp lời: "Linh Đan, người không trông chừng nàng cho tốt, lại giúp nàng trốn đi, trở về phạt ba tháng tiền lương, sau này không cho qua hầu hạ A Ngũ nữa."

Hoàng Linh Đan trong lòng kêu khóc không thôi, ba tháng tiền lương a, nàng lấy gì mà sống đây chứ. Mặc dù đau khổ nhưng nàng chỉ thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ngoan ngoãn đáp ứng: -

- Thuộc hạ lĩnh mệnh.

Tuyết Lam Vũ thất Linh Đan kết cục quá thảm không khỏi tự cầu phúc cho mình. Hàn lão đại, người vạn lần đừng chính chết ta a. Ta là bông hoa vừa nở, đời ta còn dài, ta không muốn sớm như vậy hương tiêu ngọc vãn đâu.

Hách Liên Diệp cùng Vân Uyển Đình đứng một bên xem cuộc vui, trông mắt đã sớm muốn rút ra ngoài, Hàn cung chủ cùng A Ngũ là có quan hệ gì a. Mặc dù bề ngoài nhìn bọn họ không có hoà hợp nhưng từ từ suy nghĩ sẽ biết bọn họ quan hệ tốt. Nếu là bình thường Hàn Thiên đã sớm kéo người về cho lĩnh phạt rồi, đằng này lại cùng với nàng đông dài như vậy không phải rất lãng phí thời gian sao. Còn Hoàng hộ pháp tựa hồ đối với nàng cung kính quá mức. Chẳng lẽ nàng là cùng Hàn Thiên có quan hệ thân mật. Vừa nghĩ đến đó, sắc mặt Hách Liên Diệp càng tối đi.

- "Hàn Thiên, người ta chỉ là thấy tịch mịch nên chạy ra ngoài chơi thôi, người xem, nơi này náo nhiệt như thế, không chơi chẳng phải uổng sao. Sẽ không có lần sau." Tuyết Lam Vũ quyết tâm giả bộ vô tội đến cùng, môi dẩu lên, tay véo đuôi một cái, nước mắt liền lăn tăn rơi xuống. ô ô, Hàn lão đại ta biết sai rồi. Người IMF on tha thứ đi a.

Hàn Thiên mặc dù biết nàng đang giả vờ nhưng thấy nước mắt nàng rơi lại không đành lòng. A Ngũ dù hơi hồ nháo lại là cô nương tốt, hẳn đối với nàng nghiêm là muốn nàng bớt đi tính quậy phá, hại người khác lo lắng, đặc biệt là không nên trêu người lung tung.

- "A Ngũ, chuyện hôm nay coi như bỏ qua, không được có lần sau."

- "Hi hi, ta biết người là tốt nhất." Tuyết Lam Vũ vừa nghe được lời tha thứ không biết có bao nhiêu vui mừng, nhảy đến ôm cổ Hàn Thiên, sẵn tiện cọ hết nước mắt lên áo hắn.

Đột nhiên, tia chớp rạch ngang trời, sấm sét đùng đoàng. Tuyết Lam Vũ từ nhò vốn sợ sấm sét, khiếp đảm co rúm người lại, một mực chui vào lòng Hàn Thiên lánh nạn. Hàn Thiên biết nàng sợ hãi liền ôm chặt lấy nàng, đem đầu nhỏ của Tuyết Lam Vũ chôn sâu trong ngực hắn.

Hách Liên Diệp thấy hai người ôm nhau trong gió lốc, ánh mắt càng lạnh, nàng từng là của hắn nhưng bây giờ lại nằm trong vòng ôm của kẻ khác. Hai tay không tự chủ nắm chặt.

Trời đã sắp mưa, Vân Uyển Đình cùng Hách Liên Diệp cũng lên xe ngựa rồi đi. Hàn Thiên vội ôm tiểu nữ tử đã sớm ngất xỉu trở về. Người khác không biết chuyện tình năm xưa của Tuyết Lam Vũ nhưng hẳn hiểu rõ. Hách Liên Diệp kia vốn dĩ năm đó nói thương nàng nhưng cuối cùng vì quyền lợi mà từ bỏ nàng. Mặt ngoài nàng hồ nháo, hung dữ, thật ra lại là kẻ đáng thương. Nghĩ đến mình còn có may mắn cùng Như Song làm bằng hữu. Mà nàng lại yêu lắm người. Quá khứ thật rất đau.

- "Lam Vũ, những tổn thương năm xưa người chịu phải, Hàn Thiên ta nhất định vì người đòi lại." Hắn nói xong, kéo chân lên đạp cho nàng, quay đầu rồi đi.

Người trên giường này giờ bất tỉnh đột nhiên mở mắt. Trong mắt nàng đầy vẻ mong lung. Lời hắn nói là thật sao.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lần Đầu Tiên Hoà Hợp

Phân đà Hàn Cung

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống sân vườn. Trong phòng, Tuyết Nam Vũ vẫn đang còn buồn ngủ để mặt cho tiểu nha đầu trang điểm. Hôm nay, Hiền Viên Quốc tổ chức tiệc chiêu đãi, mặc dù nàng không muốn đi nhưng Hàn Thiên cứ bắt phải có mặt. Mới sáng sớm phải rời cái giường êm ái, Tuyết Lam Vũ cảm thấy vô cùng uất ức, Hàn Thiên chính là đồ đáng ghét, hắn chính là không muốn nàng được sống vui vẻ mà, đã đi dự tiệc tại sao còn buộc nàng trang điểm làm gì chứ, thật bực mình.

- "Tiểu thư A Ngũ, ngài nhìn xem như thế có được không?" Tiểu nha đầu trang điểm cho nàng xong lo lắng dò hỏi. A Ngũ tiểu thư là nữ nhân đầu tiên được Cung chủ quan tâm, trừ Tuyết thiếu chủ (là Như Song) và muội muội ngài. Bọn họ thật mong Cung chủ cùng A Ngũ tiểu thư thành một đôi, nhưng

hai người bọn họ cứ gặp nhau lại cái cọ, thật là khó hiểu nga.

- "Nha đầu, tay nghề thật khá." Tuyết Lam Vũ nhìn hình ảnh của mình trong gương không khỏi khen ngợi tiểu nha đầu, nhìn gương mặt diễm đảo chúng sinh này xem, đó là nàng sao, bây giờ nàng mới biết thì ra mình xinh đẹp vậy nha.

- "Tạ tiểu thư khen ngợi." Tiểu nha đầu được khen phần khích không thôi, đây là tiểu thư A Ngũ khích lệ với nàng nha.

Nhìn tiểu nha đầu chỉ vì một lời nói của nàng mà vui vẻ như vậy, Tuyết Lam Vũ không khỏi mỉm cười, nàng thật là ngây thơ. Đáng tiếc, Đan nhi không thể qua đây bồi nàng, hừ, tất cả đều là do Hàn Thiên chết tiết, con hồ không phát uy thì tướng nó là mèo bệnh, lão nương có ngày sẽ hung hăng giáo huấn ngươi. Tuyết Lam Vũ hung hăng mắng Hàn Thiên vài lượt lại nhìn đến mình xinh đẹp như vậy, không bằng...dùng sắc dụ đi, nàng không tin không mê hoặc được khúc gỗ kia, ha ha.

Tiểu nha đầu thấy được nụ cười nham hiểm của Tuyết Lam Vũ liền run rẩy. Ô, Cung chủ, ngài bảo trọng a, tiểu thư A Ngũ lại đang tính kế ngài, nhìn xem, nụ cười kia có bao nhiêu đáng sợ, ô ô. Tiểu nha đầu kêu gào trong lòng chưa được bao lâu, bóng dáng Hàn Thiên đã xuất hiện ở cửa, nàng vội muốn cúi người hành lễ liền bị hắt ra hiệu cho lui ra. Trong phòng chỉ còn lại hắc và Tuyết Lam Vũ vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của nàng.

- "Ngươi đang nghĩ gì đó?" Hàn Thiên nhẹ nhàng đi đến phía sau nàng, ôn hoà hỏi.

- "Tất nhiên là ta đang nghĩ muốn dùng sắc dụ với khúc gỗ kia rồi." Tuyết Lam Vũ theo bản năng trả lời mà không biết nguy cơ đang đến gần. Trong đầu nàng chứa đầy hình ảnh Hàn Thiên bị nàng dạy dỗ mà không dám phản kháng, nụ cười trên mặt càng rực rỡ.

Hàn Thiên lúc này toàn nghĩ đến hai chữ khúc gỗ kia là đang nói cái gì, nhìn tới nụ cười của nàng liền sáng tỏ. Không hiểu nổi tư tưởng nàng như thế nào mà lại đem hắc ví như khúc gỗ, lại còn muốn sắc dụ. Khụ khụ, Hàn Cung chủ chẳng lẽ không có tiền đồ đến vậy sao. Xem ra, đạo này dung túng nàng quá nhiều, hắc phải hảo hảo mà giáo dục lại mới được.

Tuyết Lam Vũ rốt cuộc phát hiện ra có cái gì đó không đúng cho lắm, trong phòng này chẳng phải chỉ có nàng với tiểu nha đầu hầu hạ sao, lấy đâu ra giọng nam nhân, nhìn vào gương, bên trong ngoại trừ nàng chính là bộ nam phục màu trắng, ách, không phải chứ, lại đến rồi sao. Tầm mắt đau khổ dời lên phía trên, đó là gương mặt tuyệt mỹ của kẻ nào đó. Ô ô, nàng thấy xui xẻo, lần nào làm việc xấu cũng bị người ta bắt quả tang a, số nàng thật khổ mà.

- "Khụ, đến giờ rồi, mau đi thôi." Hàn Thiên nén cười đến đỏ cả mặt, hai vai run run, cật lực không phát ra bên ngoài, cảm giác bất được người đang làm việc xấu quả thật không tệ.

- "Ách, Hàn Thiên, những lời lúc nãy chỉ là đùa giỡn, đùa giỡn thôi." Hai má Tuyết Lam Vũ phồng hồng, thật là xấu hổ muốn chết, nàng cư nhiên nói muốn dùng sắc dụ với hắc. Tiểu cô nương như nàng còn mặt mũi nào ra đường a, thật muốn đập đầu quá đi.

- "Ha ha, ta biết, chỉ là đùa giỡn." Hàn Thiên mặc dù đã rất cố gắng nhưng nhìn đến vẻ mặt xấu hổ của Tuyết Lam Vũ thì không thể nào nén nhịn nổi.

Hàn Thiên cười càng làm cho Tuyết Lam Vũ thẹn quá hoá giận, hung hăng trừng mắt hắc.

- "Ngươi cười đi, ta không thèm để ý đến ngươi." Tuyết Lam Vũ nói xong liền giận dỗi dậm chân, bỏ đi trước. Hàn Thiên chết tiết, Hàn Thiên đáng ghét, trong lòng nàng ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông Hàn Thiên.

Vừa ra tới cổng, thấy chiếc xe ngựa có kí hiệu Hàn Cung, Tuyết Lam Vũ bực bội leo lên trước, phía sau Hàn Thiên cũng lên theo. Xe ngựa quả thật rất rộng, bên trong có cả đệm gối ngủ, một bộ bàn trà, còn có cả tủ quần áo nhỏ. Sàn xe được làm từ gỗ đàn hương tản ra mùi hương nhẹ nhàng, thành xe được bọc sắt, có đôi chỗ còn mạ vàng, giá trị xa xỉ vô cùng. Tuyết Lam Vũ mặc dù cảm thán về giá trị của xe ngựa nhưng cũng đang rất tức giận, nàng kéo cái chăn đắp kín cả đầu, quyết định phớt lờ người nào đó. Hàn Thiên cũng rất biết điều, từ đầu đến cuối không có nói lời nào.

Qua một khắc, xe ngựa dừng lại ở cổng Hoàng cung, Hàn Thiên đánh thức Tuyết Lam Vũ dậy, mang nàng cùng nhau xuống xe. Hàn Thiên vừa xuất hiện, bao nhiêu ánh mắt e lệ của thiếu nữ đều bắn về phía hắc, hắc không thể nhào vào lòng mỹ nam. Mà Tuyết Lam Vũ vẫn còn ngái ngủ, dựa vào lòng Hàn Thiên gục lên gục xuống. Ánh mắt các cô nương đều đổ kị, ghen ghét với nàng. Cảm nhận được nhiều mũi nhọn bay đến phía mình, thần trí Tuyết Lam Vũ thoáng chốc tỉnh táo hơn. Ách, sao những người kia nhìn nàng lại mang theo hận ý, nàng nhớ là đâu có động tới bọn họ. Bất chợt, ánh mắt quét qua Hàn Thiên đứng bên cạnh cười phá lệ rạn rở, nàng bỗng chốc hiểu rõ, thì ra là do cái vận đào hoa rách nát của hắc, thật đáng ghét.

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói cao vút chen vào.

- "ôi chào, kia chẳng phải là Hàn Cung chủ và nữ nhân của hắc sao."

Tuyết Lam Vũ nghe xong lời nói kia hận đến nghiến răng nghiến lợi, ai là nữ nhân của hắc, bà đây đang muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lành Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nữ Nhân Của Hắc

Chủ nhân của giọng nói kia không cần nói cũng biết là Vân Uyển Đình. Nàng ta không muốn sống nữa sao, cứ nhiên cứ nhắm nàng mà đến gây sự, nàng đã động đến nàng ta khi nào, hử. Nữ nhân này, không dạy cho nàng ta một bài học thì còn không biết trời cao đất dày là gì. Hôm nay, vừa vặn Vân gia chủ cũng đến, đã vậy đừng trách Tuyết Lam Vũ nàng hạ thủ bất lưu tình. Hách Liên Diệp cũng thật ngu ngốc, vậy mà lại chọn thứ nữ Vân gia làm đá kê chân cho mình, Vân Uyển Nhược vốn là đại tiểu thư, sao hắc lại không chọn. Mặc kệ như thế nào, hôm nay nàng sẽ không buông tha cho Vân Uyển Đình, dám khiêu khích uy nghiêm của Thánh tộc, chỉ có một con đường, sống không bằng chết. Tất nhiên, nếu Vân Uyển Đình thức thời, nàng tuyệt không bức đến cùng. Đôi mắt Tuyết Lam Vũ sáng lấp lánh, không ngừng xoay chuyển, một màn này không có qua được mắt Hắc Thiên, uy, A Ngũ lại muốn làm chuyện xấu.

- "Hắc Thiên, người nói xem nữ nhân này có vấn đề về thần kinh không vậy, tự nhiên lại muốn ta chinh nàng nha." Tuyết Lam Vũ bên tai Hắc Thiên nhỏ giọng dò hỏi, âm thanh này không lọt vào tai người khác.

- "Vậy người chinh đi." Giọng nam trầm thấp truyền vào tai Tuyết Lam Vũ, bởi vì khoảng cách quá gần nên tai nàng hơi có chút ửng đỏ.

- "Lỡ chinh chết thì sao?" Tuyết Lam Vũ lại lo lắng, nàng tuy không sợ Vân gia nhưng nàng cũng rất ngại phiền toái đến cửa, đặc biệt không thể tiết lộ thân thể bây giờ, rất là không hấp dẫn.

- "Yên tâm, muốn làm thế nào cũng được, còn có ta." Hắc Thiên nói nhỏ, hơi ám phả vào tai nàng càng thêm đỏ bừng. Tuyết Lam Vũ rung động hồi lâu, vì ba chữ 'còn có ta' của Hắc Thiên, tim nàng chợt ấm áp. Đã bao lâu rồi, chưa có ai nói với nàng như vậy, chợt không còn cảm giác bài xích vì bị hắc ô, càng có xu hướng tìm chỗ để dựa vào.

Tuyết Lam Vũ không ngờ hành động của mình lọt vào mắt người khác lại trở thành quyền rũ nam nhân, càng không thể ngờ sẽ có người vì chuyện này mà coi Hắc Thiên là kẻ thù. Đối với hành động bất ngờ của Tuyết Lam Vũ, Hắc Thiên bỗng cứng người nhưng rất nhanh liền khôi phục, thuận thế ôm trọn nàng.

Bao nhiêu ánh mắt ác liệt của thiếu nữ như muốn ăn tươi nuốt sống Tuyết Lam Vũ. Vân Uyển Đình tức giận đến lồng ngực phập phồng phần nổi, trong khi nàng đang nói chuyện với nữ nhân thì nàng ta cứ nhiên lại cùng Hắc Thiên chủ động tình mật ý trước mặt bao nhiêu người, làm sao có thể được chứ.

- "Không ngờ Hắc Thiên chủ lại sùng ái nữ nhân của mình đến vậy a, ta vẫn chưa nghe ngài có thể từ, vậy không biết nữ nhân này có danh phận gì để bỏn tiểu thư biết đề xưng hô." Vân Uyển Đình thâm đắc ý dào dạt, xinh đẹp thì sao, rõ ràng là một cái danh phận cũng không có, có chăng cũng chỉ một cái thị thiếp nho nhỏ, có thể làm gì được nàng.

- "Vân nhị tiểu thư quá đa tâm rồi, người gọi nàng là tiểu thư được rồi." Hắc Thiên cong cong môi, nhưng trong mắt không chứa đựng ý cười mà phát ra lãnh ý nhàn nhạt, dám đụng đến A Ngũ, dám vũ nhục nàng sẽ không có kết cục tốt, mà Vân Uyển Đình chính là kẻ đầu tiên.

Vân Uyển Đình phát hiện ra sát ý của Hắc Thiên, toàn thân không kìm được run rẩy, người Linh Huyền Đại Lục nói Hắc Thiên chủ máu lạnh vô tình, giết người vô số, tất nhiên hắc sẽ không vô duyên vô cớ giết người, nhưng người dám cả gan động tới hắc hoặc người của hắc thì đều đã đi châu Diêm Vương. Hắc có lẽ một giây trước còn hướng người tươi cười một giây sau mạng người đã mất trong tay hắc, bởi vậy đây là nhân vật nguy hiểm mà bất cứ người nào cũng đều kiêng dè. Hôm nay, Vân Uyển Đình nàng ta coi như xui xẻo. Nghĩ vậy, nàng ta không châm chọc thêm gì nữa, vội vã cáo từ.

Phía sau hòn sơn giả, một bóng người nhanh chóng biến mất, hắc không ngờ nàng và Hắc Thiên chủ lại có quan hệ sâu sắc như vậy, hai bàn tay không tự chủ nắm chặt lại.

Tuyết Lam Vũ nằm trong lòng ngực Hắc Thiên bất giác ngủ đi. Bên trong yến hội đã muốn bắt đầu, hai bóng dáng một lam một trắng tựa vào nhau đủ vẻ hài hoà, có lẽ, bọn họ là những người cùng chung vận mệnh, gặp trắc trở trong tình duyên. Hay thật ra đó là duyên phận.

- "Các vị, ta là công chúa Nam Thiên Quốc, sau đây là vũ khúc ta vừa học được, xin góp vui." Nam Cung Vi lên đài, thân hình uyển chuyển, mềm mại toát ra vẻ câu hồn, không ít nam nhân vì nàng ta mà trái tim rạo rực.

Điều vũ kết thúc, tiếng tán thưởng không ngớt, Nam Cung Vi lần nữa đòi lại kiều ngạo cho mình. Nàng ta thủy chung vẫn ngắm Tuyết Vô Ưu, nhưng hắc ngay cả cái liếc mắt cho nàng ta cũng không. Mà bên cạnh Băng Huyền sắp bị hắc phiền chết, lửa giận đã bốc lên đến đỉnh đầu. Nam Cung Vi cho dù không cam lòng cũng không làm được gì Băng Huyền. Tầm mắt lướt qua Tuyết Lam Vũ còn đang say sưa ngủ trong ngực Hắc Thiên, cảm thấy chói mắt vô cùng.

- "Lúc này vừa nghe được Hắc Thiên chủ đã có nữ nhân, không biết nàng có thể lên đây vũ một khúc, vì mọi người mà làm náo nhiệt hay không." Nam Cung Vi mở miệng khiêu khích làm Vân Uyển Đình vô cùng hài lòng, nàng ta cũng muốn xem nữ nhân kia có gì tốt.

- "Ách, Thiên, người khi nào thì có nữ nhân rồi, sao không cho ta biết, thật là trọng sắc khinh bạn nha." Tuyết Vô Ưu đang mãi lái nhai với Băng Huyền bây giờ mới tỏ ra ai oán.

- "Nga, đó chẳng phải A Ngũ sao, nàng khi nào thì là nữ nhân của người." Tuyết Vô Ngân mở to mắt, không thể nào tin được, hai người bọn họ chẳng phải thủy hỏa bất dung sao.

- "Uy, không được, A Ngũ không thể gả cho tên mất trắng đó được." Bắc Nguyệt Tử Ngọc kịch liệt phản đối, không ai có thể cướp Tiểu A Ngũ đi, nhất là tên Hắc Thiên giả bộ phong tao.

- "Tứ Ngọc, việc đòi khó lường mà." Tuyết Ngọc Cầm lắc đầu an ủi. Ô, Hàn Thiên rất giàu, đến lúc đó phải đòi thật nhiều sính lễ mới được, trong đầu Tuyết Ngọc Cầm đã gõ bằng tính liên hồi, tiền thật nhiều.

Tuyết Lam Vũ nghe thấy người gọi tên mình liền tỉnh lại, vừa vặn nghe được Bắc Nguyệt Tứ Ngọc nói, nga, cái gì mà cưới gả vậy. Tuyết Lam Vũ ngờ ngác không biết mình đã bị cho vào tròng.

- "Vị phu nhân kia, người có thể vũ hay không?" Nam Cung Vi gần ra từng chữ.

- "Phu nhân? Người là đang nói ta, nhưng mà ta chưa có phu quân nha." Tuyết Lam Vũ ngạc nhiên chỉ vào mình, lần trước nàng đến dự tiệc có dịch dung Nam Cung Vi không nhận ra nhưng cũng không thể gọi như vậy a.

- "Chứ người chẳng phải là nữ nhân của Hàn Cung chủ sao?" Nam Cung Vi càng nghe càng không hiểu, tựa hồ đã tức giận.

- "Ta là nữ nhân của hần khi nào chứ." Tuyết Lam Vũ muốn ngắt xiú tại chỗ, ô ô, nàng rất vô tội mà.

- "Tất cả những người ở đây đều nhìn thấy, hơn nữa Hàn Cung chủ không giải thích, như vậy có nghĩa là hần thừa nhận." Nam Cung Vi không nhịn được nữa nói hết ra, tay chỉ thẳng vào Tuyết Lam Vũ.

- "Nga, Hàn Thiên chết tiệt, ta khi nào là nữ nhân của người, mau nói cho bọn họ biết, ta trong sạch mà." Tuyết Lam Vũ tức sôi máu, không ngờ mới ngủ một lát mà một thân trong sạch của nàng đều mất đi sạch sẽ, tất cả đều tại hần, ô ô.

- "Khụ khụ, chuyện này hơi khó nói." Hàn Thiên cật lực nín cười, nhìn Tuyết Lam Vũ giờ móng vuốt, rất muốn trêu nàng.

- "Khó gì chứ, người không nói, lão nương danh dự đều mất sạch." Tuyết Lam Vũ thấy hần không chịu ăn mềm, hung dữ quát to.

- "A Ngũ, người xem, chúng ta từ này đến giờ có bao nhiêu ám muội, dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết oan a." Hàn Thiên đầy đau khổ lắc đầu, ừm, A Ngũ, thật xin lỗi, Hàn lão đại ta là cố tình mập mờ đấy.

- "A Ngũ, mặc dù ta thích muội nhất, nhưng nếu muội muốn gả cho hần, ta sẽ không cản." Bắc Nguyệt Tứ Ngọc đầy buồn bã, tỏ ý muốn thành toàn cho nàng.

- "Tứ Ngọc, không phải...."

- "Aiz, A Ngũ lớn rồi, cũng muốn gả đi, thôi, muội cũng nên lập gia thất rồi, muội gả đi." Tuyết Ngọc Cầm lấy khăn lau lệ, quyến luyến không thôi.

- "Tiểu Tứ, ta.."

- "Thôi, không cần nói nữa, chỉ bằng gả cho hần đi." Tuyết Vô Ưu 'sầu não' nói xong lại khẽ ve vẩy quạt vài cái.

- "Các người nói vậy đó, ta trong sạch mà, ô ô" Nhiều lần bị chặn họng, Tuyết Lam Vũ tức phát khóc, ô ô, bọn họ đều ức hiếp người.

Thế là từ chuyện Tuyết Lam Vũ lên sân nhảy múa biến thành nàng phải gả cho Hàn Thiên, những người xung quanh đều xem chẳng hiểu gì, bao gồm Nam Cung Vi trên đài.

- "Chuyện này là chuyện gì?" Vân Uyển Đình khó hiểu hỏi, đây cũng là tiếng lòng của nhiều người.

- "À, không có gì, A Ngũ nhà ta muốn gả, ta liền giúp nàng thành toàn, haiz, muội muội lớn rồi, cũng nên gả đi thôi." Tuyết Vô Ưu cảm thán lắc đầu, trong lòng lại thầm nghĩ, Ngũ muội, đừng trách đại ca mang người đi bán a.

- "Cái gì?" Vân Uyển Đình mặt mày tái nhợt, không ngờ nữ nhân kia lại là công chúa Thánh tộc, lần này nàng ta đắc tội không nhẹ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vì Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Tự Bán Chính Mình

Vân Uyển Đình hoảng sợ đến cực điểm, nói gì thì nói, Tuyết Lam Vũ là công chúa Thánh tộc, Thánh tộc vốn không phân biệt trường thứ, mà Vân gia lại rất coi trọng vấn đề này. Vân Uyển Đình là thứ nữ Vân gia lại buông lời nhục mạ công chúa Thánh tộc, lần trước trên đường còn muốn tát nàng, nếu nàng đem chuyện này nói cho Vân gia chủ, như vậy nàng ta sẽ rất thảm. Vân Uyển Đình thật hối hận vì sao lại đi trêu chọc vào Tuyết Lam Vũ. Ánh mắt cầu cứu của nàng ta hướng tới Hách Liên Diệp, hi vọng đến lúc bị tố giác, hần có thể vì nàng nói giúp vài câu. Không ngờ, rơi vào mắt Vân Uyển Đình là một màn Hách Liên Diệp thất hồn lạc phách nhìn Tuyết Lam Vũ. Hần hiện tại có lẽ rất hối hận đi, năm xưa hần nghĩ nàng không có khả năng giúp hần giữ vững ngôi vị thiếu chủ Hách Liên gia, hần liền như vậy buông tha cho tình yêu giữa hai người, hần cưới nàng là chuyện không thể, gia tộc sẽ phản đối, hần sẽ không còn quyền lực cùng địa vị. Lúc ấy, hần chỉ nói một câu : " Thân phận chúng ta không thích hợp, ta chỉ có thể cho nàng làm thiếp." Nàng khi đó

liền cười nhạt một cái rồi rời đi. Không có chút gì vương vấn. Lời của nàng theo gió còn vang lên bên tai : " Thứ ta cần là một đời, một kiếp, một đời người." Nàng đi, mang theo tình yêu chôn vùi vào quá khứ, hai năm đủ để hắt quên đi nàng. Thế nhưng, bây giờ nàng lại một lần nữa bước chân vào cuộc đời hắt nhưng bằng một thân phận khác- công chúa Thánh tộc. Nếu như năm xưa hắt cùng nàng kiên trì tình yêu đến cùng thì bây giờ bọn họ đã là phu thê ân ái, quyền lực, địa vị hắt đều nắm chắc. Nhưng đáng tiếc, trên đời này không có nếu như. Hách Liên Diệp thật vô cùng hối hận. Nhìn dáng vẻ của Hách Liên Diệp, Vân Uyển Đình tự nhiên biết hắt đang nghĩ gì. Nam nhân, quả thật không thể tin được.

Tuyết Lam Vũ buồn bực ô ô khóc to, nhưng lại chẳng thấy giọt nước mắt nào, khẳng định là nàng đang ăn vạ, hơn nữa còn chẳng chiếm được sự đồng tình. Số nàng thật khổ mà, bị Hàn Thiên đem thanh danh bôi đen, lão đại còn muốn gả nàng cho hắt, uy, nàng mới không cần đâu, Hàn Thiên khẳng định sẽ bắt nàng ở yên trong Hàn Cung, không cho nàng đi chơi, như vậy rất là buồn chán. Tuyết Lam Vũ nàng không sợ trời không sợ đất, càng không sợ ca ca, tỷ tỷ, nhưng nàng sợ nhất là Hàn Thiên nha. Lão đại lại muốn đưa nàng vào hang cọp, đúng là vì tiền liền bán muối muối.

- "A Ngũ, ngoan ngoãn mà gả đi, muối cũng đâu còn nhỏ nữa, đã mười chín tuổi rồi. Nhìn xem, Thiên, hắt có cái gì không tốt chứ." Tuyết Vô Ưu phe phẩy chiếc quạt, thật lòng khuyên nhủ, hắt thật sự lo A Ngũ nhà mình lại chưa quên được kẻ bạc tình Hách Liên Diệp. Thiên là bằng hữu tốt của hắt, hắt lại không thể gả cứu muối cho hắt (Hàn Thiên) được. Thời thì A Ngũ cùng hắt cũng không tệ, chỉ bằng tác hợp cho hai người.

- "Hắt có điểm gì tốt chứ, âm hiểm, độc ác, không có tính người." Tuyết Lam Vũ giận dỗi nói, nàng đâu có đại mà dăng tới miệng hắt.

- "Muối xem, hắt không tệ, không thiếp. Tiền đêm không xuê. Bộ dạng tuấn mĩ. Lại là cao thủ. Đặc biệt, hắt nhất định đối tốt với muối. Đâu có chỗ nào không tốt đâu." Tuyết Vô Ưu nêu ra nhiều ưu điểm của Hàn Thiên, hắt không tin muối muối không dao động, đặc biệt là nàng rất thích tiền a.

- "Nga, như vậy..." Tuyết Lam Vũ đã bắt đầu động tâm, nàng biết Hàn Thiên là một toà kim bảo lớn. Nếu gả cho hắt, nàng hằng ngày đều có đồ ăn ngon, quần áo đẹp để mặc, mỗi buổi tối liền ngủ trên một đồng vàng bạc. Hàn Thiên lớn lên cũng rất đẹp, là nữ nam hiếm có. Hắt mặc dù không cho nàng ra ngoài nhưng đối với nàng đều rất tốt nha. Hắt chưa có nữ nhân, như vậy Nàng có nên gả không đây.

- "Thánh chủ, ta nghe nói Hàn Cung Chủ giết người không chớp mắt, lãnh huyết vô tình, hơn nữa còn âm tình bất định, tùy hứng giết người, như thế nào lại thật tốt đẹp như vậy." Hách Liên Diệp sợ Tuyết Lam Vũ gả cho Hàn Thiên, vội vàng muốn nàng từ bỏ. Nhưng hắt không biết như vậy càng làm nàng chán ghét hơn.

- "Hách Liên thiếu chủ, chuyện này đâu có liên quan gì đến ngươi. Ngươi cùng Vân nhị tiểu thư thật xứng đôi. Nàng ta trên đường đánh ta, ngươi ở đây nói xấu Hàn Thiên, chắc chắn." Không đợi Tuyết Vô Ưu trả lời, Tuyết Lam Vũ đã tranh nói trước, Hàn Thiên chung quy cũng tốt hơn ngươi nhiều đấy, nói người khác mà không xem lại chính mình đi, nàng trong lòng nguyên rủa Hách Liên Diệp vạn lần.

- "Cái gì? Vân Uyển Đình, ngươi dám đánh ngũ muội của bản Thánh chủ." Tuyết Vô Ưu tay đập mạnh xuống bàn, cái bàn liền biến thành bột gỗ. Đủ thấy hắt tức giận thế nào. Nàng ta là trần trụi khiêu khích uy nghiêm của Thánh tộc.

Vân Uyển Đình mặt đã không còn chút huyết sắc, chuyện này nếu đem nháo lớn nàng ta khẳng định về sau không còn địa vị trong Vân gia. Tuy Vân gia cùng Thánh tộc không có giao hảo nhưng cũng là ở tình trạng nước sông không phạm nước giếng. Bây giờ, thế cục liền bị phá vỡ, những gia tộc khác sẽ nhìn Vân gia như thế nào.

- "Uyển Đình, chuyện gì đã xảy ra, ngươi tại sao dám đánh nàng." Vân Uyển Đình giận đến run người, mặt mũi của bà đều bị cái thứ nữ này quét sạch. Xem ra trước đây không nên chịu chuông nó quá, bây giờ gây ra họa rồi. Mối hôn sự với Hách Liên gia văt và lăm mới có được, bây giờ bọn họ làm sao mà nhận đứa con dâu như Uyển Đình.

- "Mẫu, mẫu thân, con không cố ý, thật không cố ý." Vân Uyển Đình nói không hoàn chỉnh một câu, nước mắt thi nhau rơi xuống.

- "Vân nhị tiểu thư, hình như lúc đó ngươi nói là người Vân gia thấy không vừa mắt ai liền giết kẻ đó a." Hoàng Linh Đan thấy tình hình đã căng thẳng, nàng liền không ngại tưới thêm dầu vào lửa, ha ha, đáng đời, nữ nhân chết tiệt, ai bảo ngươi dám đánh phu nhân. (ô chưa gì mà đã gọi phu nhân rồi à, A Ngũ tỷ thăm a)

Những người xung quanh nghe xong, sắc mặt đều âm trầm, nhất là mấy gia chủ đại gia tộc. Giữa bọn họ đều là bằng mặt không bằng lòng. Nói vậy, người Vân gia đều muốn giết bọn họ sao.

- "Ta, ta...Hách Liên đại ca, cứu muối với." Vân Uyển Đình không biết giải thích như thế nào, chỉ còn cách cầu xin Hách Liên Diệp.

Hách Liên Diệp bị kéo vào, mặt đã đen. Nữ nhân này gây phiền toái không đủ hay sao còn kéo theo hắt. Giờ phút này hắt cảm thấy nàng ta đáng ghét vô cùng.

- "Đình nhi, ta không giúp được." Hách Liên Diệp bày ra bộ dáng 'bất đắc dĩ'. Tâm Vân Uyển Đình cảm thấy lạnh lẽo.

- "Nghịch nữ, mau, mau đem nó trừng trị theo gia pháp." Vân Uyển Đình thấy sự tình đều trở nên nghiêm trọng, không còn cách nào khác phải ra khỏi nhục kẻ, hi sinh nữ nhi để bảo toàn gia tộc.

Vân Uyển Đình chết lặng, thấy mẫu thân đã tuyệt tình như vậy, nàng ta còn có thể làm gì. Ngay cả nam nhân mình thương cũng từ bỏ mình, nàng ta cảm thấy những thứ hạnh phúc trước đây đều giả tạo. Sinh ra trong đại gia tộc đều sẽ có số phận này.

- "Khoan đã, ta nghĩ nàng cũng chỉ vô tâm mà thôi." Đúng vào lúc Vân Uyển Đình sắp vạn kiếp bất phục, nàng ta không ngờ Tuyết Lam Vũ sẽ nói giúp cho mình.

- "Vậy người mau về đóng cửa suy nghĩ đi." Vân Liên Đình thấy người trong cuộc đã lên tiếng, bà cũng không muốn làm khó nữ nhi của mình.

Tuyết Lam Vũ thực chất cũng chỉ muốn Vân Uyển Đình nhận ra bộ mặt thật của Hách Liên Diệp. Nàng cũng không muốn nàng ta phải bị trừng trị gì.

- "Hàn Thiên, chúng ta thành thân cũng được nhưng người phải đáp ứng điều kiện của ta." Tuyết Lam Vũ chống hông, nghiêm túc nói ra.

- "Nói thử xem." Hàn Thiên mắt phượng cong lên, nàng càng nghiêm túc hẳn càng ngả ngón.

- "Người cả đời chỉ được thú mình ta, không được có thêm nữ nhân nào nữa." Tuyết Lam Vũ cẩn thận nói ra, lại len lén quan sát sắc mặt Hàn Thiên, sợ là hắn không đồng ý đi.

- "Ngũ công chúa có phải yêu cầu hơi phi lý hay không, nam nhân nào mà lại chỉ thú một thê tử chứ." Vân Uyển Nhược ngồi bên cạnh Vân Liên Đình lúc này mới uyển chuyển mở miệng. Nàng ta là một mỹ nhân mềm mại khiến cho nam nhân tâm đều xao động.

- "Được." Âm thanh của hắn rất nhẹ, nhưng lại tạo thành con sóng mãnh liệt trong lòng mỗi người. Nam nhân nào mà lại không có tam thê tứ thiếp, nhất là nam nhân hoàn mỹ như hắn. Vân Uyển Nhược nghe được Hàn Thiên trả lời tay cũng run lên. Thật không ngờ...

- "Còn nữa, tài sản của người cũng là của ta, không được hạn chế tự do của ta, ta nói gì người đều phải nghe theo..."

- "Ta đều đồng ý."

- "Ách, người xác định." Tuyết Lam Vũ kinh ngạc tròn tròn mắt.

- "Xác định."

- "Không cần suy nghĩ lại."

- "Không cần."

Tuyết Lam Vũ sờ sờ mũi nhỏ, nha, sao hôm nay Hàn lão đại lại dễ nói chuyện vậy nhỉ, không có âm mưu gì đó chứ. Không thể nào nga.

- "Vậy chúng ta liền thành thân." Tuyết Lam Vũ nghĩ nghĩ, vẫn không biết mục đích của Hàn Thiên. Mặc kệ nó là cái gì, hắn có điều kiện tốt như vậy, nàng không gả thì thật ngu.

- "Ta không đồng ý." Hách Liên Diệp phẫn nộ hét lên. Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Nỗi Lòng Của Hàn Thiên

Tuyết Vô Ưu bỗng trở nên lạnh lùng, hàn khí toả ra bốn phía, nhiệt độ nhanh chóng hạ thấp cực điểm. Bản thân là huynh trưởng, Thánh chủ các đời đều lập lời hứa trước tổ tiên phải bảo vệ hạnh phúc của muội muội. Nữ tử Thánh tộc trong đời đều phải trải qua một lần kiếp nạn, đặc biệt là Thánh nữ phải hứng chịu Thiên kiếp khốc liệt. Bảo vệ bọn họ là trách nhiệm chung của nam nhân Thánh tộc. Tuyết Vô Ưu hai năm trước sau khi biết được muội muội mình thương yêu, nâng niu trên tay bị Hách Liên Diệp phụ bạc, hắn đã rất tức giận. Muội muội lần đầu tiên yêu một nam nhân lại thê thảm như vậy, sau này nàng sẽ khó tiếp nhận người khác. Ngày này, hắn đã chờ hơn hai năm, nếu không cho Hách Liên Diệp một bài học thì ba chữ Tuyết Vô Ưu liền viết ngược lại.

- "Hách Liên thiếu chủ, chuyện chung thân đại sự của ngũ muội bốn Thánh chủ cũng không đến lượt người quản. Huống chi... bọn họ tâm đầu ý hợp, trai tài gái sắc lại phải đôi lứa, môn đăng hộ đối, có gì không tốt." Tuyết Vô Ưu phe phẩy chiết phiến, trên môi vẽ ra một nụ cười lạnh thấu xương, đủ khiến cho người ta run rẩy. Trước nay, chưa bao giờ thấy hắn có bộ mặt này. Thánh chủ cũng không phải là hữu danh vô thực, chẳng qua là không muốn bộc lộ mà thôi. Nam nhân này, rất nguy hiểm.

- "Thánh chủ, người là đại ca của A Ngũ, chuyện tình hai năm trước người hẳn biết rõ. Nàng và ta đã từng yêu thương nhau, dù năm đó rời xa nhau là bất đắc dĩ nhưng chúng ta chưa hề quên tình yêu đó, Thánh chủ, người là đang gây đã uyên ương." Hách Liên Diệp nóng nảy, năm đó vốn tưởng A Ngũ là nữ tử nhỏ bé, hẳn vì gia tộc ngăn cấm liền buông tay. Nhưng bây giờ lại khác, nàng là công chúa Thánh tộc, như vậy bọn họ có thể ở bên nhau. (Linh: mộng tưởng hão huyền, cần đi khám thần kinh lại a.)

- "Câm miệng. A Ngũ là để cho người gọi sao, trừ huynh đệ tỷ muội cùng Hàn Thiên ra, ai cũng không có tư cách để gọi, nhất là người, Hách Liên, Diệp." Tuyết Lam Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, nàng ghét nhất là loại người này, tự cho mình là đúng. Cái gì là gây đã uyên ương, nực cười.

Tình hình ngày một trở nên khó hiểu, toàn bộ đều rơi vào sương mù. Chẳng phải Vân nhị tiểu thư là vị hôn thê của Hách Liên thiếu chủ sao, sao bây giờ hắn lại nói mình yêu Ngũ công chúa Thánh tộc.

- "Nàng...Nàng chẳng lẽ không biết Hàn Thiên là yêu Cửu muội nàng sao. Hừ, hán muốn một chân đạp hai thuyền, cái gì mà cả đời không thú thiếp thất, hán chẳng qua là đang lừa gạt nàng mà thôi." Hách Liên Diệp máu đã xông lên tới não, hán cũng không để mắt đến có thể đụng chạm đến Hàn Cung, cứ nhiên đem chuyện này phanh phui ra.

Hàn Thiên bị đâm trúng chỗ đau, cũng chẳng nói gì, trên môi vẫn là nụ cười như cũ, cứ như chuyện này chẳng liên quan gì tới hán. Phải, hán yêu Tuyết Như Song nhưng sẽ tuyệt không ép buộc tình cảm. Nhìn thấy nàng vui vẻ mới là quan trọng. Không giống như Hách Liên Diệp, điên cuồng chiếm lấy. A Ngũ cần hán, nàng đã từng bị phản bội, tâm cũng sớm chết rồi, hai năm trước khi nhìn dáng vẻ tiêu điều kia của nàng, quả thật lòng hán đã có dao động.

- "Hách Liên thiếu chủ quả nhiên thích hóng chuyện người khác a. Chuyện của người ta mà người biết thật rõ ràng, người tốt nhất là về chăm sóc Vân Uyển Đình đi, nàng dù gì cũng là vị hôn thê của người, người đối nàng như vậy có công bằng hay không." Tuyết Lam Vũ lần này thật có chút thương cảm với Vân Uyển Đình, nàng ta khổ cực tính kẻ đầu tranh quyết liệt như vậy cuối cùng cũng chẳng đổi được một cái liếc mắt của người nam nhân này.

- "Ta..." Ngẹn uất không nói ra lời. Hách Liên Diệp không còn lời nào để nói, ngay cả chuyện Hàn Thiên yêu nữ nhân khác hán cũng nói ra, vậy mà nàng lại không để ý.

Tuyết Lam Vũ áy náy nhìn Hàn Thiên, chuyện này nàng cũng biết, từ lâu Hàn Thiên đã thương Cửu muội nhưng muội ấy lại cự tuyệt, tình cảm vốn dĩ là không nên ép buộc, Như Song đã làm đúng. Bản thân nàng bị phản bội, hán lại yêu đơn phương, hai người hợp lại quả thật xứng đôi. Hàn Thiên vẫn cười như gió xuân nhưng nàng tự nhiên hiểu nụ cười ấy có bao nhiêu chua xót. Tâm nàng cùng Hách Liên Diệp tự nhiên chặt đứt vĩnh viễn, vì không yêu nên không hận.

- "Nàng làm như vậy là muốn trả thù ta sao? Ta biết nàng hận ta, nhưng không thể làm như vậy để trả thù." Hách Liên Diệp giọng nói run lên, đây là lí do duy nhất mà hán nghĩ ra.

- "Vì không yêu nên không hận." Nhẹ nhàng nói một câu tựa như ngàn cân đè lên tâm Hách Liên Diệp, phá vỡ toàn bộ mộng tưởng của hán.

"Rầm" toàn bộ cái bàn đều bị Tuyết Vô Uỉ đánh cho nát bét. Đeo bám đến thế là cùng. Xem ra lão hổ không phát uy liền tướng nó là mèo bệnh, Hách Liên Gia khinh người quá đáng.

- "Thì ra là Hách Liên gia có gia giáo như vậy. Hách Liên Diệp người nếu còn dây dưa nữa đừng trách bốn Thánh chủ trở mặt." Tuyết Vô Ưu hả hê vô cùng, người Hách Liên Gia không kẻ nào tốt lành gì. Thánh tộc vốn không muốn đụng đến bọn hán, nhưng nếu có kẻ còn không biết điều thì cũng đừng trách... Hai năm, hán đợi ngày này hai năm rồi, cuối cùng cũng thay ngũ muội một cước đạp bay Hách Liên Diệp, không phụ lòng tổ tiên.

- "Ta..."

- "Diệp nhi, mau về thôi." Hách Liên gia chủ vội cắt lời con trai mình, ông sống hơn bốn mươi năm tự nhiên biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Có trách thì trách năm xưa đã bỏ lỡ, bây giờ níu kéo cũng chẳng được gì.

- "Hách Liên gia chủ, mười ngày sau, ta sẽ tổ chức hôn lễ cho ngũ muội, ngài có lòng thì đến dự, nhưng Thánh tộc không chào đón kẻ phá hoại." Ý tứ đe dọa rất rõ ràng, kẻ phá hoại ở đây trừ Hách Liên Diệp ra thì còn ai nữa chứ. Uy hiếp trắng trợn a.

- "Lão phu hiểu." Hách Liên gia chủ hổ thẹn đáp lời, aizz, con trai ông ta phải dạy dỗ lại.

- "Cáo từ." Tuyết Vô Ưu nói xong liền xoay người rời đi. Đám người Bắc Nguyệt cùng Hàn Thiên cũng đi theo hán.

Hách Liên Diệp nhìn đến bóng Tuyết Lam Vũ khuất xa, nàng lần nữa rời đi, giống như hai năm trước không hề ngoảnh lại, chỉ khác là lần này đi là vĩnh viễn, tâm đã lạnh từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thành Thân

Hàn Cung kết đèn treo hoa, khắp nơi tràn ngập trong màu đỏ hí sự. Khách khứa từ sớm đã xếp hàng dài vào cửa, hôn lễ giữa Hàn Cung chủ và Ngũ công chúa quả thật hoành tráng. Đệ tử trong Cung ai cũng mặt mày hớn hờ, cuối cùng Cung chủ cũng có phu nhân, điều quan trọng là phu nhân là một nữ tử tốt.

Trong phòng tân hôn, Hoàng Linh Đan cùng đám nữ đệ tử vây quanh Tuyết Lam Vũ bận rộn vô cùng. Từ mờ sáng, A Ngũ đã bị Linh Đan lôi dậy, chưa kịp ăn uống gì đã phải trang điểm. Trong lòng A Ngũ bây giờ chỉ có một ý niệm: "Thành thân chính là một cực hình." Theo phong tục, đáng lí tân nương cùng tân lang trước lễ thành thân không được gặp nhau, đến ngày đón dâu, tân lang sẽ đưa kiệu hoa đến gia tộc tân nương, đưa nàng về thực hiện các nghi lễ. Đáng tiếc, Tuyết Vô Ưu chẳng quản thuận phong nữ tục là thứ chó má gì, vừa thỏa thuận hôn lễ xong liền đóng gói ngũ muội mình ném tới Hàn Cung, vừa tiết kiệm thời gian vừa khỏi tốn sinh lễ. Thành hôn chỉ cần bái đường là xong thôi. Vậy nên bây giờ mới xuất hiện tình trạng thê thảm của Tuyết Lam Vũ.

Linh Đan thay nàng búi tóc, đem mấy cái trâm ngọc ngũ sắc cài lên, má đánh phấn hồng nhạt, môi tô son đỏ, Linh Đan vừa làm vừa khen Tuyết Lam Vũ xinh đẹp không thôi, chắc chắn sẽ làm Cung chủ yêu thương.

Tuyết Lam Vũ đội một đầu trang sức vô cùng mới mẻ, đáng tiếc Linh Đan lại không cho nàng tháo bớt xuống, tiểu A Ngũ khóc không ra nước mắt : "Biết vậy đã không thành thân ô ô." Nhưng mà quả thật nhìn trong gương nàng rất đẹp, da trắng như tuyết, tóc dài như thác, xinh đẹp vô song, thôi thì coi như là đền bù vậy. Linh Đan phủ khăn voan lên, cẩn thận đỡ nàng ra đại sảnh.

Hàn Thiên hôm nay vận bộ hỉ phục đỏ rực, dung nhan anh tuấn lạnh lẽo thường ngày thêm chút yêu nghiệt. Hắn đứng đó, bạc môi kéo ra một nụ cười như gió xuân làm ngây ngất không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Song thân của Hàn Thiên đều không còn, cao đường chỉ có Tuyết Vô Ưu. Bắc Nguyệt Từ Ngọc hôm nay hăng hái làm chủ lễ, dù sao hắn với A Ngũ cũng là thanh mai trúc mã, nhưng mà bây giờ trưởng thành người ta lại gả cho Hàn Thiên, hắn tuy có chút không nỡ nhưng cũng mừng cho nàng, nhà đầu chi có nỗi phụ quân tương lai này là chính được.

- "Nhất bách thiên địa.

-

- Nhị bách cao đường.

-

- Phu thê giao bách

- "Khoan đã, A Ngũ đừng bách." Hôn lễ đang diễn ra thuận lợi thì giữa đường nhảy ra một vị khách không mời mà đến - Hách Liên Diệp.

Tuyết Vô Ưu mặt so với than còn đen hơn. Hắn đã cảnh cáo gia chủ Hách Liên gia đừng có mà để nhi tử chạy đến gây rối, vậy mà ông ta vẫn không làm được, vậy đừng trách Thánh chủ không nể tình nghĩa.

- "A Ngũ, nghe ta nói, ta biết nàng vì hận ta nên mới thành thân với hắn, nàng nên biết hắn là đại ma đầu giết người không chớp mắt, nàng gả cho hắn chính là sai một bước khổ cả đời. A Ngũ, về với ta đi." Hách Liên Diệp đến giờ phút cuối cùng đều không chết tâm, đây là lí do duy nhất hắn có thể nghĩ ra được để chối bỏ thực tại. Đáng tiếc, sự thật rất phũ phàng. Tuyết Lam Vũ không hề để ý đến hắn vẫn bách một cái cuối cùng hoàn thành nghi lễ.

Hàn Thiên ý cười càng đậm, tiểu A Ngũ đang tức giận, hắn có thể cảm nhận được luồng sát khí mãnh liệt của nàng, nàng là vì hắn mà phẫn nộ, không hiểu sao trái tim có một chút ấm áp. Tuyết Lam Vũ lạnh lùng nói:

- "Đừng hoang tưởng nữa Hách Liên Diệp, ngươi không có đủ tư cách nói Hàn Thiên như thế nào, ta đã nói A Ngũ không phải là để ngươi gọi loạn. Phiền Hách Liên thiếu chủ gọi ta Ngũ công chúa, à không, phải là Hàn phu nhân mới đúng."

Từng lời nói như nhát dao đâm vào tim Hách Liên Diệp, tất cả mộng tưởng trong nháy mắt sụp đổ. Là hắn tự mình đa tình, tự biến mình thành trò hề cho cả Linh Huyền đại lục. Hai mắt trống rỗng, hắn để mặc cho phụ thân kéo đi. Tại một khắc cuối cùng, nhìn bóng lưng của nàng biến mất, hắn đã hiểu rằng cả đời này hắn đều không thể đuổi theo bóng dáng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nương Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trái Tim Lạnh Lẽo

Tuyết Như Song lạnh lùng nhìn tất cả mọi việc diễn ra, không có bất cứ hành động hay lời nói gì. Kể từ khi xảy ra chuyện của bát tỷ nàng chưa từng nghĩ đến chuyện có một ngày mình sẽ yêu, trái tim dường như đã khép chặt, không có bất kì kẽ hở nào để cho một sợi dây tình cảm nhỏ bé len lỏi vào. Tỷ muội nàng thiên mệnh đã định yêu là tự chuốc lấy tổn thương cho chính mình. Tuyết Như Song nàng không muốn giẫm lên vết xe đổ của những kẻ đi trước, tâm nàng chỉ có Băng Tâm cung và Thánh tộc. Băng Tâm-phải chăng nó cũng lạnh lẽo như trái tim của nàng bây giờ. Quả thật, Tuyết Như Song từng nghĩ như vậy, nhưng...thiên mệnh tự khắc đã an bày, chính bản thân nàng cũng không ngờ sẽ có một ngày trái tim nàng bị tan chảy.

Hách Liên Diệp vẫn điên cuồng và ngu ngốc hết lên.

- Không, đó không phải sự thật, ta thật sự yêu nàng, rất yêu nàng.

- Ngươi không yêu ta, cái ngươi yêu chỉ là địa vị cùng quyền lực, ngươi chỉ yêu bản thân ngươi mà thôi.

A Ngũ hét lên, kéo Hách Liên Diệp về thực tại, có lẽ chính hắn cũng không hiểu nổi bản thân mình, lời của nàng như đánh thức người đang say ngủ ra khỏi giấc mộng đẹp, tất cả mộng ảo đều vỡ nát.

-Nàng sẽ phải hối hận.

-Không bao giờ, điều ta hối hận nhất trong cuộc đời này là đã mù mắt nên mới yêu một kẻ như ngươi.

-Nếu nàng đã tuyệt tình như vậy thì đừng có trách ta ra tay độc ác. Sẽ có ngày nàng phải cầu xin được quay về bên ta.

Hách Liên Diệp nói xong liền phát tay áo rời đi. Bữa tiệc cũng vì hấn mà nguội lạnh, khách khứa chỉ chúc tụng vài ba câu rồi hối hả ra về. Tuyết Vô Ưu tay lắc lắc ly rượu, chân mày hơi nhíu lên. Người ta hay nói chó bị ép đến đường cùng sẽ quay lại cắn người, Hách Liên Diệp này là một tên điên, hấn có thể làm bất kì chuyện gì để trả thù A Ngũ. Đừng tưởng, Thánh chủ là hấn đây suốt ngày chỉ biết uống rượu hoa, cái tổ chức ngầm kia của Hách Liên gia muốn qua mặt hấn cũng không dễ đâu. Bất quá tiêu diệt con mối mối này rồi thì cuộc đời cũng thật vô vị, trước cứ để bọn chúng ném đủ mùi vị thành công đã.

-A Cửu, sao nàng không nói gì hết thế, tên Hàn Thiên kia chẳng phải bằng hữu thân thiết của nàng sao, chúc phúc hấn một tiếng cũng đâu có mất miếng thịt nào, hay là để vi phu đi thay nàng nhé.

Bắc Nguyệt Tử Minh quả nhiên mặt dày hơn cả thốt gỗ, suốt ngày bám lấy Tuyết Như Song thì không nói, bây giờ còn ra vẻ ta đây là phu quân nàng không bằng. Mấy ngày nay còn bày đặt gọi nàng là A Cửu nữa. A Cửu là để cho hấn gọi sao.

-Băng Huyền, hình như trong phòng có gián, đập chết nó đi.

Gương mặt ngàn năm không đổi của Băng hộ pháp nhắm thẳng vào Bắc Nguyệt Tử Minh làm cho hấn thấy lạnh sống lưng từng đợt.

Một khắc sau.

-Này, ta là phu quân tương lai của thiếu chủ nhà ngươi đó, sao ngươi dám ra tay với ta. A Cửu thân mến sao nàng lại tuyệt tình với vi phu như thế.

Nhìn bóng dáng màu tím khuất sau dãy lầu gác, Tuyết Như Song bất giác nở nụ cười. Nụ cười tự nhiên khiến nàng cũng phải giật mình. Đã bao lâu nàng không cười như vậy rồi.

Có vẻ gió đêm nay rất lạnh, nhưng có một cái gì đó vô hình bao phủ lên trái tim nàng làm nó cảm thấy chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giả Vi Tôn: Phúc Hắc Nuông Tử, Lãnh Khóc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.